

Trần Thị Thanh Du

Sương Đêm

Chương 1

-Alô . Cho tôi gặp luật sư Du Chí Tâm.

-Vâng . Xin ông vui lòng chờ chút.

-Alô . Tôi là Chí Tâm đây . Xin hỏi ai đầu dây ?

-Tôi, Tô Tịnh.

-Ồ! Thưa ông, có việc gì ạ ?

Ông Tịnh ngập ngừng:

-Anh đến biệt thự của tôi ngay nhé.

-Ông không được khỏe ư ?

-Không . Đột nhiên tôi muốn kể cho anh nghe một câu chuyện về một con người bị lương tâm giày vò suốt mười tám năm qua.

Luật sư Chí Tâm nhú mày . Hôm nay ông Tô Tịnh có vẻ làm sao ấy, giọng nói ray rứt.

Chí Tâm biết dòng họ Tô này cũng hơn mười năm rồi, kể từ ngày ông Tô Tịnh cho người đến tìm ông, nhờ ông làm luật sư riêng cho ông.

Chí Tâm vừa là luật sư, vừa là người quản lý của biệt thự "Tô Bình".

Ông Tô Tịnh tin tưởng, đối xử với ông như người trong thân tộc, và ông có quyền tham gia ý kiến khi bàn luận một công việc gì đó.

Ở thành phố sương mù này, ai mà không biết dòng họ Tô giàu có tiếng . Ông Tô Tịnh là người lừng lẫy một thời.

Nhưng người ta vẫn không quên thối nát, tò mò . Lúc được gọi đến nhận công việc, Chí Tâm không thấy ai trong ngôi biệt thự họ Tô

ngoài ông Tô Tịnh, người quản gia, người phụ nữ gọi là vú Năm, và cô cháu gái quý nhất của ông Tô Tịnh: Tô Ưc Mi . Con bé mới có chín tuổi thôi, nhưng nét đẹp hoang dại làm cho người ta ngẩn ngơ. Chí Tâm nghe người ta đồn, trong căn biệt thự cổ kính của dòng họ Tô có người chết oan, nên đêm nào cũng nghe tiếng kêu khóc oán than . Họ còn đồn ông Tô Tịnh là một kẻ giết người . Những người là nạn nhân của ông ấy chính là con trai và con dâu ông: Tô Vĩnh Bình - Hàn Uyển Hoa.

Nhiều lời đồn như vậy làm cho người đàn ông sống hơn nửa đời người cũng hoang mang . Và Chí Tâm cũng đang lưỡng lự trước công việc.

Nhưng khi tiếp xúc với ông Tô Tịnh, nét hiền lành, sự bình dị chan hoà làm cho ông thay đổi cách nhìn . Thêm với óc tò mò, luật sư Du Chí Tâm quyết định nhận công việc ở biệt thự họ Tô.

Mới nhận việc, không ngờ ông Tô Tịnh đã giao toàn bộ công việc cho ông . Và khi hỏi đến, ông Tô Tịnh chỉ cười và bảo:

-Tôi tin anh, bởi vì tôi có mắt nhìn người.

Làm việc được hơn một năm, ông Chí Tâm mới phát hiện được thêm một vấn đề nữa . Tô Vĩnh Bình - Hàn Uyển Hoa, ba mẹ của Tô Ưc Mi qua đời lúc con bé mới vừa tròn hai tháng tuổi . Một cái chết đầy thương tâm, nhưng ông Tô Tịnh không hề nói đến.

Tô Ưc Mi từ bé đã thiếu thốn tình cảm của cha mẹ, nên con bé có phần chai lì . Thêm việc cưng chiều của ông nội, con bé càng bướng bỉnh, ngang tàng . Ưc Mi chỉ nhìn ông bằng nửa con mắt không thiện cảm.

Chí Tâm không thắc mắc, chấp nhất bởi anh thông cảm cho sự mất mát của cô bé.

So với bọn trẻ đồng lứa tuổi, Ưc Mi trông có vẻ già dặn hơn . Có lần ông đưa gia đình đến thăm ông Tô Tịnh . Ưc Mi còn dám cả gan chọc giận đứa con trai hai mốt tuổi của ông: Du Chí Tường.

Đã đôi lần ông có góp ý về cách dạy dỗ Ưc Mi, nhưng vô hiệu lực, con bé như không nghe bất kỳ ai.

Nói thì nói, nhưng cũng phải nhìn lại . Ưc Mi hỗn hào, ngang tàn, chứ còn việc học hành thì số một, bởi vì con bé vốn thông minh . Sở liên lạc thì y như lúc nào cũng xuất sắc . Còn về đạo đức thì .. Ôi thôi, không thể nói . Ưc Mi quậy còn hơn con trai.

Mười năm qua, ông là người quản lý cho gia đình họ Tô, có chuyện gì mà ông chưa gặp . Nhưng những người trong gia đình này, hình như ông không hề hiểu ai . Ông Tô Tịnh thì trầm lặng, trước mắt bao giờ cũng là một màn đen . Bà vú ít nói, người quản gia thì càng làm lì

hơn.

Họ sống một cuộc sống như không có quan hệ . Ông Chí Tâm cố tìm hiểu, nhưng hầu như không được gì.

Tô Ưc Mi bây giờ có phần cởi mở hơn, vì con bé đã lớn, và có được một cách nhìn tương đối tốt về xã hội phức tạp này.

Cuộc sống cứ thế bình lặng trôi qua trong gia đình họ Tô . Nhưng cách đây một tuần, ông Tô Tịnh bị xỉu ở cầu thang . Bác sĩ khám nói sức khoẻ của ông vẫn bình thường . Thế mà...

Ông Tô Tịnh càng tránh né thì ông Tâm càng nghi ngờ . Nhất định ông phải tìm ra nguyên nhân vì sao dòng họ Tô tách dần với thế giới bên ngoài.

Hôm nay, đột nhiên ông Tô Tịnh muốn kể cho ông nghe về một câu chuyện .. Liệu đó có phải là bí mật của biệt thự họ Tô không ?

Tiếng ông Tô Tịnh cắt ngang dòng suy nghĩ của ông:

-Sao hả ? Anh có sang được không ?

Chợt nhớ lại cuộc họp quan trọng ở toà án, ông Chí Tâm băn khoăn:

-Ngay bây giờ thì tôi không thể .. Chiều tôi sang được không, thưa ông ?

Ông Tô Tịnh nén tiếng thở dài:

-Cũng được, nhưng tôi sợ không còn cơ hội.

Chí Tâm hoang mang:

-Thưa ông ..

-Đừng áy náy . Nếu anh sang không gặp tôi, thì hãy mở cửa phòng tôi rồi lấy một món đồ nhé . Tôi đã để sẵn cho anh.

-Ông định làm gì ?

-Không gì hết . Chiều nay, tôi định đi thăm mộ người bạn.

Ông Chí Tâm thở phào:

-Ông cứ lo công việc của mình đi.

-Vậy thì chào anh, làm phiền anh quá.

-Không có gì thưa ông.

Ông Tô Tịnh ngồi đó, trước mắt ông là một chuỗi dài của quá khứ.

Mười tám năm trước hiện rõ trong đôi mắt già nua của ông . Nỗi đau đớn, ân hận làm nước mắt ông tuôn rơi . Tô Vĩnh Bình - Hàn Tuyết Hoa - Ông thầm gọi tên hai người trong sự giằng vò.

Ông Tô Tịnh phóng tầm mắt ra xa, hình ảnh mười tám năm trước hiện về...

Nhờ vú Năm mang cho bình một bình trà . Ông Tô Tịnh lấy ghế ra sân nhâm nhi trà mà ngắm trời ngắm đất.

Nhưng có ai biết được ông ngồi ngắm cảnh hay không ? Trong màn đêm, khuôn mặt ông lạnh lùng kín bưng . Ông đang nghĩ gì ?

Cả năm nay, người ta phát hiện thấy ông thường im lặng, ít nói ít cười . Thay vào đó là một sự lạnh lùng khó tả.

Nguyên do từ đâu ? Có ai biết không ?

Tô Vĩnh Bình, đứa con trai độc nhất của ông là một chàng trai thông minh, tài giỏi . Ông Tô Tịnh đã đặt hết niềm hy vọng vào con . Ông đã sẵn sàng cho anh cả một thiên đường và tương lai phía trước ..

Sau một lần nghỉ mát cùng bè bạn, Tô Vĩnh Bình quen được một cô gái tên Hàn Uyển Hoa . Tiếng sét ái tình, rồi tình yêu chớm nở giữa hai người . Những lời thề non, hẹn biển dệt một tương lai.

Vĩnh Bình đưa Uyển Hoa về ra mắt cha, và ông đã phản đối kịch liệt. Uyển Hoa đau khổ lắm, cô đành hy sinh mối tình đầu khuyên van Vĩnh Bình hãy làm tròn chữ hiếu . Nhưng Vĩnh Bình đâu chịu, anh nhất quyết cưới Uyển Hoa.

Hai người đưa nhau ra Nha Trang đăng ký kết hôn . Vĩnh Bình quyết định tạo dựng cuộc sống gia đình bằng hai bàn tay trắng.

Ông Tô Tịnh là người giàu có và có thế lực . Ông đâu để yên cho Vĩnh Bình . Giận dữ, ông Tô Tịnh cho người ra Nha Trang bắt Vĩnh Bình về, và bắt Vĩnh Bình phải tuyệt giao với Uyển Hoa.

Yêu chồng, đau khổ vì bị chia lìa, bụng mang dạ chửa, Uyển Hoa tìm về Đà Lạt van xin ông Tô Tịnh cho nàng ở cạnh chồng đến lúc sinh nở.

Khóc hết nước mắt vẫn không lay chuyển được ông, Uyển Hoa đành quyết sinh . Cũng may lão quản gia cứu kịp, nên tánh mạng Uyển Hoa và đứa bé trong bụng mới an toàn.

Không cầu xin được cha, Vĩnh Bình hóa điên, hoá dại . Rồi thảm kịch bắt đầu xảy ra khi đứa bé ra đời được hai tháng tuổi.

Hôm ấy, bầu trời xám xịt, mưa giăng phủ kín . Ông Tô Tịnh đang ở phòng làm việc thì nhận được một hung tin . Tô Vĩnh Bình bị té xuống đèo và đã chết.

Trời đất như đảo lộn, ông Tô Tịnh điên cuồng mắng nhiếc Uyển Hoa . Ông cho rằng vì cô mà con trai ông mới chết.

Quá uất ức, Uyển Hoa lao ra ngoài mưa . Vừa đau khổ, vừa thương tâm cho cái chết của chồng, Uyển Hoa đã lao xuống vực sâu phía sau ngôi biệt thự.

Qua cơn mưa đó, sáng hôm sau, người ta nhìn thấy trong ngôi biệt thự "Tô Bình" có hai cái quan tài đặt song song nhau . Người chết còn quá trẻ.

Đứng bên cạnh hai quan tài ấy là một người phụ nữ, trên tay bông đùa trẻ sơ sinh, đầu quấn khăn tang trắng . Đứa bé đang khóc, có lẽ đòi sữa mẹ.

Ông Tô Tịnh từ trong bước ra, nhìn đứa bé trên tay vú Năm, nhỏ nhẹ:

-Hãy vào cho nó uống sữa đi !

Chỉ trong một đêm thôi, ông Tô Tịnh đã khác đi thấy rõ . Khuôn mặt vốn già còn già thêm . Đôi mắt ông luôn ánh lên những tia đau khổ, dằn vặt . Cái chết của hai con người, hai cuộc đời đã làm ông triền miên trong đau khổ.

Vú Năm ẵm đứa bé trở ra, nó không còn khóc nữa . Đôi mắt ráo hoảnh nhìn ông Tô Tịnh mỉm cười.

Ôm đứa bé vào lòng, ông Tô Tịnh bật khóc:

-Cháu của ông ..

Lão quản gia và vú Năm cũng không cầm được nước mắt . Họ nói trong nghẹn ngào:

-Ông chủ ! Đừng bỏ rơi con bé, nó vô tội.

Ông Tô Tịnh quắc mắt:

-Ai bảo tôi bỏ rơi nó ? Từ đây hãy gọi nó là Tô Ưc Mi . Tôi muốn con bé được sống trong sung sướng và vui vẻ.

- Da.

-Vú Năm có trách nhiệm săn sóc Ưc Mi . Câu chuyện hôm nay, không ai được nhắc đến !

- Da.

Sau cái chết của Tô Vĩnh Bình và Hàn Uyển Hoa, ngôi biệt thự trở nên độc lập âm thầm và lặng lẽ . Tiệc tùng và cả một người khách cũng không.

Ông Tô Tịnh như sống đời ẩn dật, ông chỉ biết vui đùa với cháu.

Tô Ưc Mi là người thân duy nhất của ông và cũng là người ông yêu thương nhất.

Ngày Ưc Mi lớn, con bé muốn gì là được nấy . Chơi đùa nghịch phá, Ưc Mi quậy phá như một đứa con trai, có khi hỗn cả với ông Tô Tịnh, nhưng ông không nói gì . Bởi vì ông đang bù đắp cho Ưc Mi mà.

Ưc Mi không hề có khái niệm về cha và mẹ của mình . Cô bé chỉ biết họ má do một tai nạn, thế thôi.

Ưc Mi càng giống Vĩnh Bình và Uyển Hoa bao nhiêu thì ông Tô Tịnh càng ray rức bấy nhiêu . Tội lỗi do ông gây ra muôn đời không thể tha thứ.

Hàng đêm nằm mơ, ông thường thấy Vĩnh Bình và Uyển Hoa, nhưng họ không hề trách ông . Họ chỉ yêu cầu ông dạy Ưc Mi nên người.

Câu chuyện mười tám năm tưởng đâu quên lãng, nhưng không ngờ nó lại tái diễn trong đầu của ông . Nó giết lần mòn ông trong đau khổ và ăn năn . Hai đêm nay, ông luôn thấy Vĩnh Bình . Và mỗi lần thấy

như vậy, sức lực của ông cạn kiệt dần . Chẳng lẽ Vĩnh Bình đang chờ đợi ông sao ?

Cho ông giầy vò lưng tâm mình ngàn ấy cũng đủ rồi . Đã đến lúc ông phải nợ cho quỷ thần . Nhưng Ưc Mi còn quá nhỏ, lãnh quản gia và vú Năm cũng đâu sống được bao lâu.

Chậm chạp đi về phòng, ông Tô Tịnh quyết định viết cho người bạn mình bao năm không gặp một lá thư...

-Hù!

Vú Năm giật mình buông rơi cái rổ:

-Phật độ mi à ?

Bà còn chưa hết hoàn hồn thì đã nghe tiếng cười trong trẻo vang lên ở phía sau lưng . Vú Năm quay lại, mắng:

-Còn cười được sao ? Con thật là quá quắt nghe Ưc Mi.

Cô bé ôm bụng:

-Ồ là la ! Con không ngờ vú cũng "thỏ đế" đến như vậy . Mà vú nè ! Vú còn câu nào hay hơn nữa không ?

Vú Năm nhướn mày:

-Câu nào hay hơn là sao ?

-Thế đại khái là ngoài câu "Phật độ mi à", vú còn câu nào khác nữa không ?

Vú Năm cốc vào đầu cô bé:

-Chết con nghe . Dám ngạo vú hả ?

Cô bé nghiêng đầu thắc mắc:

-Vú giật mình là vú tuôn ra nhiều câu nói, chứ con giật mình con có nói gì đâu.

-Con còn trẻ.

-Thế sao ông nội của con cũng già, mỗi lần ông nội giật mình, ông nội đâu có nói như vú.

-Mỗi người mỗi khác . Con hỏi nhiều quá, tránh ra cho vú làm công việc nè.

-Nhưng con chưa thỏa mãn.

-Vú không thể giải thích thêm được, con tìm ông nội mà hỏi đi.

-Tìm được ông nội thì mất hứng rồi . - Cô bé chàng ràng - Vú có cần con giúp gì không ?

Vú Năm xua tay:

-Không cần đâu . Con không giúp là vú cảm ơn nhiều rồi đấy.

Ưc Mi xụ mặt:

-Làm như con hay phá phách lắm vậy.

-Là tự con nói đó nghe.

Cô bé giậm chân:

- Ghét vú quá đi.

Ức Mi bỏ đi, nhưng không hiểu sao cô bé quay lại:

- Càng giận càng rơi vào cạm bẫy của vú thì sao . Con không ngu đâu.

Ức Mi chồm lên hít hít mũi:

- Vú làm món gì, con nghe thơm quá ?

- Tôm lăn bột chiên

- Ôi ! Món khoái khẩu của ông nội.

Cô bé nhìn vú Năm bằng đôi mắt "gian gian":

- Mấy ngày nay, con để ý thấy vú thường làm mấy món khoái khẩu của ông nội . Như tôm lăn bột nè, gà nấu nầm nè, tôm hấp dứa nè... vú có ý gì đây ? Chẳng lẽ vú...

- Con chỉ giỏi tài suy luận . Sao con không chịu quan tâm người khác một chút đi ?

- Ai nói con không quan tâm chứ ?

- Vậy nội con buồn, ăn không ngon miệng mấy ngày nay, con có biết không ?

- Cái đó ..

Ức Mi so vai:

- Cả tuần nay con bận ôn thi, cả giờ ăn của mình còn không nhớ thì nhớ ai đây ?

Vú Năm lắc đầu:

- Con đã mười tám tuổi rồi, không còn nhỏ nữa đâu Ức Mi . Con càng lớn thì ông nội càng già đi . Ông nội chỉ có một mình con là cháu, thế mà ..

Ức Mi bực bội:

- Một mình con là cháu thì sao chứ ? Ông nội chỉ thích nói chuyện với luật sư Chí Tâm thôi . Cứ mỗi lần ông ta ghé sang thì ông nội như mê mẩn đi, đã vậy còn bày ra những trò lén lén, lút lút . Họ nói gì với nhau, tại sao không cho con nghe, không cho con biết ?

- Luật sư Tâm là người quản lý cho ông nội con tất cả công việc trong ngoài.

Ức Mi mím môi:

- Con thấy không phải vậy . Tất cả mọi người trong nhà này còn đang giấu một điều gì đó . Vú cũng vậy . Hình như mọi người đều sống trong dối trá.

Vú Năm nạt:

- Không được ăn nói lung tung.

- Vậy thì vú nói cho con nghe đi . Điều con muốn biết là ba mẹ con qua đời như thế nào.

Vú Năm quay mặt đi:

-Nhắc lại chuyện đau lòng ấy làm gì nữa ?

-Con luôn có linh cảm, ba và mẹ con chết không phải là do tai nạn như lời ông nội kể, mà họ chết rất uất ức.

Vú Năm giật mình:

-Tại sao con lại nghĩ như vậy ?

-Con thường mơ thấy ba và mẹ . Họ nhìn con bằng đôi mắt buồn bã và nén tiếng thở dài.

Ức Mi nắm tay vú Năm:

-Vú à ! Con còn nghe đồn, ngôi biệt thự này có hai linh hồn vất vưởng . Liệu đó có phải là ba và mẹ con không ?

-Vú sống ở ngôi biệt thự này lâu lắm rồi từ lúc chưa có con lặn . Vú không thấy gì ngoài sự yên tĩnh, thoáng mát của nó . Con đừng nghe người ta nói bậy.

-Nếu thật sự ngôi biệt thự của mình không có gì, thì tại sao không thấy ai viếng thăm, hàng xóm thì cứ đứng xa mà nhìn ?

-Ở đời có nhiều chuyện để người ta tò mò lắm . Con thắc mắc không thấy ai viếng thăm cũng đúng . Vì từ sau cái chết của ba mẹ con, ông nội con buồn bã, khép chặt cuột sống mình, từ bỏ thương trường, ít qua lại với ai . Ông đã chọn cho mình sự yên tĩnh . Con đã lớn lên trong vòng tay yêu thương của nội . Ông kỳ vọng ở con rất nhiều, con đừng làm ông thất vọng nhé.

Vú Năm vuốt mái tóc ngắn của Ức Mi:

Đù sao con cũng có chút hiểu biết rồi, phải nghe lời ông nội, đừng bướng bỉnh nữa.

-Vì sao con trở nên như vậy, mọi người cũng biết mà.

-Con đang trách mọi người trong ngôi biệt thự này, phải không Ức Mi ?

-Con không dám . Từ lúc hiểu biết, con đã tự nhủ với lòng: con là đứa mồ côi, chỉ có tình thương tạm bợ vào ông nội . Rồi không biết ông phải ra đi lúc nào, con lại trở thành con bé bơ vơ . Con không thể để cho nước mắt mình rơi, tập dần cho mình bản tính cứng rắn, không thua ai để sau này ra đời không khỏi ngổ ngàng.

-Con không nghĩ là còn vú đây sao ?

-Vú cũng như ông nội . Không thể ở mãi bên con.

-Ức Mi...

-Cho nên vú đừng hỏi vì sao con ngang ngạnh, con phá phách . Con đang lãng quên nỗi đau của mình đấy.

Đôi mắt cô bé thật xa vắng:

-Mười tám năm... là mười tám năm con sống trong cô đơn chẳng có

lấy một người bạn thân . Vú có hiểu tại sao không ? Con đi đến đâu cũng như là một bà hoàng nên ai thấy cũng sợ . Họ xa lánh con, vì con đang ở trong ngôi biệt thự nhiều ma.

-Nói vậy... những lần đi chơi với bạn ..

-Là con nói dối đấy . Con chỉ rong ruổi một mình với con chó nhỏ trên đời cho hết ngày . Con cười, con vui vẻ vì con không muốn mọi người lo lắng cho con.

Vú Năm ôm cô bé vào lòng:

-Úc Mi ! Tội nghiệp cho con.

Úc Mi cười buồn:

- Đã quen rồi vú ạ . Chơi một mình buồn vui cũng một mình, có sao đâu.

-Nhưng sao luật sư Tâm nói...

-Con rong chơi rồi khó dạy chứ gì ? Tại con muốn vậy để con không cho mình yếu lòng . Ngang tàng, bướng bỉnh cho mọi người khinh ghét con nhiều hơn . Sau này con sẽ giống như ông nội, khép chặt đời mình không bon chen, không cần thiết chuyện ở đời.

-Ông nội con thì được, còn con thì không.

-Tại sao ?

-Con còn một tương lai dài ở phía trước . Xã hội cần con, con không thể hủy hoại sức sống tuổi trẻ của mình . Con có nghe vú nói không ?

-Cuộc sống hiện tại của con có khác gì ông nội đâu.

-Tốt nghiệp lớp mười hai, con sẽ rời nơi này.

Úc Mi mở to mắt:

-Rời nơi này, con đi đâu ?

-Vào thành phố tiếp tục theo đuổi sự nghiệp và việc học của mình.

-Con đâu có người quen ở thành phố ?

-Vú nghe nói ông nội sẽ gọi con cho người bà con của luật sư Tâm.

-Úc Mi phản ứng:

-Không đời nào

Cô bé quay lưng:

-Con phải hỏi ông nội cho rõ . Ông nội đâu vú ?

-Hình như ở hoa viên . Nhưng con không được chọc giận ông nội đó. Không biết Úc Mi có nghe không . Thoắt cái, con bé mất hút ở cửa phòng ăn.

Chạy dài theo hành lang dẫn ra hoa viên, Úc Mi áo dác tìm kiếm nhưng vẫn không thấy ông nội đâu.

Bình trà và cái tách vẫn còn đây mà ?

Úc Mi đi vòng ra sau vườn . Khu vườn rộng mênh mông, tiếng cô gọi như bay vèo theo trong gió.

Lòng vòng được một lúc, Ưc Mi thấy đôi chân mình mỏi nhừ . Cô ngồi bẹp xuống thảm cỏ, lòng nghĩ ngợi lung tung.

Có thể Ông nội gọi cô vào thành phố như lời vú nói không ? Chẳng lẽ ông nội đã hết thương cô rồi sao ?

Ưc Mi không tin đâu . Mới hôm qua đây ông nội còn âu yếm nói với cô rằng: ông sẽ ở mãi bên cô, không bao giờ để cô xa ông . Ông yêu thương cô hơn cả bản thân mình . Ông nói cô là viên ngọc quý của ông...

Ông nội nói và nói nhiều lắm . Cô đã sung sướng với những điều ông nói . Thế mà, hôm qua và hôm nay chỉ khác nhau có một từ . Ông nội đã quên rồi.

Ông nội ! Tại sao ông là người lớn nói mà không giữ lời ? Như vậy làm sao con nít nó nề chứ.

Ông nội ! Cháu ghét ông . Bởi vì ông không còn là người ông dễ thương của cháu nữa . Ông nói những lời yêu thương với con đều là giả dối, giả dối.

Ưc Mi tự nhiên thấy giận ghê gớm . Đôi mắt cô nhìn ngôi biệt thự cô ở trở nên xa lạ . Và mọi người trong ngôi biệt thự ấy không chân thành.

Họ chưa bao giờ yêu thương cô . Họ chỉ thương hại cô mà thôi, bởi vì cô là một con bé mồ côi . Họ cho cô tình thương, họ cho cô cuộc sống và bây giờ đã đến lúc họ tổng cổ cô đi.

Ưc Mi mím môi, những giận dữ trẻ con làm cô phá tan những chậu hoa đó . Hứ ! Hứ !

Tô Ưc Mi này nhất định không để cho nước mắt mình rơi, nhất định là vậy . Cô phải tập dần cho mình khô cạn tình cảm để không phải bị lụy, để người ta không thể nhìn cô bằng đôi mắt khinh khi.

Nếu như ông nội đã quyết định đuổi thì cô không cần cái họ Tô này nữa . Cô tìm cho mình cái họ khác và cũng làm người được mà.

Mải lo theo đuổi suy nghĩ, Ưc Mi không để ý đến tiếng gọi của lão quản gia . Rồi tiếng gọi mỗi lúc càng to hơn và gấp rút hơn.

Ưc Mi định bụng sẽ im lặng luôn, nhưng tiếng gọi kia cho cô cảm giác có chuyện gì xảy ra . Ưc Mi lật đật ngồi dậy, lấy tay làm loa:

-Con ở đây nè... Sau giàn hoa phong lan ..

Lão quản gia chạy lại, hỏn hển nói:

-Vào nhà mau ! Ông cụ có chuyện rồi.

-Ông nội đang ở đâu ?

-Phòng riêng của ông cụ.

Chẳng đợi lão quản nói thêm, Ưc Mi phóng nhanh qua bậc tam cấp, vào phòng khách... Ưc Mi ào luôn lên lầu.

Trước cửa phòng của ông nội, Ước Mi đụng ngay luật sư Du Chí Tâm, thêm vị bác sĩ của gia đình, khuôn mặt ai cũng nhuộm một màu u buồn.

Ước Mi nghe tim mình thất lại . Bước hẳn vào trong, Ước Mi thấy ông nội đang nằm trên giường, mắt nhắm như ngủ, còn vú Năm thì ngồi gần đấy, nước mắt không ngừng rơi.

Ước Mi tiến dần đến bên giường . Cô đưa tay sờ lên mặt ông Tô Tịnh . Cảm nhận được làn da của người đã chết, Ước Mi giật tay ra:

-Tại sao như vậy ?

Vú Năm trả lời:

-Bác sĩ nói, ông cụ đã ra đi khoảng mười lăm phút trước.

-Không thể nào đâu.

Vú Năm kể lễ:

-Ông cụ có bệnh hoạn gì đâu . Sáng nay, ông còn bảo tôi pha giùm cho bình trà mang ra phòng khách.

Ước Mi cắt ngang:

-Ai đã phát hiện ra ông nội ?

-Là lão quản gia . Lúc lão ấy lên gọi ông cụ nghe điện thoại.

Ước Mi đưa mắt nhìn lão gia:

-Ông nội con đã nằm như thế này à ?

-Không . Ông cụ ngồi ở bàn làm việc của mình, đầu gối lên tay, kế bên có ba lá thư . Ta nghĩ ông cụ vừa mới viết xong.

-Thế ai đã cho luật sư và bác sĩ hay ?

-Là ta.

Luật sư Du Chí Tâm buồn bã:

-Lúc sáng, ông cụ có gọi điện cho tôi . Ông nói muốn kể cho tôi nghe một câu chuyện . Nhưng do bận buổi họp ở toà án, nên tôi không đến được đành hẹn lại chiều . Ai ngờ... tôi đã tới chậm . Ông cụ ra đi mà chưa thỏa mãn tâm nguyện.

Ước Mi mím môi:

-Vậy bây giờ ông còn tới đây làm gì nữa ? Ông đi đi ! Cả một chuyện nhỏ, ông cũng làm không được, vậy ông làm luật sư làm gì ?

Đôi mắt Ước Mi ráo hoảnh nhìn một lượt mọi người:

-Rồi ba lá thư của ông nội tôi đâu ?

-Tôi đang giữ đây . - Luật sư Tâm lên tiếng - Ông cụ đã giao trách nhiệm đó về tôi . Cô yên tâm đi ~ Tôi sẽ làm đúng với những gì ông cụ dặn.

-Hừ ! Ông dám làm sai sao ?

Ước Mi cúi xuống hôn lên trán ông Tô Tịnh rồi ra ngoài . Trước đôi mắt bao người có mặt, cô bé không rơi một giọt nước mắt cũng

không tỏ ra đau đớn.

Ức Mi là vậy đó . Cô giấu đi tình cảm của mình rất hay . Cô không để mình yếu đuối . Ánh mắt cô hờ hững, nhưng trong lòng cô thì đang dậy sóng.

Ông nội là người thân duy nhất, bây giờ cũng bỏ cô mà đi . Ức Mi thấy mình cô đơn và lạc lõng giữa muôn người xa lạ.

Ra khỏi phòng ông nội, Ức Mi không biết phải đi đâu . Chung quanh ngôi biệt thự này đều có dấu chân của hai ông cháu, và đâu đâu cũng có hình bóng ông.

Phải thoát ra khỏi nơi đau khổ này thôi . Cánh cổng căn biệt thự bỏ lại sau lưng, Ức Mi cứ lầm lũi đi, con người cô bây giờ chẳng còn cảm giác.

Ức Mi đi rồi, luật sư Tâm mới hỏi:

-Con bé sao vậy ?

Vú Năm và lão quản gia đưa mắt nhìn nhau . Họ không hiểu, nhưng vị bác sĩ thì hiểu đấy.

Luật sư Tâm quay sang bác sĩ:

-Bác sĩ có thể giải thích hành động của Ức Mi không ?

Vị bác sĩ điềm đạm:

-Một khi con người quá đau khổ thì trở nên như vậy đấy . Không nói, không rơi nước mắt, cứ im lặng mà chịu đựng mà đôi lúc cũng không ý thức được hành động của mình.

-Bác sĩ muốn nói là...

-Tôi nghĩ nên cho người theo cô bé đi, nếu không muốn những chuyện đáng tiếc xảy ra.

Luật sư Tâm giục:

-Chú quản gia chú đi theo Ức Mi đi ! Nhưng nhớ, đừng cho con bé đi đâu xa.

-Vâng.

-Còn vú, vú lo công việc cần thiết . Chuyện ma chay cho ông cụ cứ để tôi.

Vị bác sĩ quay lưng:

-Tôi xin chia buồn cùng gia đình . Không cần phải tiễn tôi.

Luật sư Tâm bắt đầu công việc . Ông gọi điện về toà án xin nghỉ, gọi điện cho vợ và sau đó gọi điện cho con trai Du Chí Tường đang làm việc tại thành phố . Họ phải có mặt trong đám tang của ông Tô Tịnh, vì ông cụ đã từng là ân nhân của gia đình họ Du . Trong lúc này, ông giúp đỡ coi như là một sự đền đáp .

Sương Đêm

Chương 2

Đám tang của ông Tô Tịnh không đông đúc như các đám tang khác, nó không xứng đáng với một nhà tử phú như ông. Suốt hai ngày tang lễ, luật sư Chí Tâm nhận rất nhiều bức điện tín chia buồn từ các nhà doanh nghiệp một thời. Ấu đó cũng là sự an ủi của những năm tháng vầy vùng.

Đi sau quan tài ông Tô Tịnh có gia đình họ Du, lão quản gia, vú Năm. Tô Ưc Mi như cái xác không hồn. Cô bé không nói, cũng không hành động, ở hờ làm theo mọi người như một cái máy.

Mọi người không biết Ưc Mi đang nghĩ gì, nhưng họ rất lo cho con bé. Lo sợ Ưc Mi suy sụp sẽ không đứng dậy nổi.

Du Chí Tường lo xong công việc, tức tốc đi máy bay về, cũng đúng lúc mọi người đang đưa linh cữu ông Tô Tịnh đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Đối diện với Tô Ưc Mi, anh có hơi ngỡ ngàng. Không ủy mị như các cô gái giàu nước mắt, nhưng đó có phải là nghị lực của cô không? Ưc Mi nhìn Chí Tường bằng đôi mắt dừng dừng xa lạ. Cô bé chỉ nhếch môi với câu chào của Chí Tường.

Đau khổ! Đó là tâm trạng hiện giờ của Ưc Mi. Tôn trọng niềm đau riêng của cô, mọi người cũng không đá động đến.

Đầu chít khăn tang trắng, tay bưng tấm ảnh, nhìn Ưc Mi lúc này như một vị thiên sứ.

Không kèn, không trống, không sự tụng là lời yêu cầu của ông Tô Tịnh. Công việc mọi người đều làm trong lặng lẽ. Đám tang vắng lặng lại càng vắng lặng hơn.

Sau khi hạ huyệt, phần mộ được xây lên. Tiếng khóc thút thít thương tâm vẫn còn vang vọng đâu đó.

Ưc Mi bỏ đi một mạch đến phần mộ của ba mẹ. Cô quỳ gối với khuôn mặt kín bưng, lạnh lùng. Hiện giờ, có ai hiểu được cô không? Tại sao Tô Ưc Mi phải gánh chịu hết nỗi đau này đến nỗi đau khác trong cuộc đời?

Nếu như cô không mang họ Tô thì cô có phải đau khổ như bây giờ không? Thiếu vắng tình thương của cha mẹ từ lúc mới lọt lòng. Bám víu tình thương còn sót lại của ông nội, rồi ông nội cũng ra đi để lại cô bơ vơ, lạc lõng.

Thương để thật không công bằng đối với cô chút nào cả. Sao lại cướp của tôi tất cả những người thân?

Úc Mi muốn gào thét lên: Ba mẹ Ơi ! Rồi con phải sống sao đây ? Ai sẽ là người hướng dẫn con để cho con hiểu biết với đời ?

Cay đắng cho số phận mình, Úc Mi không thốt được nên lời . Cô chỉ biết nhìn mọi người bằng đôi mắt tội nghiệp của mình.

Úc Mi quý như thế không biết là bao lâu, đến khi bắt chợt cơn mưa đổ xuống thì cô mới bắt đầu ý thức . Nhưng tuyệt nhiên, cô không muốn đứng dậy chút nào.

Có tiếng ai đó thét lên trong mưa:

-Vào xe đi Úc Mi ! Mưa lớn lắm đó.

Lo cho bản thân mình làm gì nữa, Úc Mi cười cay đắng . Cô ngược mặt nhìn trời cao, mặc cho cơn mưa cứ dội, lòng đầy rét buốt.

-Cô định thi gan với mưa bão à ?

Úc Mi chiếu tia dữ dội vào người vừa phát ra câu nói ấy, nhưng cô vẫn im lặng.

Luật sư Tâm làm loa:

-Chí Tường ! Đưa Úc Mi trở lại xe, mau!

Bỏ mặc Chí Tường lải nhải bên tai, Úc Mi vẫn giữ tư thế của mình .

Gan cô cũng lớn lắm chứ bộ.

- Đừng để mọi người cuống lên vì cô, có được không ? Tôi cũng biết cô đang bị sốc và đau khổ, nhưng không nên tự hành hạ mình như thế.

-...

-Mau ra xe theo mọi người về nhà đi . Úc Mi ! Cô sẽ ngã bệnh nếu cứ dầm mưa thế này.

Úc Mi giận dữ:

-Anh đi đi ! Đi cho khuất mắt tôi đi . Tôi không cần anh lo.

-Không phải là tôi lo, mà tôi sợ ba mẹ cô không yên lòng nơi chín suối . Họ tạo ra hình hài cô để cô huỷ hoại nó ư ?

Luật sư Tâm, vú Năm và lão quản gia cũng đội áo mưa ra . Vú Năm choàng áo mưa lên người Úc Mi:

Đầm mưa không tốt đâu . Con mà ngã bệnh thì ông nội và ba mẹ con đau lòng lắm.

Úc Mi hất cái áo mưa ra:

-Tại sao ông nội, ba mẹ đi mà không cho con theo ? Bắt con ở lại cõi đời này để thăm thía nỗi đau của kẻ bất hạnh sao ?

-Kiếp làm người của con chưa xong, con còn nợ đời, nợ người nên con phải ở lại . Úc MI ! Con là một đứa bé nhiều nghị lực, con phải đứng lên bằng chính đôi chân của mình chứ . Ông nội con kỳ vọng ở con nhiều lắm đó.

Úc Mi nhếch môi:

-Còn gì nữa đâu mà kỳ vọng.
 -Ông cụ muốn con học hành cho tốt để làm người hữu dụng.
 Ưc i lấy tay vuốt mặt:
 -Ông nội và ba mẹ tàn nhẫn lắm . Tạo hình hài con chi, rồi không nuôi nấng, dạy con ? Ông nội cho con tình thương làm chi rồi để con hụt hẫng ?
 Luật sư Tâm lên tiếng:
 -Ưc Mi ! Con cần phải tỉnh táo để đọc thư ông nội nữa chứ.
 Ưc Mi lắc đầu:
 -Thư của ông nội .. Phải . Mấy ngày nay tôi quên khuấy đi . Thư đâu, luật sư ?
 -Ở nhà . Tôi đâu mang theo được, vì trời đang mưa mà.
 Vú Năm dịu dàng:
 -Về nhà sưởi ấm rồi đọc thư nhé.
 Cô bé ngoan ngoãn như một cô bé.
 Đa.
 Mọi người ra xe, bỏ lại sau lưng là nghĩa trang u buồn và lạnh lẽo.
 Hắc... xì... Hắc... xì...
 -Vú ơi! Hình như con muốn bệnh rồi. Con lạnh quá, vú ơi.
 Kéo chân đắp cho Ưc Mi, vú Năm nói:
 -Bệnh rồi chứ còn gì nữa mà hình như Cái tội con không nghe lời mọi người đấy, Ưc Mi ạ.
 -Vậy là con đã không ngoan?
 -Ừ.
 -Vú có giận con không?
 -Giận chứ
 -Vậy con xin lỗi vú nghe. Sự ra đi đột ngột của ông nội làm con bị sốc. Con tự dặn lòng không được quy ngã, thế mà con vẫn không vượt qua được chính bản thân mình. Vú ơi! Con hư quá... làm mọi người phải lo lắng vì con.
 Cô bé run lên làm vú Năm phải lo âu:
 - Vú gọi bác sĩ nghe?
 -Không cần phải phiền phức đâu. Vú kéo hộc tủ của con, lấy cho con mấy viên thuốc cảm là được rồi.
 -Liệu được không vậy?
 - Được mà.
 Vú Năm làm theo lời cô Uống xong mấy viên thuốc, cô bé khép mắt:
 -Vú xuống bảo mọi người chờ con tí nghe.
 -Con không được khỏe, ngày mai xem thư của ông cụ cũng được mà.

-Không. Con muốn xem bữa nay Vú nói mọi người chờ con đi.
-Thôi được.
Ức Mi rơi vào cơn mê Vú Năm kéo mềm đắp cho cô bé cẩn thận, rồi mới xuống lầu. Bà nén tiếng thở dài:
-Thật là tội nghiệp!
Vừa thấy vú Năm, luật sư Tâm hỏi ngay:
-Con bé thế nào rồi vú?
Đo dầm mưa lâu, nên con bé lên cơn sốt. Tôi vừa cho uống thuốc, con bé đã ngủ rồi.
Lão quản gia chép miệng:
-Tội nghiệp Ức Mi! Thêm một cú sốc lớn trong cuộc đời, làm sao không suy sụp cho được.
Chí Tường chen vào:
-Con thấy Ức Mi có nghị lực, có sự chịu đựng đó chứ. Đối diện với nỗi đau, nhưng không gào thét, không khóc than.
-Sự cầm nín ấy càng làm cho người ta sợ hơn. Từ lúc ông cụ nằm xuống cho đến nay, Ức Mi không một lời nói, không một giọt nước mắt, cứ cầm nín như vậy đấy. Chúng tôi lo sợ Ức Mi bị ức chế tâm lý mãi mãi sẽ không nói chuyện. Nhưng lúc này, cậu Tường chọc con bé lên tiếng, chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm.
-Có gì đâu mà khó. Nếu chúng ta hiểu được tâm trạng của Ức Mi hiện giờ mà an ủi, chia sẻ với cô bé là điều đáng cần nhất.
Luật sư Tâm tán thành:
- Như lời Chí Tường nói đấy. Hiện giờ, người ở bên cạnh cô bé chỉ có vú Năm và lão quản gia thôi. Tôi sẽ cố gắng trong thời gian nhanh nhất để tìm người chăm sóc cho cô bé.
Vú Năm nhíu mày:
- Luật sư nói vậy mà là sao? Chẳng lẽ chúng tôi không chăm sóc được cho cô bé?
-Vú đừng hiểu lầm, đây là ý của ông cụ lúc còn sống và tinh táo nhất. Sau khi tốt nghiệp lớp mười hai, ông cụ muốn Ức Mi học tiếp lên đại học, nên mới nhờ tôi tìm lại người quen để gởi cô bé lên thành phố.
-Thì ra là vậy. Ông cụ có người quen thân ở thành phố, sao chúng tôi chưa nghe ông cụ nói đến bao giờ?
-Tôi cũng mới biết khoảng hơn tháng nay thôi. Hình như đấy là người bạn năm xưa của ông cụ, nhưng đã thất lạc tin tức nhau từ lâu rồi.
-Chuyện nói ra cũng như không. Thất lạc nhau lâu năm thì làm sao mà tìm kiếm?
Đù biết rằng rất khó, nhưng tôi vẫn phải giúp ông cụ.
Chí Tường hỏi:

-Nếu như mãi mãi tìm không ra thì sao? Chuyện này không phải dễ đâu ba à.

-Vậy thì con giúp ba đi.

-Bằng cách nào đây?

-Ba cũng chưa đọc lá thư của ông cụ sau này, nên chưa nắm rõ người ông cụ cần tìm là ai. Nếu là người có tiếng tăm thì không khó khăn lắm cho chúng ta.

-Con hy vọng điều đó không làm cho chúng ta đau đầu. Lúc nào ba cần con giúp, thì ba cứ lên tiếng nghe.

-Yên tâm đi! Con cũng có phần mà.

Luật sư Tâm đùa:

-Mà tìm không ra nữa, thì ba đành gởi Ưc Mi cho con thôi. Có con chăm sóc con bé, ba thấy yên tâm hơn.

Chí Tường giờ tay:

- Úy trời! Ba muốn giết chết con chắc.

-Ưc Mi đâu có đáng sợ.

-Con người Ưc Mi thì không đáng sợ thật. Cái con sợ là tính bướng bỉnh, phá phách của cô bé kia. Một ngày đối diện nhau thôi, con cũng khỏi làm việc rồi. Thú thật với ba, giúp đỡ gì thì con có thể, chứ chăm sóc cô bé... xin miễn cho con đi.

Ông Tâm lắc đầu:

-Ba không ngờ con nhát như vậy.

Vú Năm ngập ngừng:

-Bắt Ưc Mi sống với người lạ, tôi e rằng...

-Phải tập dần cho con bé tính tự lập thôi, vú ạ. Có như thế mới bước chân vào xã hội được. Ở gần người thân quen tính cứng chiều, ỷ lại thì sẽ hỏng mất cuộc đời.

Ông Tâm trầm ngâm:

- Ý tôi không nói cuộc sống ở đây không tốt. Nhưng vú thấy rồi đó, Ưc Mi biết ông cụ thương yêu thì quen thói đồng đành, ngang tàng. Còn vú và lão quản gia lúc nào chiều chuộng, nên con bé muốn làm gì thì làm, thậm chí không biết tôn trọng người lớn tuổi hơn mình. Vú à! Ông cụ đã căn dặn khi ông cụ mất đi, phải dạy dỗ Ưc Mi đàng hoàng để con bé được nên người, có cuộc sống tốt đẹp trong xã hội.

-Nhưng hiện giờ Ưc Mi...

-Ưc Mi không phải đi bây giờ. Cô bé còn một học kỳ và còn thời gian ở ngôi biệt thự này mà. Khi nào tôi tìm được người bạn thân của ông cụ, lúc đó mới tính tiếp. Tôi sẽ tìm hiểu rõ hoàn cảnh và cuộc sống con người, rồi mới gởi Ưc Mi đi. Còn nếu không tìm được, tôi sẽ nhận chăm sóc Ưc Mi, xem con bé như con ruột của mình.

Chí Tường trấn an mọi người:

-Ba con đã nói như vậy, thì vú và lão quản gia cứ yên tâm đi. Dù sao ba con cũng là một luật sư mà.

Anh đề nghị:

-Hay là ba đọc lá thư của ông cụ gửi cho mọi người nghe đi, xem ông cụ dặn dò điều gì.

Ông Chí Tâm đứng lên, đến bên bàn thờ mới của ông Tô Định nghi ngút khói hương:

-Thưa ông, sự ra đi đột ngột của ông để lại nỗi đau trong lòng mọi người, nhất là cô cháu gái Ưc Mị Con bé đã bị suy sụp tinh thần. Sự dặn dò của ông, chúng tôi nhất định sẽ làm theo. Nhưng ông cũng linh thiêng mà phù hộ, an ủi cháu gái của mình. Con bé chưa đủ khôn ngoan để đối mặt với đời, với xã hội muôn màu muôn mặt. Trước linh hồn ông, tôi cũng xin lỗi về sự chậm trễ của mình, ông không trách tôi chứ? Thôi, ông hãy yên lòng nơi suối vàng, đừng vướng bận đời làm gì nữa. Người ở lại tuy đau, nhưng vẫn còn cơ hội làm người, đôi lời tôi khẩn nguyện.

Đốt thêm cho ông cụ cây nhang, ông Tâm mới trở lại chỗ ngồi của mình, đôi mắt đắm chiêu nghĩ ngợi. Ông đang nghĩ cho người ra đi hay người ở lại?

Chí Tường nhìn cha:

-Hình như ba có điều gì suy nghĩ?

-Ờ không! Ba nhớ lại những năm tháng giúp việc cho ông cụ thôi. Có một điều bí mật, ba chưa có dịp hỏi thì ông cụ đã ra đi.

-Ấu đó cũng là do định số. Thôi, ba hãy quên đi. Mang mãi thắc mắc trong lòng, nặng nề lắm.

-Ba cũng nghĩ vậy.

Ông Tâm mở cặp táp của mình:

-Mọi người cùng tôi nghe thư ông cụ nhé.

Vú Năm hơi băn khoăn:

-Ông cụ chỉ gửi riêng cho ông, làm sao chúng tôi cùng nghe được?

Như vậy không phải đâu.

-Tôi cũng như mọi người thôi mà.

Lão quản gia lắc đầu:

-Đừng làm trái ý ông cụ.

-Vậy...

Chí Tường ý kiến:

-Ba hãy xem, rồi bàn luận với mọi người.

Lão quản gia tán đồng:

-Như lời cậu Chí Tường đi nhé.

-Thôi được.

Ông Tâm cất lá thư trở vào cặp.

-Mọi người đã mệt mỏi rồi, hãy nghỉ ngơi đi. Bây giờ tôi và Chí Tường về, có gì thì gọi điện cho tôi.

Vú Năm đứng lên tiễn khách:

-Cám ơn những gì luật sư đã làm cho gia đình họ Tô.

-Vú đừng nói vậy, đây cũng là trách nhiệm của tôi mà.

Ra tới cổng, ông Tâm dặn dò:

-Nếu Úc Mi không bớt sốt, vú gọi ngay cho bác sĩ nhé.

-Vâng. Luật sư về.

-Chào vú.

Chí Tường lễ phép:

-Chào vú, chào lão quản gia.

-Chào cậu.

Tiến cha con luật sư Chí Tâm ra về. Nhớ đến Úc Mi, vú Năm lật đật chạy lên lầu.

-Tường à! Có điện thoại.

-...

Bà Tâm gõ cửa phòng con trai:

-Chí Tường!

Cánh cửa phòng bật mở, Chí Tường ló đầu ra:

-Mẹ gọi con.

-Mẹ không có gọi, mà điện thoại gọi con đó. Nhanh lên đi! Đừng để bạn đợi.

Bạn? - Chí Tường nhíu mày - Ở Đà Lạt, anh đâu còn người bạn nào. Không lẽ...

Anh phóng nhanh ra khỏi phòng làm bà Tâm muốn bật ngửa. Bà cầu nhàu:

-Cái thằng... đi với đứng.

Chí Tường giơ tay:

- Xin lỗi mẹ nghe.

Thoắt một cái, anh có mặt ở phòng khách. Chí Tường áp ống nghe vào tai:

-Alô.

-Thằng ôn dịch! Gà mới lên chuồng đã ngủ rồi.

-Ồ, Trung Nam!

-Nhớ đến tao rồi sao?

-Thằng bạn nói khổ không nhớ sao được? Rảnh rồi hả?

-Rảnh cái con khỉ. Tao hỏi mày định ở Đà Lạt luôn sao?

-Không đâu. Tao còn công việc của tao ở thành phố mà.

-Vậy sao còn chưa lên?

-Vẫn còn một vài vấn đề chưa giải quyết xong. Có thể là cuối tuần này...

-Chứ không phải về Đà Lạt gặp cô nào rồi không muốn đi?

-Mày nói gì đâu không. Mấy ngày nay tao chạy lo công việc cho ba tao.

Trung Nam quan tâm:

-Bác trai đang gặp khó khăn à?

-Chuyện dài dòng lắm, tao chỉ có thể nói vắn tắt là: người đã từng là ân nhân của ba tao qua đời...

Trung Nam cắt ngang:

- Tao hiểu rồi. An ủi gia đình chứ gì?

- Đúng là một người bạn tri ân, tri kỷ.

Chí Tường hỏi:

-Mày ở trên ấy sao rồi.

-Bình thường. Nhưng vắng mày, không đủ bộ ba nên chơi không vui.

-Sao không gọi Bảo Uyên?

-Cô ta đâu thể thay thế được mày.

-Nhưng có lúc Bảo Uyên đối với mày cần hơn tao và Thế Khiêm.

-Nhảm nhí! Nếu mày không muốn ăn đấm thì đừng nói lung tung.

-Ờ, không thích thì thôi.

Trung Nam hạ giọng:

-Nè! Thứ bảy này tao về Bảo Lộc thăm nội. Hay là mày ghé sang tao chơi rồi cùng về thành phố. Bà nội cứ nhắc mày hoài.

- Để xem đã.

-Như vậy đi. Sang được thì phôn cho tao.

-Ừ.

-Cho tao gửi lời chúc sức khỏe ba mẹ mày.

-Cám ơn.

-Bye.

Chí Tường gác máy. Anh hết cả hồn khi thấy bà Tâm mẹ anh đứng đó từ bao giờ.

-Mẹ! Mẹ làm con hết hồn.

-Con trai của mẹ cũng yếu tim nữa sao?

-Chứ con đang nghe điện thoại, mẹ lù lù đứng đây, bảo con không giật mình sao được?

-Không có tật thì đâu giật mình.

-Mẹ thiệt là...

Chí Tường buông người xuống ghế xa lông:

-Ngày xưa, mẹ có kiểm tra ba con như vậy không hả? Trời ơi, như

vậy thì chết mất.

Bà Tâm ngồi xuống bên con trai:

-Mẹ đâu có làm gì con nào. Mẹ chỉ muốn...

Chí Tường gật đầu lia lịa:

-Con biết. Con biết mẹ muốn gì rồi. Nhưng mẹ Ơi! Không phải lúc này đâu. Công việc của ba và của con đang còn bẽ bộn kia kìa.

Bà Tâm cau mày:

-Những ước muốn của mẹ đâu liên quan đến công việc của con?

-Tại sao không? Người đàn ông của thế kỷ này chưa có sự nghiệp trong tay thì chưa cưới vợ được đâu. Như mẹ thấy đấy. Trung Nam là người đàn ông sớm thành đạt, thế mà chuyện vợ con, nó vẫn chưa nghĩ, trong khi bà nội của nó còn thúc ép hơn mẹ nữa kìa. Với lại, nghĩ đến là một chuyện, nhưng ít ra cũng phải có đối tượng hay mục tiêu... Đẳng này không gì hết, thì mẹ bảo làm sao?

-Chẳng lẽ chừng ấy năm sống và làm việc ở thành phố, con không có người bạn nào?

-Có thì không phải là không, nhưng một nửa của mình thì con chưa tìm ra.

-Con nói chuyện, mẹ không hiểu.

Để thôi mà. Một nửa của mình là người tâm đầu ý hợp, là một tình yêu chân thành. Cũng như một nửa của mẹ là ba, là người đàn ông mẹ cần trong cuộc đời mình.

-Con giỏi lý luận.

Chí Tường hạ giọng:

-Thú thật, con chưa nghĩ đến chuyện phải ràng buộc đời mình.

-Vậy bao giờ con mới nghĩ? Chẳng lẽ đợi ba mẹ nằm yên dưới lòng đất lạnh, con mới nghĩ đến?

-Đâu đến như vậy. Mẹ cho con thời gian đi. Để có một tình yêu chân thành, phải cần thời gian mẹ ạ.

-Là bao lâu?

-Con không thể hứa, nhưng con sẽ không để cho dòng họ Du tuyệt tự đâu.

Bà Tâm thở dài:

-Ba con ngày nào mà chẳng có công việc, còn con thì ở xa, mẹ chẳng lấy một người trò chuyện. Mẹ mong sớm có dâu để có cháu ấm lòng, vui nhà vui cửa. Không biết ước nguyện này bao giờ mới thành đây nữa?

Chí Tường ôm vai bà Tâm:

-Mẹ than buồn, sao lúc trước mẹ sinh chỉ mình con, không cho con thêm một đứa em?

-Muốn là được sao?

-Mẹ cũng nói muốn là được sao, vậy mẹ đừng thúc con nhé.

-Ơ... Cái thằng này!

Chí Tường cười:

-Con hứa sẽ tìm cho mẹ một nàng dâu, nhưng từ từ mẹ nhé. Cuộc hôn nhân đòi hỏi có tình yêu mới mong hạnh phúc, mẹ ạ.

Bà Tâm buông xuôi:

-Mẹ còn cách nào khác nữa sao?

-Đừng nhẫn nại như thế mà mẹ, mau già lắm.

-Mẹ mà con trẻ trung nữa sao?

-Trẻ chứ. Không tin, mẹ cứ hỏi bạ Trong đôi mắt ba, mẹ lúc nào cũng trẻ đẹp.

-Khéo nịnh! Nhưng đừng giả vờ quên đi những gì đã hứa với mẹ.

-Nhớ mà.

Đang vui vẻ, bà Tâm chợt buồn:

-Lúc sáng này, con có sang thăm Úc Mi không?

Đạ có.

-Con bé thế nào rồi?

-Vẫn thế, im lặng và lảm lì.

Bà Tâm chép miệng:

-Tội nghiệp con bé! Mới chừng ấy tuổi đầu lại phải gánh chịu hai nỗi đau trong đời. Con có biết điều gì làm cho con người đau khổ nhất không, Chí Tường?

-Đánh mất tình thương.

-Nhưng Úc Mi đâu có đánh mất. Tuổi thơ đã gặm nhấm nỗi buồn, bây giờ người thân duy nhất cũng ra đi. Tô Úc Mi đã trở thành đứa con gái bơ vơ, cô độc. Còn nỗi đau nào hơn thế nữa chứ?

-Trên đời này vẫn còn nhiều mảnh đời rất thương tâm. Nhưng dù sao Úc Mi vẫn hơn, cô bé còn có lão quản gia, vú Năm bên cạnh và cả gia đình chúng ta.

-Ở giữa đông đủ của cải mà thiếu đi tình thương... chi bằng không cần nhưng thứ ấy.

Chí Tường lắc đầu:

-Vẫn có người cần của cải giàu sang, chứ không cần tình thương.

-Vậy theo con, Úc Mi là loại người nào?

-Con đã biết Úc Mi từ nhỏ. Con bé sẽ là người xã hội cần, nếu như học hành đến nơi đến chốn. Bản tính bướng bỉnh, nhưng kiên nghị, chân thành. Cuộc sống giản dị không phô trương sẽ làm mọi người yêu mến.

-Con nói đúng. Mẹ rất thích bản tính của Úc Mi. Nếu con bé không

còn quá nhỏ, thì mẹ đã hỏi ông cụ cưới con bé cho con từ lâu rồi. Nhưng rất tiếc, ông cụ lại ra đi quá sớm.

Chí Tường kêu lên:

-Mẹ Ơi! Con và Ưc Mi không bao giờ hợp nhau đâu. Mẹ bỏ đi suy nghĩ cưới Ưc Mi giùm con nghe.

- Bây giờ muốn cũng không được nữa con à . Ưc Mi đã có người bảo trợ rồi.

- Ai thế ?

- Bức thư của ông cụ để lại bảo con tìm kiếm giùm một người tên Ái Bình . Chính người đó sẽ nuôi dạy Ưc Mi đến lúc trưởng thành.

Chí Tường nhồm dậy :

- Ba con đâu rồi mẹ ?

- Ở phòng làm việc ấy.

- Con gặp ba chút.

- Lại là chuyện của Ưc Mi à ?

- Biết đâu con có thể giúp được ba.

- Vậy thì con đi đi . Mấy ngày nay thấy ba con căng thẳng , mẹ lo lắng lắm.

Chí Tường đứng dậy , dặn dò :

- Mẹ có mệt thì đi nghỉ trước đi nhé . Con lên phòng làm việc của ba đây .

Sương Đêm

Chương 3

Gõ cửa phòng , Chí Tường không chờ đợi sự lên tiếng của ông Chí Tâm , anh đẩy cửa vào.

Đang trầm tư bên khối thuốc , ông Tâm ngẩng lên :

- Con tìm ba à ?

- Dạ.

Chí Tường kéo ghế ngồi đối diện với ông Chí Tâm:

- Ba đang bận rộn về chuyện của ông cụ , phải không ?

- Đầu đầu thì đúng hơn.

- Gặp khó khăn hả ba ?

Ông Tâm lấy lá thư đưa cho con trai :

- Con xem đi.

Chí Tường cầm tờ giấy lên :

"Ngày... tháng... năm...

Anh Tâm !

Tôi định kể cho anh nghe câu chuyện của mười tám năm , nhưng không kịp nữa rồi , mà cũng không còn dịp nào khác . Số phận đã an bài , thôi thì hãy để câu chuyện đau lòng đó cho tôi chôn kín và mang theo xuống lòng đất lạnh , như thế vẫn tốt hơn . Tôi đã dần vật đời mình suốt quãng thời gian qua , bây giờ coi như là thanh thản .

Nhưng còn một việc tôi không yên tâm , đó là Ưc Mi . Không còn người thân bên cạnh , con bé sẽ bơ vơ và lạc lõng lắm.

Tôi ra đi là yên thân mình , là nợ dương trần đã dứt . Chỉ tội cho Ưc Mi , con bé phải gánh chịu nỗi đau... Tôi lo sợ rằng con bé sẽ bị gục ngã trước nghịch cảnh của đời.

Anh Tâm ! Từ lâu , tôi đã xem anh như một người bạn tri âm . Vậy thì hãy vì một tình bạn mà tận tình giúp tôi . Toàn bộ tài sản của tôi mà tôi từng nhờ anh thống kê làm giấy . Trên pháp lý, người thừa hưởng là đứa cháu của tôi : Tô Ưc Mi.

Còn việc thứ nhì là tìm kiếm giúp tôi người bạn năm xưa : Ái Bình . Ái Bình là dâu của dòng họ Từ , mà chúng tôi đã mất tin nhiều năm.

Anh Tâm ! Nếu tìm kiếm được họ , hãy mang lá thư tôi đã viết sẵn đến cho bà ấy . Hy vọng bà ấy sẽ giúp tôi chăm sóc Ưc Mi.

Tôi biết bà Ái Bình còn một đứa cháu nội trai rất thông minh và tài giỏi . Anh hãy trao phần tài sản của Ưc Mi cho cậu ta giữ hộ . Ý của tôi , anh hiểu rồi chứ ?

Cố gắng giúp tôi nhé , Chí Tâm . Tôi chỉ biết trông cậy vào anh thôi . Kiếp sau , tôi xin đền đáp.

À ! Tôi có chuyển vào lá thư của anh một phần quà nhỏ . Đó là tôi muốn giúp Du Chí Tường phát huy thêm tài năng của mình . Mong anh nhận cho.

Chào vĩnh biệt ."

Chí Tường bỏ lá thư xuống nhìn cha :

- Đọc lá thư như là ông cụ đang nói chuyện với ba vậy.

Anh thắc mắc :

- Ông cụ đã làm nên lỗi gì mà không thể tha thứ ?

Ông Tâm lắc đầu :

- Ba cũng không biết nữa . Nhưng ba nghĩ đó là câu chuyện của mười tám năm trước , mà ông cụ định kể cho ba nghe.

Chí Tường nhíu mày :

- Mười tám năm trước , dòng họ Tô có gây thù oán với ai đâu ?

Chẳng lẽ chuyện ông cụ muốn nói là cái chết của ba mẹ Ưc Mi ?

Nhưng con nghe nói họ bị tai nạn mà ?

- Chúng ta không phải là người trong cuộc , không hiểu thì đừng suy đoán lung tung.

Chí Tường không bỏ qua :

- Ba à . Vú Nam là lão quản gia , là người lâu năm nhất trong biệt thự họ Tô . Có lẽ họ biết đó ba.

- Họ biết thì sao ? Mười năm rồi ba làm việc cho ông cụ , nhưng bà chẳng điều tra được gì . Trong cuộc sống , ông cụ là người giản dị . Với mọi người , ông cụ là người hòa đồng , dễ chịu . Không một điểm nào cho thấy ông cụ là người tàn nhẫn cả . Vú Nam và lão quản gia luôn kính trọng ông cụ.

- Biết đâu đó là thời gian con người ăn năn cho tội lỗi của mình làm ra . Cái chết của con trai và con dâu , ông cụ dễ bị nghi ngờ lắm.

- Con thấy sao mà nói nghi ngờ ?

- Bác trai , bác gái bị tai nạn , theo như địa vị của ông cụ của mười năm về trước thì làm sao tránh được giới báo chí xâm xì . Thế mà đám tang họ diễn ra trong lặng lẽ , không một ai biết.

- Có lẽ ông cụ không muốn là trung tâm . Con biết rồi đó , bao nhiêu phóng viên , bao nhiêu bài báo đăng lên với nhiều tin khác nhau cũng làm đau đầu.

Ông Tâm nhẹ giọng :

- Nhưng thôi , dù sao ông cụ cũng đã ra đi rồi . Hãy để tất cả vùi chôn theo ông , quên lãng đi . Đừng khai thác thêm sẽ làm đau lòng người ở lại.

- Ba có biết số tiền ông cụ chuyển vào tài khoản cho chúng ta không ?

Ông Tâm gật nhẹ :

- Biết.

- Bao nhiêu hả ba ?

- Hai trăm triệu.

- Con số không phải nhỏ . Ba có nhận không ?

Ông Tâm hỏi lại :

- Con nghĩ sao ?

- Đó là quyền quyết định của ba . Dù sao , đó là tấm lòng của ông cụ.

- Gia đình chúng ta bây giờ không còn thiếu thốn như xưa nữa , mà không nhận thì ông cụ sẽ rất buồn . Ba định làm thủ tục tặng cho cô nhi viện , nhưng sẽ lấy tên ông cụ.

Chí Tường sáng mắt :

- Một ý kiến hay ! Con nghĩ bên kia thế giới , ông cụ không nữa buồn chúng ta.

- Vậy ba giao công việc này cho con nghe ?

- Không thành vấn đề . Nhưng còn một việc quan trọng khác , chúng ta cần phải làm . Đó là phải tìm kiếm bà Ái Bình.
 - Đúng là không dễ chút nào.
 - Phải chi chúng ta biết địa điểm của bà ta ở một tỉnh nào đó trong nước thì còn chờ người dò hỏi được . Đằng này phương hướng cũng không . Nhỡ như bà ta đang sống ở nước ngoài thì sao đây ? Cả đời ba cũng không hoàn thành nhiệm vụ.
 - Mọi việc phải nhờ vào sự may mắn thôi.
 - Con nghĩ nếu bà Ái Bình không còn trên cõi đời này nữa , thì ba liên lạc với ai ?
 - Còn đứa cháu trai bà ta chi ?
 - Thế ba có biết tên không ? Cho dù biết tên , thì cả nước này có bao cái tên như vậy ? Con thấy rắc rối cho ba thì đúng hơn.
- Ông Tâm có vẻ suy nghĩ :
- Ba định đăng tin trên báo.
 - Đó cũng là một cách giải quyết , nhưng ba có nghĩ đến vấn đề mạo nhận không ?
 - Vậy...
- Chí Tường đưa ra ý kiến :
- Hay là ba đăng tin ông cụ tìm một người bạn tên là Ái Bình đã nhiều năm không gặp.
 - Chỉ vậy thôi sao ?
 - Vâng . Xem có ai tìm đến không . Một mặt là như vậy . Mặt khác , con trở về thành phố nhờ bạn bè của mình dò la tin tức . Hy vọng bà Ái Bình cũng là một nhân vật nổi tiếng , để mọi việc đơn giản hơn.
- Chí Tường trấn an :
- Mọi việc rồi cũng được giải quyết thôi , ba đừng căng thẳng quá làm cho mẹ thêm lo lắng.
- Ông Tâm bóp trán :
- Mấy ngày nay , ba không có một cách giải quyết nào . Có con rồi , mọi việc nhanh chóng hơn.
- Chí Tường cười :
- Ba có công nhận ba già chưa ?
 - Chắc ba già thật rồi.
 - Vậy thì xin nghỉ hưu ở nhà với mẹ đi.
 - Đâu phải muốn nghỉ là nghỉ . Ít ra cũng phải hết năm nay.
 - Ba cứ sắp xếp nghỉ càng sớm càng tốt . Tranh thủ thời gian đưa mẹ đi du lịch . Cả đời ba cống hiến bao nhiêu đó đủ rồi . - Chí Tường đùa . - Ba nhường chỗ cho tuổi trẻ chúng con với chứ . Chẳng lẽ ba không muốn thay đổi , văn minh hơn hiện đại hơn ?

- Ý con muốn nói mấy ông già như ba cổ hủ chứ gì ? Tiếp thu chậm chạp , phát huy chậm chạp không bằng tuổi trẻ hôm nay ?

Chí Tường xoa tay :

- Không phải đâu.

- Cho con biết nhé ! Gừng càng già càng cay đó , đừng có khinh thường.

Chí Tường méo mó :

- Con chỉ muốn ba nghỉ ngơi cho khỏe thôi mà.

- Hừ !

- Đừng giận con nhen ba . Còn mấy ngày nữa là con hết phép rồi .

Thứ bảy này , con phải xuống Bảo Lộc.

Ông Tâm hỏi :

- Có công việc à ?

Chưa vội trả lời , Chí Tường hỏi lại :

- Ba còn nhớ Trung Nam không ?

- Chàng trai tài giỏi là giám đốc Công ty Xây dựng Trung Nam ấy à ?

- Dạ phải . Cuối tuần này , hấn về Bảo Lộc thăm bà nội , nên hấn rủ con xuống chơi , sẵn tiện bàn một số công việc luôn.

- Bà nội Trung Nam ở Bảo Lộc... vậy Trung Nam ở thành phố với ai ?

- Bác Hồng Hân , mẹ của Trung Nam . Bác ấy hiền và thương con như Trung Nam vậy . Những năm tháng đầu của đại học , con ở nhà Trung Nam ấy . Lúc ba lên thăm con , ba có gặp mẹ của Trung Nam một lần , ba không nhớ sao ?

Ông Tâm vỗ trán :

- Bảy năm rồi , lại thêm nhiều sự thay đổi , ba hình dung không ra.

- Bà nội của Trung Nam giàu có nhất ở Bảo Lộc , vì bà ấy đang cai quản tài sản của dòng họ Từ . Bà nội rất hiền và nhân hậu . Tiếp nối đời sau , mẹ của Trung Nam cũng giống bà nội vậy . Đàn ông dòng họ Từ ra đi sớm.

- Vậy ra Trung Nam mang họ Từ à ?

- Dạ phải.

Ông Tâm lẩm bẩm :

- Từ Trung Nam có liên quan gì đến dòng họ Từ mà ông cụ nhắc trong thư không ?

Chí Tường hỏi :

- Ba nói gì ạ ?

- Ông cụ có nhắc đến dòng họ Từ...

Chí Tường chợt nhớ :

- À , phải rồi ! Bà Ái Bình là dâu của dòng họ Từ . Chẳng lẽ...

- Thứ bảy này , con thu xếp xuống Bảo Lộc đi , mang theo bức thư

mà ông cụ viết . Tìm hiểu xem bà nội của Trung Nam có phải là bà Ái Bình không ? Nếu đúng , thương để còn thương ông cụ và Úc Mi .
Gởi gắm Úc Mi cho họ thật là tốt.

- Con hy vọng mọi việc sớm tốt đẹp để ba được nghỉ ngơi . Úc Mi có người chăm sóc dạy dỗ để trở thành người hữu dụng . Về sống với bác Hồng Hân , con nghĩ Úc Mi sẽ ngoan hơn.

Ông Tâm thở nhẹ :

- Mọi việc đều có hướng giải quyết . Con cố gắng giúp ba nghe , Chí Tường.

- Dạ , ba hãy yên tâm và chờ tin vui của con.

Ông Tâm vươn vai đứng dậy :

- Mấy ngày hôm nay vất vả , nay ba thấy mình nhẹ nhõm đi.

- Vì trong lòng không còn nặng nề và căng thẳng ?

- Ừ.

Chí Tường tiến về phía ông Tâm . Đột nhiên anh muốn tâm sự với cha , về đời người và cuộc sống . Vừa mở miệng thì chuông điện thoại trên phòng làm việc của ông Tâm reo . Chí Tường nhún vai :

- Thật là không đúng lúc . Nhưng ai gọi khuya thế này ? Có lẽ là Tô Úc Mi đã quậy phá gì nữa rồi.

Ông Tâm ra dấu cho con trai rồi nhắc ông nghe :

- Alô.

Đầu dây bên kia là một giọng con trai đầy khách sáo :

- Alô . Bác ơi , cháu xin lỗi đã làm phiền . Bác cho cháu gặp Chí Tường đi ạ.

- Cháu ở đâu gọi về đây ?

- Thưa bác , cháu ở thành phố.

- Vậy cháu nhờ máy nghe.

- Dạ.

Ông Tâm trao điện thoại cho con trai :

- Của con.

Chí Tường áp ống nghe vào tai :

- Alô.

- Thế Khiêm đây.

- Có chuyện gì mà mày gọi tao khuya thế ?

- Ngày mai , mày có thể về thành phố không ?

- Tao chưa hết phép mà . Với lại Trung Nam đã hẹn tao về Bảo Lộc thăm bà nội của hắn.

- Không về và cũng không đi đâu hết . Trung Nam bị tai nạn giao thông còn đang cấp cứu . Nghe đâu gãy chân gì đó.

Chí Tường kêu lên :

- Cái gì ? Trung Nam vừa gọi điện thoại cho tao lúc sáu giờ đây mà.
- Thì đó... Gọi xong , hăng ra ngoài là bị ngay . Bác Hân nhờ tao gọi cho mày , nhắn mày lên phụ Trung Nam.

Chí Tường chép miệng :

- Thật là xui xẻo hết sức . Thôi được rồi . Chiều mai tao có mặt.

Thế Khiêm dặn dò :

- Đừng cho bà nội Trung Nam hay nghe . Lỡ bà ấy lo lắng cho đứa cháu đích tôn , rồi tăng huyết áp lẫn đùng ra đó thì nguy to.

- Tao biết rồi.

- Thôi nhé . Tao vào với bác Hân đây.

- Ủ.

Chí Tường gác máy, giọng uể oải :

- Ngày mai , con phải lên thành phố ngay , ba ạ.

- Công việc gấp trở ngại à ?

- Không . Thế Khiêm vừa gọi điện cho con, nói Trung Nam bị tai nạn , đang ở phòng cấp cứu.

- Nghiêm trọng lắm không ?

- Dạ , nghe nói bị gãy chân.

Ông Tâm chắc lưỡi :

- Đi đâu mà dữ thế ?

- Bị xe ép té.

- Tai nạn giao thông bây giờ làm ba thấy chóng mặt.

Ông Tâm nhìn đồng hồ :

- Thôi , không còn sớm nữa đâu . Con nghỉ đi để ngày mai lại lên đường.

Chí Tường ngập ngừng :

- Còn việc lá thư...

- Chuyện của Trung Nam gấp hơn.

Chí Tường đề nghị :

- Hay con dò hỏi thử Trung Nam nghe ba ?

- Cũng được.

- Nếu sự thật như chúng ta dự đoán , thì con gọi điện thoại về cho ba , rồi ba tìm cách liên lạc.

- Tính vậy đi.

Chí Tường đứng lên :

- Con đi nghỉ đây . Chúc ba ngủ ngon.

oOo

Cộc... cộc... cộc...

- Ưc Mi à ! Dậy đi con . Trưa lắm rồi.

-...

- Ưc Mi ! Con còn giận vú sao ?

Vú Năm thở dài :

- Thật ra , vú đâu muốn con đi . Nhưng vì tương lai của con , vú đành phải nén lòng . Tuân lời ông cụ , con sẽ thấy cuộc sống có ý nghĩa hơn và tương lai cũng không bấp bênh nữa.

-...

- Nói thì nói vậy , chứ còn lâu mà . Bao giờ luật sư Tâm tìm được người bạn năm xưa của nội con , thì con mới đi mà , phải không ?

-...

- Ưc Mi ! Vú buồn thì có buồn . Nhưng vú nghĩ con rời khỏi nơi đã cho con nhiều niềm đau này , có lẽ sẽ tốt hơn đây.

-...

- Ưc Mi à ! Con có nghe vú nói gì không ? Mở cửa cho vú đi con. Gọi hoài không thấy động tĩnh gì, vú Năm đưa tay vặn cửa . Nhẹ nhàng , vú bước vào trong . Mền gối được xếp gọn gàng cho thấy Ưc Mi đã dậy . Nhưng con bé đâu rồi nhỉ ?

Vú Năm đẩy cửa phòng tắm , thì phòng tắm cũng trống không.

Trở ra , vú Năm phát hiện ở bàn trang điểm của Ưc Mi có mất một và món . Linh tính mách bảo có điều không ổn , vì căn phòng chẳng có hơi hám người.

Nhanh tay , vú Năm mở tung tủ quần áo . Sao thế này ? Quần áo giản dị của Ưc Mi đã mất đi một phần nửa . Cả cái vali ở góc tủ cũng không còn.

- Con bé bỏ đi rồi ư ?

Vú Năm chạy xuống lầu , réo gọi :

- Lão quản gia ! Lão quản gia !

Tiếng gọi không được bình thường của vú Năm làm lão quản gia tắt tả ở vườn cũng chạy vào.

- Chuyện gì thế bà ?

Vú Năm hốt hển :

- Không xong rồi , chuyện lớn rồi.

- Mà chuyện gì mới được ?

- Ưc Mi...

Lão quản gia nhú mày :

- Con bé làm sao ?

- Bỏ đi rồi.

- Hả !

- Ông không tin thì lên phòng con bé mà xem . Quần áo đã mang đi một nửa.

Lão quản gia cùng vú Năm lên lầu . Họ muốn xác định lại lần nữa.

Nhưng rồi nhìn thấy phong thư được dán ở dưới bình hoa cho họ biết đó là sự thật.

Vú Năm cầm lá thư lên :

- Ông đọc cho tôi nghe với.

Lão quản gia tháo phong thư ra đọc :

"Ngày... tháng... năm...

Vú thương yêu ! Lão quản gia kính mến !

Sau nhiều đêm suy nghĩ , cuống cùng con cũng có quyết định riêng cho mình . Dù con không thấy được mặt cha mẹ mình , không có một tiếng gọi , nhưng con đã lớn lên trong vòng tay thương yêu của ông nội , vú và lão quản gia . Vú là người gần gũi nhất với con . Xa vú , con cũng rất là buồn , nhưng cũng đành chịu.

Con không thể giam mình trong căn biệt thự này trong nỗi ám ảnh nghi ngờ về cái chết của những người thân , vú có hiểu không ? Từ ngày con nhận thức được , thì con đã nghe rất nhiều lời đồn , nhưng con vẫn không tin . Vú ơi ! Sự thật làm con rất đau lòng . Từ một quyển nhật ký bí mật mà con hiểu hết...

Còn đau đớn nào hơn nữa , con phải làm sao đây ? Có nên ghét ông nội vì những chuyện ông đã làm không ? Con không thể làm điều đó được , cho nên con chọn một con đường là ra đi , phiêu lưu trong cuộc đời để lòng quên đi những đau buồn.

Tô Ưc Mi , một tiểu thư đài các sẽ không còn mà thay vào đó một Tô Ưc Mi với cuộc sống bình thường , lao động bằng đôi tay , khối óc để có được cuộc sống.

Xin lỗi vú và lão quản gia vì Ưc Mi đã làm hai người thất vọng .

Nhưng hãy cứ tin rằng , Ưc Mi sẽ không bao giờ gục ngã trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Ưc Mi đi đây , hai người nhớ giữ gìn sức khỏe . Cho Ưc Mi gửi lại di ảnh của những người thân . Đừng tìm kiếm Ưc Mi làm gì.

Tạm biệt "

Vú Năm ngơ ngác:

-Thế này là thế nào?

-Giấy không gói được lửa. Cuối cùng, câu chuyện đau lòng ấy cũng bị Ưc Mi biết.

-Nhưng làm sao con bé biết được.

-Thì trong thư nói do cuốn nhật ký của ông cụ. Mà như vậy lòng người bớt nặng nề hơn. Tôi và bà không còn ray rứt khi đối diện với Ưc Mi.

-Con bé thiếu suy nghĩ quá. Bỏ đi như vậy biết đâu mà tìm chứ? Trời đất bao la, rồi cuộc sống của những ngày sắp tới...

Vú Năm nín tay lão quản gia:

-Chúng ta phải làm sao đây? Chẳng lẽ bỏ mặc Ưc Mi hay sao đây?

Bà sụt sùi:

-Ông cụ đã gởi gắm con bé...

Lão quản gia thở dài:

-Ưc Mi bỏ đi cũng có lý do riêng. Nếu như có tìm được, liệu con bé có chịu trở về đây không? Căn biệt thự này bỗng chốc như xa lạ, không còn là tổ ấm của ngày xưa một khi con bé đã biết ba mẹ chết trong tức tưởi và đau khổ. Thương Ưc Mi, nhưng tôi và bà không có quyền oán trách ai, hay nói ai không đúng. Ấu đó cũng bởi số phận của con người. Xem chúng ta đã trải qua một giấc mơ.

-Nhưng với Ưc Mi thì không. Cái chết thương tâm của ba mẹ đã để lại trong lòng cô bé một vết thương. Dù được ông cụ bù đắp rất nhiều, nhưng vẫn không thay thế được tình thương của ba mẹ. Cuộc đời của Ưc Mi quả là bất hạnh. Sống trong giàu sang tưởng đầy hạnh phúc, nhưng nào ngờ sự thật phơi bày tất cả, phút chốc như mây khói. Đau khổ và tuyệt vọng, tôi lo sợ Ưc Mi nghĩ quẩn.

-Không có đâu. Ưc Mi đã khôn lớn và biết nhận thức được. Với bản tính cứng rắn kiên cường. Ưc Mi không ngu ngốc huỷ hoại mình và huỷ hoại cả tương lai. Đau khổ thôi mà, tôi nghĩ con bé đến một nơi nào đó cho nỗi đau lắng dịu.

Đù ông có trấn an tôi bao nhiêu cách, tôi cũng không yên tâm. Ưc Mi đang ở địa vị và có cuộc sống của một tiểu thư. Bây giờ ra ngoài bên ba cực khổ... Tôi còn chưa nói đến thân con gái bị lường gạt. Ông đọc nhiều báo, coi nhiều tin cũng đã biết rồi chứ? Ông mau nghĩ cách tìm Ưc Mi đi.

Lời của Vú Năm tác động lão quản gia.

Lão quản gia đi tới đi lui, mặt mày nhăn nhó nghĩ ngợi:

"Phải tìm con bé ở đâu? Nơi con bé đến cũng không biết là nơi nào. Nếu Ưc Mi có xảy ra chuyện gì, thì người con sống đây sẽ ân hận không nguôi. Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng ta có thua gì vú Năm đâu. Ưc Mi bỏ nhà đi, đó là nỗi lo lắng lớn nhất của những người trong ngôi biệt thự này. Làm sao đây để kịp thời tìm kiếm Ưc Mi trở về?"

Vú Năm gấp rút:

-Không thể chần chừ thêm một phút nào nữa. Chúng ta gọi điện cho luật sư Tâm đi, xem ông ấy có giúp được gì không? Một khi Ưc Mi đã có ý định bỏ đi, thì con bé không bao giờ quanh quẩn ở cái thành phố này cho chúng ta tìm thấy đâu.

-Ý của bà là...

- Con bé đã đi xa rồi. Cho nên chúng ta cần liên lạc ngay với luật sư Tâm để ông ấy giúp đỡ. Tuy ông ấy sống ở đây, nhưng quan hệ rộng rãi, thêm cậu con trai Chí Tường đang làm việc ở thành phố...

-Tôi hiểu ý bà rồi. Việc tìm kiếm Ưc Mi sẽ nhanh chóng thôi. Tôi và bà xuống phòng khách đi.

Lão quản gia và vú Năm lật đặt xuống lầu. Họ nôn nóng, căng thẳng. Ưc Mi bây giờ như thế nào, trong lòng họ đầy nặng nề.

Xuống phòng khách, lão quản gia ra dấu:

- Bà gọi điện thoại cho luật sư Tâm đi.

Vú Năm nhìn đồng hồ:

- Đang giờ làm việc, biết có ông ấy ở nhà không?

-Thì gọi vào chỗ làm việc của ông ấy.

-Tôi... tôi không biết số. Chỉ có ông cụ là biết thôi. Nhưng...

-Sao mà rắc rối thế này? Không liên lạc được với luật sư ngay bây giờ, tôi e chúng ta không còn cơ hội gặp lại Ưc Mi đâu.

-Ông nói sao nghe...

-Biết đâu bây giờ Ưc Mi chưa đi xa. Vú gọi điện cho bà luật sư, nhờ bà ấy nhắn hộ.

Vú Năm sáng mắt:

-Ừ. Như vậy mà tôi nghĩ không ra.

Vú Năm bấm số. Sau vài hồi thì có người nhắc ống nghe.

-Chào bà luật sư. Tôi là bà vú ở biệt thự Ông Tô Tịnh.

-Ồ! Tôi đã nhận ra bà rồi. Vú Năm phải không?

-Thưa vâng.

Bà Tâm vui vẻ:

-Chào bà. Bà vẫn khỏe chứ?

-Cám ơn bà, tôi vẫn khỏe. Xin lỗi bà, tôi muốn gặp luật sư Tâm ngay bây giờ, nhưng... tôi phải làm sao để liên lạc với luật sư Tâm đây?

Bà Tâm nhíu mày:

-Ở biệt thự đã xảy ra chuyện gì, phải không vú?

-Không giấu gì bà, Ưc Mi đã bỏ nhà đi rồi.

-Bỏ nhà đi?

-Phải. Cho nên tôi cần gặp luật sư gấp, làm phiền bà.

-Được rồi. Vú gác máy đi. Tôi gọi cho anh ấy ngay.

-Cám ơn bà.

-Vú đừng bận tâm.

Vú Năm gác máy. Lão quản gia hỏi ngay:

-Sao hả?

-Bà luật sư sẽ giúp chúng ta liên lạc với luật sư Tâm.

Vú Năm chấp tay:

-Hy vọng mọi chuyện sẽ không đến nỗi nào. Ưc Mi! Con đừng khờ. Nếu con muốn đi như vậy, thì nhất định phải có vú cùng đi theo để vú chăm sóc cho con từng miếng ăn giấc ngủ và khi thời tiết thay đổi.

Sương Đêm

Chương 4

Căn biệt thự vốn đã yên lặng mười tám năm nay, bây giờ chủ nhân thì không còn, đời sau thì bỏ đi. Không khí lạnh lẽo, cô đơn, trống vắng như bao trùm vú và lão quản gia...

Năm phút, mười phút, rồi mười lăm phút trôi qua trong sự nghiệt thờ. Thời gian chờ đợi sao mà lâu thế này.

Quả thật bây giờ, vú Năm không còn sự kiên nhẫn nữa. Lòng cứ dằn lòng, nhưng khi nghĩ đến cuộc sống bên ngoài và những khó khăn trắc trở mà Ưc Mi phải gặp, vú Năm nghe lòng tê tái.

Tình cảm của vú dành cho Ưc Mi là tình cảm của một người mẹ dành cho con. Cho nên, nỗi lo lắng kia sẽ không dừng lại nếu như một ngày vẫn chưa thấy con bé quay về.

Chăm sóc Ưc Mi từ lúc còn là một đứa trẻ bồng trên tay, vú sẽ không bao giờ thấy giận Ưc Mi cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa. Những trò đùa nghịch ngợm bướng bỉnh, cái kiêu như bất cần của Ưc Mi lắm lúc làm vú phải đau lòng, nhưng vú không bận tâm. Bởi vì vú hiểu Ưc Mi là nạn nhân của gia đình phong kiến, môn đăng hộ đối. Tại sao người ta có cha có mẹ còn mình thì không? Chỉ có một mái ấm gia đình theo đúng nghĩa.

Có lẽ Ưc Mi đã hận từ những ngày tháng mình bắt đầu hiểu biết, thêm những điều không thể chấp nhận được... Một cú sốc quá lớn trong đời nên đã quyết định từ bỏ nơi mang nhiều kỷ niệm đau buồn nhiều hơn vui.

Vú Năm nén tiếng thở dài trong lặng lẽ. Một khi tình cảm đã bị đánh mất thì không thể nào bù đắp được. Vú đâu thiết tha gì với nơi này. Sống trong câm lặng vì không còn là mình trong suốt mười tám năm qua (nghĩa là sao nhỉ) Bây giờ vú phải làm gì cho Ưc Mi có được thẳng bằng trong cuộc sống đây?

Ông cụ đã nằm yên dưới lòng đất lạnh. Ông có suy nghĩ gì không với hoàn cảnh của người còn sống hôm nay?

Người ta nói chết là hết, có đúng thế không? Mà ông cụ chết là ông đã phủi đời trên tay mình.

Reng... reng... reng...

Vú Năm choàng tỉnh trong suy nghĩ. Vú bật dậy thì bị lão quản gia ngăn lại:

- Để tôi chợ Chắc là ông luật sư tới đó.

-Tôi ra cùng ông.

Vú Năm theo sau lão quản gia. Cánh cổng nặng nề của biệt thự được mở ra. Xuất hiện trước mặt hai người là vợ chồng luật sư Tâm. Không kiềm được lòng, vú Năm nói trong tiếng nức nở:

- Luật sư! Hãy giúp chúng tôi với...

Luật sư ôn tồn với bà vú:

-Bình tĩnh nào vú. Chúng ta vào nhà đi đã.

Lão quản gia như đổ dằn:

-Luật sư đã đến thì tất nhiên luật sư sẽ giúp chúng ta Bà đừng căng thẳng nữa.

Dìu vú Năm vào phòng khách. Đợi mọi người yên vị, lão quản gia hỏi:

-Bà còn bình tĩnh để tiếp chuyện với luật sư không?

Vú Năm híc mũi:

-Tôi không sao đâu. Luật sư! Tôi đang chờ nghe ý kiến của ông.

Ông Chí Tâm bắt đầu câu chuyện:

-Tôi muốn biết Ưc Mi đi từ lúc nào và vì sao con bé ra đi Vú và lão quản gia có thể tường tận cho tôi không?

-Ưc Mi đi lúc nào thì chúng tôi không biết, vì chúng tôi cũng mới phát hiện đây thôi. Còn nguyên nhân vì sao, xin ông xem bức thư này sẽ rõ.

Đón bức thư từ tay vú Năm và nội dung trong lá thư làm ông Tâm bất ngờ. Ông ngờ ngác:

-Tôi quả thật không hiểu...

Lão quản gia chép miệng:

- Đây là nỗi đau và cũng là bí mật của mười tám năm qua được những người trong căn biệt thự này chôn giấu. Luật sư bất ngờ cũng phải thôi. Mười năm qua làm việc cho ông cụ, luật sư có từng để ý đến ông cụ hay buồn trầm lặng, không thích giao tiếp và hay dằn vặt mình không?

-Có. Nhưng tôi cứ nghĩ ông cụ đang thất vọng về điều gì đó, chứ tôi không dám tưởng tượng ra những điều kinh khủng này.

-Ông cụ đã bị dằn vặt lương tâm cho đến cuối cuộc đời, mà chúng tôi không thể nói ai đúng ai sai.

-Vậy những tin đồn về ngôi biệt thự này là có thật?

-Họ đồn nhiều và rất nhiều. Thế luật sư đã nghe tin đồn gì?

Ông Chí Tâm ngập ngừng:

-Về cái chết của vợ chồng Tô Vĩnh Bình. Họ nói...

Vú Năm cướp lời:

-Cậu mợ chủ bị tai nạn chết trong ngôi biệt thự này, phải không?

Bà nhếch môi:

-Bia miệng dư luận là chuyện trong đời mà. Tôi chẳng quan tâm họ nói gì, cái chính là những người trong ngôi biệt thự này trong sạch.

Ông Tâm chợt nhớ:

-Trước khi ông cụ qua đời, ông có gọi điện cho tôi và muốn kể cho tôi nghe câu chuyện bí mật của mười tám năm trước.

Giọng ông Tâm nhỏ hẳn đi:

-Nhưng rất tiếc, hôm ấy tôi có cuộc hẹn quan trọng ở toà án, nên tôi không hứa. Và thế rồi tôi đã không còn cơ hội.

-Rất may mắn cho ông khi ông không là người trong cuộc. Chúng tôi đã không sống thật với mình mười tám năm qua Nay, sự việc đã vậy không còn gì là bí mật nữa, ông có suy nghĩ gì không?

-Tôi thắc mắc vì sao Úc Mi biết được bí mật kia?

-Con bé lục thấy được quyển nhật ký của ông cụ.

-Và phản ứng đầu tiên là bỏ đi?

-Vâng.

Ông Chí Tâm thở ra:

-Hai người đừng trách Úc Mị Hành động bỏ đi ấy cho thấy Úc Mi đã kiểm chế được mình. Cô bé dùng thời gian để lãng quên đau buồn. Tôi không sống gần Úc Mi, nhưng tôi có thể hiểu được cô bé. Vú và lão quản gia yên tâm, đừng quá lo lắng. Úc Mi không sao đâu, con bé sẽ luôn bình an trong cuộc sống. Việc tìm kiếm Úc Mi cũng không khó lắm, nhưng tôi e...

Vú Năm hấp tấp:

-Sao hả luật sư?

-Úc Mi không đồng ý trở về đây nữa dù lòng vẫn vương vấn nơi này.

-Không thể như thế được. Nguồn gốc của con bé là ở đây mà. Nếu Úc Mi không bao giờ quay lại, như vậy thì tôi phải nói như thế nào với ông cụ đây? Chắc chắn ông sẽ trách chúng tôi. Luật sư! Tôi xin ông hãy tìm cách đưa Úc Mi trở về.

Bà Tâm nãy giờ im lặng, giờ mới lên tiếng:

-Xin vú quá xúc động. Lời của chồng tôi không phải là không có lý. Úc Mi đã chọn cho mình con đường ra đi thì đã có một sự chuẩn bị. Vú có hiểu không? Khi một người đã không còn tha thiết thì rất khó

lòng thay đổi quyết định của họ. Tôi vẫn biết bà rất lo lắng cho cuộc sống của Úc Mi và những gì con bé sắp phải đối diện trong cuộc đời, nhưng vú có thể yên tâm. Úc Mi đã lớn có nhận thức và hiểu biết, con bé biết tự chăm sóc mình. Thêm nữa, với cá tính cứng rắn của Úc Mi, tôi tin con bé sẽ không bị sa ngã trong cám dỗ.

Vú Năm tức giận:

-Nói đi nói lại, ông bà luật sư vẫn không muốn giúp chúng tôi. Tốt thôi! Cám ơn hai người đã có công đến đây. Coi như chúng tôi đã nhìn lầm người, ông bà hãy về đi.

Bà Tâm mềm mỏng:

-Chúng tôi có nói là không giúp vú đâu. Chúng tôi muốn chỉ cho vú thấy những vấn đề chúng ta cần phải hiểu, phải biết.

Vú Năm quỳ xuống:

-Luật sư! Tôi van xin ông... Hãy nhận lời tìm Úc Mi về đây. Con bé là người còn lại duy nhất của dòng họ Tộ. Nếu có chuyện gì xảy ra, chúng tôi không sống nổi đâu.

Bà Tâm đỡ vú đứng dậy:

-Vú đừng làm vậy. Chúng tôi hứa sẽ tìm kiếm Úc Mi cho vú.

Bà quay sang chồng:

-Anh gọi điện cho Chí Tường và nhóm bạn của nó đi. Biết đâu sẽ giúp được cho chúng ta.

Ông Tâm nén tiếng thở dài. Sự việc của ngày hôm nay đều có một sự bắt đầu của nó. Càng nghĩ, ông càng thương cho số phận của Úc Mi. Giàu sang, sung sướng đâu thể bù đắp được tình cảm.

Nếu như ngày xưa, ông Tô Tịnh không ngăn cản chuyện tình cảm của con trai ông thì ngày nay đâu có bi kịch này. Và Úc Mi, con bé đâu đến nỗi giận ông mà bỏ nhà ra đi. Đó có là số phận quá tàn nhẫn với Úc Mi không?

Bà Tâm huých chồng, ông Tâm mới chợt nhớ liền nhất ông nghe:

-Tôi mượn điện thoại nhé.

-Ông cứ tự nhiên.

Ông Tâm nhấn máy, nhưng vội buông xuống:

-Chí Tường nó tắt máy rồi.

-Vậy anh liên lạc ở văn phòng làm việc của nó đi.

- Để xem đã.

Ông Tâm ấn máy một lần nữa. Sau một hồi chuông chờ đợi, ông nghe có người nhắc máy:

-...

-Xin lỗi, cô có thể cho tôi gặp luật sư Chí Tường.

-À! Luật sư Chí Tường đã ra ngoài. Xin lỗi ông từ đâu gọi tới vậy?

-Tôi là người nhà của Chí Tường. Tôi có việc rất gấp, cô có thể giúp tôi liên lạc với Chí Tường ngay không?

-Điện thoại di động luật sư Chí Tường đã bỏ lại văn phòng. À! Hay là ông gọi số cầm tay cho ông Từ Trung Nam đi. Ông ấy mới đến đây và cùng luật sư Tường ra ngoài đấy.

-Cô có thể cho tôi biết số máy của Trung Nam không?

-Ông chờ chút nhé.

-Vâng.

Không lâu, ông Chí Tâm được đọc số cầm tay của Trung Nam. Ông cảm ơn rồi vội vã cúp máy.

Thấy chồng gác máy, bà Tâm hỏi:

-Sao rồi anh?

-Chí Tường đã ra ngoài, nhưng để tôi liên lạc với Trung Nam xem.

Bà Tâm nhú mào:

-Chí Tường ra ngoài thì liên quan gì đến Trung Nam?

-Vì Trung Nam đi chung với nó mà.

-Thế thì anh gọi nhanh đi!

-Được rồi, em cũng đừng rồi lên.

Ông Tâm bấm số di động của Trung Nam.

-Hy vọng lần này gặp được Chí Tường.

-...

-Trung Nam! Là bác đây.

Đạ.

-Chí Tường có ở chỗ cháu không?

-Bác Tâm! Chí Tường vừa giúp cháu lấy một ít đồ ạ.

-Cháu gọi nó ngay dùm bác đi nhé. Bác có việc rất gấp.

Đạ... Bác ơi! Chí Tường về rồi. Bác chờ máy nghe.

Ông loáng thoáng nghe Trung Nam nói gì đó với Chí Tường, rồi có tiếng xê dịch.

-Alô Ba ơi! Ở nhà xảy ra chuyện gì, phải không? Mẹ con bị sao vậy?

Ông Tâm trấn tĩnh con trai:

-Nhà không xảy ra chuyện gì cả. Mẹ con cũng chẳng có sao. Ba tìm con là muốn nhờ con một việc.

Chí Tường lẩm bẩm:

-Tìm con gấp như vậy... Có phải là liên quan đến Úc Mi không ba?

-Con đoán đúng rồi.

-Con bé lại quậy nữa ư?

-Không. Úc Mi đã bỏ nhà đi rồi.

-Bỏ nhà đi Nguyên nhân?

-Ba không tiện nói qua điện thoại. Bây giờ con có thể giúp ba tìm tin

tức của Ưc Mi không? Vú Năm và lão quản gia đang rối tung lên ở nhà.

-Nhưng cô bé đi đâu?

-Không ai biết hết. Theo lá thư Ưc Mi để lại, thì con bé đang tìm đến một nơi rất xa, không muốn trở lại nơi này nữa.

-Trời đất mệnh mông, người đông như kiến, việc tìm kiếm Ưc Mi không phải là dễ đâu. Với lại, cô bé cố ý trốn tránh thì lại càng khó hơn. Con nghĩ...

-Chí Tường! Con đừng nói. Bây giờ, ba không muốn nghe bất cứ ý kiến nào nữa cả. Điều con cần làm bây giờ là tìm kiếm Ưc Mi giúp bạ. Cho dù con bé không bao giờ trở về, thì ba vẫn muốn biết tin về cuộc sống của Ưc Mi. Nếu con bé bình an là ba yên lòng rồi.

Chí Tường đáp suông:

-Thôi được. Con nhận lời giúp ba.

-Ba tin con và những người bạn của con có thể làm được điều ấy. Chúng ta phải bảo vệ và bù đắp cho Ưc Mi, vì con bé rất đáng thương.

-Trở thành người giàu có nhất thành phố sương mù kia, Ưc Mi cần bù đắp sao?

-Con không hiểu đâu. Ưc Mi là nạn nhân của một quan niệm sai lệch và khát khệ Sinh ra, con bé thiếu tình thương của cha mẹ. Sự bù đắp đầy sung sướng, nhưng không đủ để khoa? lấp nỗi đau kia. Ưc Mi ra đi cũng từ nỗi đau kia.

-Con không hiểu, ba ạ.

Ông Tâm thở nhẹ:

-Rồi một ngày nào đó, con sẽ hiểu.

- Còn bây giờ ?

- Nhiệm vụ của con là tìm kiếm Ưc Mi giúp ba.

- Con biết rồi.

- À! Còn Trung Nam thế nào rồi ?

- Đã khỏe nhiều rồi, ba ạ.

- Cho ba gọi lời thăm cậu ấy nhé.

- Thưa vâng.

- Ba cúp máy đây.

- Con chào ba.

Ông Tâm cúp máy rồi nhìn một lượt mọi người . Giọng ông nhẹ nhàng :

- Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi . Chúng ta đừng nên làm vấn đề luôn phức tạp . Chí Tường và nhóm bạn của nó sẽ giúp chúng ta tìm kiếm . Không lâu đâu, sẽ có tin Ưc Mi .Việc bây giờ của chúng ta là hãy trở

lại cuộc sống thường ngày. cố gắng bình tĩnh trong mọi vấn đề để tránh mọi rắc rối . Vú và lão quản gia có cần tôi giúp gì nữa không ?
Vú Năm lắc đầu :

-Làm phiền ông như thế đã quá đủ rồi, luật sư à . Mọi việc ở ngôi biệt thự này, chúng tôi tự lo được . Chỉ mong Ưc Mi sớm quay về.

Nhìn thấy điệu bộ mệt mỏi của vú Năm, bà Tâm nhắc khéo chồng.

- Hay là chúng ta về đi, để cho vú và lão quản gia nghỉ ngơi . Những ngày sắp tới còn bao nhiêu công việc phải làm.

Bà thân mật đặt tay lên vai vú Năm :

- Vú hãy giữ gìn sức khỏe nhé . Chúng tôi luôn ở bên cạnh vú và mọi người.

Ông Tâm đứng lên.

- Xin phép vú và lão quản gia . Có gì cứ gọi cho tôi nhé.

- Vâng . Cám ơn luật sư nhiều lắm.

- Không có gì đâu , vú đừng khách sáo.

Lão quản gia định bước theo, ông Tâm vội ngăn lại :

- Không cần phải tiễn đâu . Tôi sẽ đóng cổng giùm cho.

- Cám ơn.

Ông Tâm vừa khuất ở cửa phòng khách . Vú Năm nói với lão quản gia :

- Tôi và ông ra thăm mộ Ông cụ đi , Cầu nguyện để ông cụ linh thiêng bảo vệ Ưc Mi.

- Ừ . Bà tin vào luật sư chứ ?

- Tin . Thế còn ông ?

- Cũng như bà . Nếu không có luật sư, chúng ta không biết nhờ vả ai.

- Chị Nhu ! Chị Nhu à !

Đang pha cà phê, nghe tiếng gọi của bà Hồng Hân, chị Nhu bỏ dở, vội vã chạy lên :

- Thưa bà chủ gọi tôi.

Bà Hân bỏ tờ báo xuống bàn :

- Ừ . Chị đang làm gì ở dưới bếp vậy?

- Dạ tôi đang pha cà phê.

- Chị biết Trung Nam đi đâu không ?

- Ừa ! Không phải cậu chủ còn ngủ sao ?

Bà Hân lắc nhẹ :

- Trung Nam không có trong phòng.

- Vậy...

Chị Nhu đảo mắt nhìn quanh :

- Cậu chủ chưa lấy xe, các bạn của cậu chủ cũng chưa đến, cổng thì từ sáng giờ chưa ai mở... có lẽ cậu chủ đang tập thể dục trên sân

thượng.

Bà Hân cau mày :

- Trưa như thế này mà còn tập thể dục sao ?

- Dạ , chỉ mới năm giờ hơn thôi, thưa bà . Hôm nay bà dậy sớm hơn mọi khi đấy.

- Dậy sớm ?

Bà Hân nhìn đồng hồ trên tường :

- Ừ đúng rồi . Càng già thì giấc ngủ càng ít đi . Đêm hôm này, tôi cứ trằn trọc mãi, luôn linh cảm có chuyện gì đó sắp đến.

Chị Nhu trấn an :

- Chắc tại bà chủ không được khỏe trong người mà thôi . Hay để tôi gọi bác sĩ nghe.

Bà Hân ngăn lại :

- Không cần thiết đâu . Tôi không sao.

- Nhưng bà chủ cứ khó ngủ hoài , như vậy...

Bà Hân trầm giọng :

- Từ ngày Trung Nam bị tai nạn cho đến nay, tôi cứ khó ngủ hoài như vậy . Hồi hôm lại nằm mơ thấy những chuyện kỳ dị, tôi lo quá.

- Bà đang lo cho cậu chủ ?

- Chẳng những lo cho Trung Nam mà còn bà mẹ chồng của tôi nữa . Lâu lắm rồi, tôi chưa về Bảo Lộc thăm bà . Không biết dạo này bà ra sao nữa ?

- Tại bà chủ suy nghĩ quá nhiều thôi . Nhưng nếu bà không yên tâm thì về Bảo lộc thăm bà cụ đi . Làm một chuyến du lịch cho khuây khoa? tâm hồn cũng tốt.

- Tôi đi thì cũng được . Nhưng còn Trung Nam ?

- Cậu chủ đã lớn và cũng là một người đàn ông thành đạt rồi . Huống chi có tôi chăm sóc cho cậu chủ mà.

- Tôi...

Chị Nhu kể tai bà Hân nói nhỏ :

- Chuyến đi này, biết đâu bà gặp may tìm được một nàng dâu vừa ý, một người vợ tuyệt vời cho cậu chủ . Tôi nghe nói, con gái Bảo lộc cũng dễ thương, xinh đẹp và đảm đang lắm . (có sis nào hình m~ui hay không?)

Bà Hân sáng mắt.

- Ý kiến hay đấy ! Năm nay Trung Nam cũng đã ngoài ba mươi rồi mà chẳng có ý định tìm một mái ấm gia đình . Bà cụ Ở ngoài ấy cứ gọi điện vào hỏi thúc mãi , làm mẹ như tôi phải làm sao đây ?

- Nhưng bà chủ có thích dâu và thích cháu nội không kìa.

- Tại sao không thích chứ ? Trung Nam đi làm cả ngày có ở nhà đâu

. Chủ nhật nào cũng rong chơi với bạn bè . Còn chị thì có công việc của chị , có một mình tôi, buồn chết đi được.

Bà Hân trầm ngâm :

- Từ ngày anh ấy mất đi, tôi dồn hết tình thương cho con . Nuôi con khôn lớn và ước mong con thành đạt . Ước nguyện đã đạt thành, nhưng tôi vẫn chưa vui trọn vẹn , vì Trung Nam vẫn còn long nhong với những cuộc tình vu vơ . Tôi không chê gái thành thị , nhưng đa số họ không sống thật lòng cho tình yêu, chỉ biết chạy theo ảo ảnh và hào nhoáng bên ngoài . Nếu hôm nay Trung Nam không làm giám đốc, không giàu sang, họ có vây quanh Trung Nam không ? Đời là thế đấy.

- Nhưng trong số những người vì danh lợi cũng có những người thật lòng mà bà.

- Đúng, đúng . Chị nói không sai.

Chị Nhu ngập ngừng :

- Thế cô Bảo Uyên thì sao hả bà ?

- Cũng đẹp người đẹp nét .. Nhưng hình như Trung Nam nó chỉ dừng lại ở tình bạn.

- Tôi thấy cô Bảo Uyên yêu cậu Trung Nam.

Bà Hân hơi cười :

- Trực giác và cách nhìn của những người phụ nữ như chúng ta cũng hay đấy . Tôi cũng mến Bảo Uyên, nhưng rất tiếc, con bé không có duyên với nhà này.

- Bà có nghĩ cậu Trung Nam quá kén chọn không ?

- Có lẽ... sự nghiệp đối với Trung Nam còn quan trọng hơn tình yêu.

- Theo như tôi thì cậu chủ chưa gặp đối tượng của mình thôi . Đúng đối tượng rồi , bà chuẩn bị đám cưới không kịp nữa là.

Bà Hân chột nhìn chị Nhu :

- Thế chị có thích Bảo Uyên không?

- Tôi...

- Chị hãy nói thật lòng mình.

- Bạn cậu chủ đến nhà chơi, ai tôi cũng yêu mến cả . Nhưng nếu nói chọn Bảo Uyên là người yêu của cậu chủ , thì tôi chưa nghĩ đến.

- Tại sao ? Chị không bằng lòng điều gì đó ở Bảo Uyên à ?

- Tôi... Có những điều tế nhị, bà chủ đừng buộc tôi phải nói ra.

- Thôi được, tôi không ép chị . Nhưng nếu ảnh hưởng đến thanh danh và tương lai của Trung Nam sau này, chị không được giấu tôi.

- Vâng . Tôi biết rồi.

Chuông điện thoại chột reo , chị Nhu nhắc ống nghe :

- Alo.

- Nhu hả ? Có Hồng Hân ở nhà không ?
 - Dạ thưa cụ , có ạ.
- Chị Nhu chuyển máy cho bà Hân.
- Bà cụ gọi.
- Bà Hân cầm máy.
- Alô . Thưa mẹ.
 - Còn nhớ bà già này sao ?
 - Mẹ đừng nói vậy mà.
 - Hừ !
 - Mẹ Oì ! Mẹ có khỏe không ?
 - Nhờ trời, ta luôn bình an . Đợi các người nhớ đến, chắc ta chết lâu rồi . Thằng Trung Nam đâu ? Hứa về thăm ta sao chẳng thấy ? Đúng là con với cháu.
 - Trung Nam có sắp xếp về thăm mẹ chứ . Nhưng vì gặp vài sự cố nhỏ nên không về nữa.
 - Ta không cần nó về nữa . Cứ ở trên ấy mà lo chuyện của các người đi . Vùng tỉnh lị này không bằng ở thành phố đâu.
 - Mẹ ! Mẹ nghe con nói đã . Đạo này, Trung Nam rất bận , mẹ đừng trách cháu . Tuần sau, con sẽ về thăm mẹ và ở chơi với mẹ lâu hơn.
 - Không gạt bà già này chứ ?
 - Dạ , con không dám.
 - Vậy thì tốt . Ta có rất nhiều chuyện muốn nói với con đây.
- Bà Hân hỏi thăm.
- Mẹ à ! Ngoài ấy có gì thay đổi không ?
 - Ngày nào mà chẳng thay đổi . Cà phê vào mùa nên vợ chồng Lê Hải hơi cực thôi.
 - Mọi người vẫn khỏe hả mẹ ?
 - Ừ.
- Bà cụ khoe :
- Ta vừa mới nhận vào nhà một con bé dễ thương . Vừa thông minh và vừa được việc . Có con bé, ta đỡ buồn hơn.
 - Cô ta ở đâu tới hả mẹ ?
 - Con đừng lo về xuất xứ của con bé . Ưc Mi xinh đẹp và thật thà lắm . Nhưng cá tính thì không khác gì Trung Nam đâu . Cứng rắn và rất bướng bỉnh.
 - Con bé tên Ưc Mi à ?
 - Ừ . Rất ấn tượng, phải không ? Cuộc sống con bé rất đáng thương, không nhà, không cửa, không người thân , lại là con gái nữa . Ta muốn con và Trung Nam giúp đỡ con bé.
 - Là sao hả mẹ ?

- Cho con bé đến trường và cho con bé cuộc sống tốt đẹp hơn .
Nghe đây, đừng hiểu lầm ý ta . Không phải là ta không lo nỗi, nhưng ở thành phố gần gũi người có ăn học như Trung Nam, dù sao vẫn tốt đẹp hơn . Con nghĩ sao ?

- Nếu mẹ đã yêu mến và tin tưởng con bé như vậy, thì con không có gì từ chối . Nhưng để con gặp con bé qua một lần , mẹ nhé.

- Ừ . Đó là ý của con . Mẹ đảm bảo một điều là khi gặp con bé, con sẽ mến liền . Không chừng...

Bà cụ cười vang.

- Thôi . Chuyện gì tới sẽ tới, nói trước mất hay.

- Mẹ có bí mật à ?

- Con thấy vậy ?

- Vâng.

- Không sai . Nhưng chưa tới ngày bật mí đâu.

- Con sẽ chờ.

- Được thôi, nếu con có kiên nhẫn giống như ta.

Bà cụ gác máy làm bà Hân ngẩn người . Giận nữa rồi ư ? Tuổi về già cứ y như trẻ con vậy.

Bà Hân ngả người ra ghế suy nghĩ những điều bà cụ vừa nói.

Cụ có những ý nghĩ gì nữa đây ? Chẳng lẽ .. Cụ muốn chọn cháu dâu cũng như cụ đã từng chọn ta cho ba của Trung Nam ?

Mà cụ có con mắt tinh đời thật chứ bộ . . Nếu đã chọn một người con gái nào rồi, thì người con gái đó không chê vào đâu được . Nói vậy thì bà tự khen bà rồi.

Bà phải công nhận người con gái nào bước vào nhà họ Từ này đều là diễm phúc của họ . Tuy bà sống cô đơn, nhưng trong cô đơn đó không lạnh lẽo mà nó rất nồng ấm, ngọt ngào bên người thân.

Thêm vào đó, bà còn sự an ủi của cậu con trai quá tuyệt vời.

Từ Trung Nam, người đàn ông lý tưởng của bao cô gái . Trung Nam thừa hưởng tất cả những đức tính, sự thông minh của cha và nét đẹp của mẹ.

Bà Hân rất hạnh diện bởi đứa con trai của mình . Trung Nam chưa bao giờ làm bà thất vọng cả.

Nhưng trong mấy lúc gần đây, bà thấy hơi buồn , vì Trung Nam chưa chịu tìm cho bà một nàng dâu . Cứ mỗi lần đề cập đến chuyện này là hầu như Trung Nam lảng chuyện, việc đủ thứ lý do . Như vậy là thế nào đây ? Chắc bà phải đích thân chọn vợ cho Trung Nam quá .

Nghĩ tới bí mật của mẹ chồng, bà Hân tủm tỉm cười . Nghe đồn tã , bà muốn gặp Ước Mi ngay bây giờ . Chị Nhu đứng kế bên thấy bà cười, chị cũng tò mò :

- Bà chủ có tin vui à ?

Bà Hân không giấu giếm :

- Có thể nói là như vậy . Mẹ chồng tôi đã chấm được một cô gái cho Trung Nam . Bà muốn tôi về Bảo Lộc gặp cô gái ấy.

Chị Nhu mừng theo :

- Vậy bà chủ còn chần chờ gì nữa ?

- Cho nên tôi quyết định tuần sau về ngoài ấy đây.

- Cô gái mà bà cụ chọn chắc tuyệt lắm . Chúng ta có nên cho cậu chủ biết không thưa bà ?

Bà Hân xua tay :

- Không nên . Chị cũng biết Trung Nam không thích mấy cái trò ấy . Chị cứ im lặng để mặc tôi và bà cụ . Nếu đúng là duyên nợ thì đâu vào đấy thôi.

- Tôi hiểu rồi.

Bà Hân hỏi :

- Chị chuẩn bị điểm tâm cho Trung Nam chưa ?

- Dạ , đã xong.

Chị Nhu nhú mào .

- Đã hơn bảy giờ, cậu chủ không tập thể dục trên sân thượng, vậy cậu chủ đi đâu nhỉ ?

- Ai nhắc tôi đó, có tôi đây.

Chị Nhu vừa dứt lời thì có tiếng Trung Nam . Bà Hân và chị Nhu đều quay lại.

Trung Nam lịch sự trong bộ đồ quần Jean, áo thun ngắn tay đang từ trên lầu đi xuống.

- Chào mẹ , chào chị Nhu.

- Chào cậu chủ . Chúc buổi sáng tốt lành !

- Cám ơn chị.

Trung Nam như một đứa trẻ sà xuống bên mẹ :

- Sao mẹ không chúc gì cho con ? Lời chúc của mẹ quan trọng với con lắm đó.

- Nếu con nói lời mẹ quan trọng, vậy sao con bỏ ngoài tai hết ?

- Mẹ muốn nói gì đây ?

Bà Hân hất mặt :

- Mới sáng sớm, con đã làm gì ?

- Vẫn như ngày nào . Con tập thể dục trên sân thượng.

- Nhưng con đã khỏe hẳn chưa ?

Trung Nam gồng tay :

- Mẹ thấy này, không gì có thể quật ngã con cả.

- Mẹ biết con mẹ giỏi rồi.

- Là mẹ khen con đó nghe.

Bà Hân mắng yêu.

- Cha mày !

Trung Nam phá lên cười . Anh nhìn chị Nhu :

- Chị và mẹ tôi đang bàn tính gì thế ? Nói trước, không được có âm mưu gì nghe.

- Cậu chủ quá lo rồi . Tôi và bà chủ nói chuyện phím với nhau thôi.

- Vậy à ? Có lẽ tôi giỏi suy nghĩ . - Anh xoa bụng - Chị có gì cho tôi ăn không ? Đói bụng quá.

- Tôi đã chuẩn bị rồi , cậu và bà chủ sang phòng ăn đi.

Trung Nam đứng lên.

- Đi mẹ ! Con không thể chịu nổi nữa rồi . Cái bao tử con "biểu tình" quá trời.

Bà Hân lườm ngang :

- Đúng là xấu hổ.

Trung Nam đi với mẹ vào phòng ăn . Vừa ngồi xuống ghế, anh đã nhồm lên :

- Thơm quá ! Chị Nhu ! Chị cho tôi ăn gì vậy ?

Bà Hân nạt nhỏ :

- Lớn rồi, ngồi xuống đàng hoàng đi nào . Chị N. cho con ăn gì thì chốc nữa biết.

Trung Nam gãi đầu:

- Sao hôm nay mẹ khó khăn quá vậy ?

- Con biết mà.

- Chẳng lẽ vì...

Vừa lúc chị Nhu mang thức ăn ra tới, bà Hân khoát tay :

- Ăn đi.

Trung Nam lấy làm thắc mắc khi hôm nay mẹ anh có vẻ khó khăn .

Anh cố ý đùa nhưng bà không đùa lại như thường ngày . Trái lại, bà còn cau mày và khó chịu.

Thường đó là tín hiệu của người bị bệnh . Trung Nam lo lắng cho mẹ, mà tô hủ tíu Nam vang trở nên vô vị.

Cố gắng ăn thật nhanh, nhưng Trung Nam chưa kịp buông đũa thì đã nghe bà Hân hỏi :

- Con chuẩn bị ra ngoài à ?

- Thừa vâng . Con có hẹn với Thế Khiêm và Chí Tường, nhưng bọn họ chưa tới nên con chưa đi bây giờ . Mẹ có gì muốn nói với con à ?

- Ừ . Cũng không có gì quan trọng lắm nên không nhất thiết phải rườm rà.

Trung Nam khoanh tay lại :

- Con đành chờ nghe.
 - Bà nội con vừa gọi điện vào lúc nãy.
- Trung Nam hơi nhồm dầy :
- Có chuyện gì không mẹ ?
 - Thì cũng là những thắc mắc sao con không về Bảo lộc như đã hứa.
- Trung Nam hỏi hớp :
- Rồi mẹ nói sao ?
 - Gặp một vài trục trặc nhỏ.
 - Chúa ơi ! Bà nội mà biết con bị tai nạn, bà dám vào thành phố lắm à . Căn bệnh huyết áp của bà làm con rất sợ.
 - Nếu con biết sợ thì con đừng nên làm bà nội nổi giận nữa . Xem ra lần này, nội con giận con thật đấy.
 - Không về thăm nội được ư ?
- Bà Hân lắc nhẹ :
- Đó chỉ là chuyện nhỏ trong sự giận dỗi của nội con.
 - Còn chuyện gì ghê gớm hơn nữa sao ?
 - Con nghĩ đi.
- Trung Nam nhú mày :
- Con nghĩ con chưa làm gì cho nội phải giận.
 - Thật ư ? Nội con đang mong muốn ở con điều gì, con có biết không ? Không phải sự giàu sang của con đâu.
 - VẬY... Thôi chết rồi mẹ Ơi ! Lại chuyện nội muốn con sớm tìm cho nội một đứa cháu dâu.
 - Thế con đã làm được chưa ?
 - Con... tại sao nội và mẹ cứ lấy chuyện ấy làm đề tài giận con vậy ?
- Bà Hân nghiêm giọng :
- Trung Nam ! Năm này con cũng đâu còn nhỏ nữa . Công danh và sự thành đạt không thể đánh mất con . Hãy tìm và xây dựng cho mình một mái ấm gia đình đi chứ . Nội và mẹ đâu còn thời gian để chờ.
 - Mẹ Ơi ! Chuyện ấy với con lúc này chưa thích hợp đâu.
 - Vậy bao giờ mới thích hợp ? Năm năm , mười năm hay đợi đến lúc bà nội và mẹ không còn nữa.
- Trung Nam nhăn mặt :
- Đừng nói vậy mà mẹ . Con nhất định đưa về cho nội và mẹ một nàng dâu ưng ý.
 - Đừng nói vậy mà mẹ . Con nhất định đưa về cho nội và mẹ một nàng dâu ưng ý, nhưng không phải là bây giờ . Hãy cho con thời gian đi.
 - Cho con thời gian, đó không phải là quyền của mẹ . Nội con đã già

rồi, những ngày tháng cuối đời đâu còn bao nhiêu nữa . Con không thể làm cho nội con vui lòng sao ?

- Mẹ Ơi! Chuyện hôn nhân là chuyện hệ trọng cả đời người đó . Hai người cưới nhau phải có tình yêu, bây giờ bảo con cưới vợ thì con cưới ai đây ?

- Bảo Uyên.

- Mẹ đừng có nhầm lẫn . Giữa con và cô ấy đơn thuần chỉ là tình bạn thôi.

- Nhưng mẹ không thấy vậy . Bảo Uyên yêu con.

- Cô ấy yêu con là quyền của cô ấy . Với con, Bảo Uyên mãi mãi là một người bạn.

- Con khẳng định mình không yêu Bảo Uyên thì con phải làm sao chứ ? Đừng để sự nhầm lẫn kéo dài không hay đâu.

- Mẹ bảo con phải làm sao đây ? Chẳng lẽ nói thẳng với cô ấy ? Như thế thì không tế nhị cho lắm.

- Không cần thiết . Trong cách đối xử của con, rồi Bảo Uyên sẽ hiểu.

Trung Nam chép miệng:

- Tìm một nửa của mình không phải là dễ.

- Nếu con tìm không ra thì để bà nội và mẹ tìm cho con.

Trung Nam xua nhanh:

- Không thể như thế được.

- Tại sao ?

- Phải nói như thế nào đây ?

Trung Nam ôm đầu:

- Chúa ơi! Tại sao có những lúc con khó xử như thế này !

- Đừng than vãn nữa . Bà nội và mẹ đang chờ đợi câu trả lời của con. Con không làm được thì mọi người phải giúp con thôi.

Bà Hân liếc con trai xem phản ứng thế nào. Bà thấy Trung Nam nhăn mày có vẻ suy nghĩ, sau đó quyết định nhanh.

- Cho con hai năm nữa đi, con nhất định làm được.

- Là con nói đó nghe.

- Vâng.

Bà Hân mỉm cười hài lòng

- Nếu con chịu hứa như vậy thì bà nội đâu có giận con. Nè, tuần sau mẹ về Bảo Lộc đấy, bà nội muốn mẹ lên trên ấy ở chơi lâu lâu một chút

Trung Nam gật gật

- Hay đấy ! Bà nội sẽ có người bầu bạn. Để con bảo với tài xế đưa mẹ đi. Nếu con sắp xếp được thời gian, con sẽ sớm về thăm nội.

- Công việc làm ăn là lâu dài, con đừng để nội con phải giận nữa.

- Con biết rồi, thưa mẹ.

Trung Nam vừa dứt lời thì chị Như vào tới :

- Cậu chủ, bạn cậu đã đến.

- Chị bảo họ chờ tôi chút nghe.

- Vâng.

Chị Như vừa dậm bước đi thì bà Hân ngăn lại :

- Không cần đâu. Trung Nam, con hãy ra với bạn của con đi.

- Nhưng còn ...

- Mẹ chỉ có bấy nhiêu lời, không còn gì nữa. Con nhớ đừng quên buổi nói chuyện hôm nay.

- Vâng.

Bà Hân quay sang chị Như :

- Chị xem chúng nó có cần gì không.

- Dạ.

Trung Nam đứng dậy :

- Mẹ nghỉ ngơi nhé.

- Chúc con vui vẻ.

- Cám ơn mẹ .

Sương Đêm

Chương 5

"Em đã biết bao ngày bên em, là anh đã có bấy nhiêu ngày yêu em. Nhưng em vẫn ngây thơ không biết tình anh thâm yêu em, nên tim đau ră rồi

Anh đã thấy bao người yêu em. Tình anh nhức nhối thỉnh thoảng bên em. Nhìn em yêu tuy ngay đây, nhưng rất xa xôi. Vì tim em đã trót trao ai rồi ?

Tình yêu sâu kín cho em đã bao ngày thâm lặng. Nhìn em không nói nên câu ... Nói chi đây ? Lòng xót xa đi bên đời em và thấy em chịu nhiều đắng cay mà tim anh đây vì yêu em, nên đau ră rồi. Vì em đã trót yêu ai nên mãi vô tình không nhận ra tình yêu anh đã trao em bấy lâu nay. Một trái tim bên lề rất đau, vì biết em chẳng hề biết đâu. Tình yêu anh đã cho em rồi"

Hớp một ngụm café, Thế Khiêm khều bạn

- Chí Tường ! Trung Nam hôm nay sao vậy ?

- Làm sao tao biết được. Muốn biết thì hỏi đi

- Tao để ý, từ lúc vào quán đến giờ, Trung Nam nó cứ mãi thả hồn theo bài hát "Trái Tim Bên Lề". Chẳng lẽ nó đang ở vào tâm trạng ấy sao ?

Chí Tường lắc đầu :

- Không đâu, chưa có người con gái nào làm rung động nó thì làm sao "đứng bên lề" được.

- Tao thấy nó và Bảo Uyên ...

- Coi chừng mày lầm đấy. Bảo Uyên không bao giờ là đối tượng của Trung Nam. Tao nghĩ nó đang bị áp lực từ gia đình.

Thế Khiêm nhú mày :

- Gia đình Trung Nam luôn mang màu hạnh phúc, tao không tin ...

- Mày có nghĩ đến vấn đề bà nội và mẹ của Trung Nam càng ngày càng già đi không ? Họ đang mong muốn có một nàng dâu, còn Trung Nam thì lúc này chưa phải. Nó thường than vãn, thờ dài với tao, nếu tự mình không tìm được người hợp ý thì bà nội sẽ tìm cho.

- Vậy là tiêu nó rồi.

- Bởi vậy mới nói. Hôn nhân hạnh phúc phải dựa trên nền tảng tình yêu. Còn Trung Nam thì hiện tại vẫn "cô đơn trên lối về".

- Ở vào địa vị như Trung Nam tìm không được người yêu thì tao không tin.

- Nhưng ngặt nỗi vẫn chưa đúng đối tượng.

Thế Khiêm vò đầu :

- Phức tạp quá.

- Chứ tao có nói là đơn giản đâu ?

- Cuộc sống như Trung Nam cũng đâu mấy tự do Là đứa con trai độc nhất của dòng họ Từ danh tiếng, Trung Nam đâu có sự lựa chọn.

Tao nghĩ Trung Nam đành phải cưới một người vợ đúng nghĩa theo gia đình.

Chí Tường chép miệng :

- Tao còn chưa nghĩ cho tao được thì làm sao nghĩ cho Trung Nam.

Biết đâu nay mai, ba mẹ tao lại hối thúc việc vợ con, vì tao cũng là con trai độc nhất của dòng họ Du.

- Con trai một đâu sung sướng gì, chán phèo. À, mấy hôm trước, tao nghe ba mày gọi điện tìm mày có việc gấp. Gia đình có chuyện gì à ?

Chí Tường thở ra :

- Gia đình người ta thì đúng hơn.

- Lại chuyện của ông cụ quá cố ư ?

- Cô chủ nhỏ bỏ nhà đi nên họ nhờ sự giúp đỡ của gia đình tao.

Người bạn năm xưa của ông cụ vẫn chưa có tin tức, bây giờ Ưc Mi ... Tao thấy trách nhiệm nặng nề quá. Có lẽ kiếp trước gia đình tao

thiếu nợ Ông cụ nhiều quá, nên kiếp này phải trả cho xong.

- Nợ ? Có cơ hội trả thì cứ trả đi. Có người tìm cơ hội trả, nhưng vẫn không tìm được mới là ray rứt.

Thế Khiêm ngạc nhiên :

- Ủa nói vậy này giờ mày đã nghe hết đối thoại của tụi tao ?

Trung Nam nhếch môi :

- Thì tao vẫn ngồi đây chứ có đi đâu.

- Đăng ảnh và nhờ sự giúp đỡ.

Chí Tường nhún vai :

- Tao có nghĩ, nhưng rất tiếc ... Cô bé ra đi không để lại một tấm ảnh nào cả.

- Một sự chuẩn bị đầy. Tao thấy việc tìm kiếm không dễ dàng đâu khi cô bé cố tình trốn tránh.

- Bởi vậy

- À tên cô bé là gì ?

- Ưc Mi...

Trung Nam gục gặc :

- Ấn tượng đấy.

Thế Khiêm nheo mắt :

- Hết rồi ư ?

- Mày nói bậy bạ gì đó ?

- Không phải sao ? Chí Tường ! Mày giao việc tìm kiếm Ưc Mi cho Trung Nam đi. Biết đâu Trung Nam tìm ra cô bé.

- Nhưng làm sao ...

- Mày hiểu thế nào là có duyên không ?

Thế Khiêm ra dấu :

- Tin tao đi. Nhất định Trung Nam sẽ làm được.

Trung Nam trừng mắt :

- Đủ rồi nghe. Tao không có thời gian đâu mà đùa với hai đứa bây.

- O, ai mới vừa nói chuyện của tụi bây cũng như chuyện của tao vậy ?

- Nhưng chuyện tìm kiếm Ưc Mi làm sao tao đảm nhận được, khi tao không biết mặt mũi cô bé.

Chí Tường khoát tay :

- Thôi, chuyện đó để tao được rồi. Còn chuyện này, tao muốn nhờ đến tụi bây đây.

- Đang nghe.

- Khi ông Tô Tịnh mất, ông cụ có nhờ tìm một người bạn năm xưa tên là Ái Bình để gởi gắm Ưc Mi, nhưng mà tao cũng không có địa chỉ, phải làm sao đây ? Hai đứa bây quen biết rộng rãi, tao nghĩ...

Trung Nam nhú mày :

- Mày có biết gì về người phụ nữ tên Ái Bình không ?
- Tao chỉ nghe nói bà cụ về làm dâu dòng họ Từ. Rồi từ đó ông cụ và bà mất liên lạc với nhau.

Trung Nam lẩm nhẩm :

- Ái Bình ... dòng họ Từ ...

Thế Khiêm nhìn bạn :

- Mày biết họ à ?

Trung Nam gật nhẹ :

- Nếu đúng là họ thì tao biết. Ái Bình là tên bà nội của tao. Nhưng chưa bao giờ tao nghe bà nhắc đến người bạn tên Tô Tịnh. Hoặc có nhắc thì tao cũng không nghe được.

Chí Tường lộ niềm vui :

- Đúng rồi. Tao quên Trung Nam cũng mang họ Từ.

Anh đề nghị :

- Hay là chúng ta về Bảo Lộc hỏi thăm bà nội nghe ?
- Tao không dám chắc là có đúng hay không ? Tên cùng tên, họ cùng họ rất nhiều.
- Tao biết, nhưng mà không thử thì làm sao biết đúng hay không ?

Thế Khiêm phụ họa :

- Đây cũng là đầu mối duy nhất. Trung Nam, mày nên giúp Chí Tường về dưới ấy đi. Nếu đúng, đó là sự tốt lành. Còn bằng không như đi thư giãn trong những ngày căng thẳng.
- Thôi được, tao cũng đang tò mò muốn biết về thời trai trẻ của nhà doanh nghiệp lừng lẫy Tô Tịnh.
- Mày sẽ hài lòng. Vậy bao giờ khởi hành đây ?
- Bộ muốn đi là đi sao ? Tụi bây rảnh rồi, nhưng tao thì còn cả khối việc ở công ty chưa giải quyết xong.

Chí Tường hất mặt :

- Thế mày muốn gì ?

Trung Nam so vai :

- Không muốn gì hết.
- Hừ.
- Đùa với tụi bây thôi. Để tao sắp xếp công việc ở công ty xong đã, rồi gọi điện thoại cho tụi bây biết sau.

Thế Khiêm hăm dọa:

- Mày đừng có giở trò. Chết à ghen.
- Làm gì dám, tao sợ hai đứa bây mà.

Cử chỉ của Trung Nam làm cả ba phải phì cười. Chí Tường chống cằm :

- Câu chuyện về gia đình họ Tô giống như một huyền thoại. Và căn biệt thự "Tô Bình" kia là một ngôi cổ. Bây giờ muốn khám phá bí mật ngôi nhà ấy là cả một quá trình.

Thế Khiêm khêu bạn :

- Ê, căn biệt thự đó có ma thật không.

Chí Tường hỏi lại :

- Theo mày thì có ma không ?

- Thấy mới biết được.

- Hiện tại trong căn biệt thự ấy có ba linh hồn chết và hai linh hồn sống. Lúc trước, khi chưa tham quan căn biệt thự, tao cũng như mọi người, hù dọa mình những điều vớ vẩn. Nhưng sau khi tham quan rồi, tao cho đó là một nơi lý tưởng. Trong sân căn biệt thự là sắc màu của hoa Đà Lạt và cây cảnh. Phía sau vườn có hai hòn non bộ và vô số cây ăn trái. Thiết kế của căn biệt thự nhìn vào không bao giờ xưa. Những người chung quanh đó đồn ầm lên, bởi vì căn biệt thự nằm rất độc lập. Sau cái chết của con trai và con dâu, ông cụ Tô Tịnh thu mình vào thế giới riêng suốt mười tám năm nay, không quan tâm đến diễn biến bên ngoài. Cũng trong mười tám năm ấy, căn biệt thự chìm trong lời đồn ma quái. Nếu có dịp, tao sẽ dẫn đường cho hai đứa bây đến căn biệt thự ấy, xem lời của tao có quá đáng không.

- Một lời đề nghị vô cùng hấp dẫn.

- Tụi bây cũng có dịp xem những công trình của Tô Ưc Mi.

- Chắc mày rành về cô bé lắm.

- Mày quên rằng, tuổi thơ của tao gắn liền với Đà Lạt sao ? Vớ lại, nhà tao cũng gần nhà cô bé và tao cũng đã từng tiếp xúc với cô bé.

- Ngổ ngáo không thể tả phải không ?

- Ngoài sự bướng bỉnh ra, Ưc Mi còn xinh đẹp và thông minh. Nếu như không biết trước, chúng ta sẽ dễ bị nổi giận.

Trung Nam xen vào :

- Mày càng nói, tao càng thấy có hứng thú đấy, Chí Tường.

- Về Ưc Mi hay bí mật của ngôi nhà ?

- Cả hai.

- Đừng có tham lam quá anh bạn. Ưc Mi sẽ không bao giờ hợp với mày đâu. Con bé còn trẻ con lắm.

- Thì sao ?

Chí Tường tùm tùm:

- Thôi tao sẽ không cản mày đâu. Tùy mày vậy. Đừng trách là tao không nói trước.

- Nhưng để gặp Ưc Mi đã.

Đang nói chuyện, Trung Nam bỗng né người, Thế Khiêm ngạc nhiên

:

- Mà làm sao thế ?

- Đừng gọi tao.

Thế Khiêm thắc mắc, anh đưa mắt nhìn quanh rồi chợt hiểu :

- Thì ra Mà sợ gặp Bảo Uyên sao ? Nhưng có tránh cũng không khỏi đâu. Bảo Uyên đang đi về phía chúng ta đây.

Chí Tường trừu :

- Bảo Uyên như hình với bóng của mây. Hai người vắng nhau không được rồi. Tao thấy mây đừng nên tìm kiếm gì xa xôi nữa.

- Tụi bây nói điên khùng đó.

Trung Nam vừa dứt lời thì Bảo Uyên đi tới. Cô tươi cười :

- Chào các anh chúc một buổi sáng tốt lành.

- Chào em, một buổi sáng tốt lành.

Trung Nam lịch sự kéo ghế :

- Em ngồi đi.

- Cảm ơn.

Bảo Uyên nghiêng đầu :

- Làm đàn ông độc như bọn anh sướng thật đó nghe. Chẳng bù với con gái bọn em, đâu được tự do ngồi hàng giờ để tán gẫu.

- Tại sao ?

- Anh còn phải hỏi. Tụi em tùm năm, tùm ba lại làm gì không có người nói con gái này, con gái nọ. Huống chi nhóm bạn em bây giờ chỉ còn một mình em, có muốn tùm năm, tùm ba cũng khó.

- Cho nên mỗi buổi sáng như thế này, em đi lang thang à ? Ai bảo em không tìm cho mình một đối tượng đi. Kén quá làm chi để rồi than thở một mình.

Bảo Uyên liếc nhẹ Trung Nam :

- Em nào có kén chọn chi đâu. Tại em chọn người ta, nhưng người ta không chọn em thôi.

Thế Khiêm vọt miệng :

- Tên nào mà ngu quá vậy ? Một cô gái xinh đẹp, dễ thương như em mà từ chối, thiệt là ...

Anh nhẹ giọng :

- Nếu họ không chọn em thì thôi, buồn phiền làm gì. Bọn anh nè, ba người vẫn độc thân. Nếu em thích người nào thì chọn người đó đi.

Bảo Uyên tủm tỉm :

- Em chọn anh nhé.

- Chu choa ời, chắc anh chết mất.

Bảo Uyên mở to mắt :

- Tại sao chết ?

- Thì mừng quá chết chứ sao.

Chí Tường và Trung Nam phá lên cười :

- Đúng là không ai như thằng Thế Khiêm. Được yêu mà chết. Cái điều này bảo các cô gái đừng nên yêu nó, để nó chết oan mạng, không ai khời hương cho gia đình.

Bảo Uyên cũng không nhin được cười vì khuôn mặt méo xẹo của Thế Khiêm. Cô khoát tay :

- Đừng chọc ghẹo anh ấy nữa. Bây giờ, cho phép em gọi cái gì uống đã nghe.

-Ồ !

Chí Tường như người có lỗi :

- Xin lỗi em, em uống gì, anh gọi cho.

- Một ly sữa nóng.

Chí Tường ra hiệu cho người phục vụ, sau đó anh quay lại :

- Chỉ thế thôi ư ?

- Vâng, anh đừng quên phụ nữ chúng em cần phải giữ eo.

- Thì ra ... hèn gì tôi thấy các cô người mẫu, người nào người nấy cứ y như cây tre miếu.

- Vậy anh không hiểu sự làm đẹp rồi.

- Làm đẹp theo cái kiểu nhin ăn như các cô, tôi chịu thua.

Trung Nam xen vào :

- Chí Tường nó không hiểu thế nào là đẹp đâu, em đừng cãi với nó cho mắc công. Đôi mắt nó chỉ nhìn thấy rừng hoang và sa mạc thôi.

Chí Tường đâm bạn :

- Bạn bè chơi nhau như thế, mà thấy được à ?

- Có gì đâu mà không được ? Có sao tao nói vậy mà.

- Mà ...

Thế Khiêm can ngăn :

- Đủ rồi, hai đứa bây đừng như con nít có được không ? Rủ nhau ra đây đâu phải để cãi nhau. Có Bảo Uyên ngồi đây mà không sợ cổ cười vào mũi cho.

Chí Tường hăm hè :

- Mà có tin hai người đánh một người bỏ uống không ?

Bảo Uyên lắc đầu :

- Các anh vui quá.

Trung Nam phụ họa :

- Em nhìn thấy như thế, nhưng không bao giờ giận nhau đâu.

- Em biết. Em không thấy hối hận ...

Bảo Uyên chưa kịp dứt lời thì tiếng điện thoại di động vang lên.

Trung Nam bấm máy :

-Xin lỗi.

Thế Khiêm trêu :

- Bị kiểm tra rồi.

Bảo Uyên tò mò :

- Ai kiểm tra ?

- Thì em nghe sẽ rõ.

- Em đâu có vô duyên vậy.

Tuy ngoài mặt làm lơ câu chuyện của Trung Nam, nhưng trong lòng, Bảo Uyên muốn biết ai gọi đến vào ngày chủ nhật này. Nếu không phải mẹ Trung Nam thì ...

- Chị Nhu đó hả ? Có chuyện gì vậy chị ? - Trung Nam vừa nói vừa đùa - Chẳng lẽ tôi mới rời khỏi nhà thì chị đã nhớ tôi rồi sao ?

- Cậu chủ, tôi không nhớ cậu, mà là bà chủ ...

Trung Nam nhồm dậy :

- Mẹ tôi sao ?

- Cậu đi khoảng một lúc thì bà chủ bị trượt thang lầu té. Tôi đã gọi bác sĩ, nhưng bà chủ không chịu. Cậu về nhà ngay, được không ?

- Vâng , tôi sẽ về ngay.

- Thôi nhé cậu.

Trung Nam tắt máy, anh hấp tấp :

- Xin lỗi mọi người, tôi có việc phải về.

Thế Khiêm kêu lên :

- Gì kỳ vậy ? Hẹn hôm nay ...

- Xin lỗi, hôm khác đi nghen. Chị Nhu vừa bảo mẹ tao bị trượt cầu thang.

- Thế bà có sao không ?

- Tao không biết nữa, thôi tao về đây.

- Ê

Chí Tường nín áo Thế Khiêm :

- Chúng ta đến thăm bác gái đi.

- Ừ.

Bảo Uyên đứng lên :

- Em đi nữa.

o o o

- Ước Mi em đang làm gì đó ?

Cô bé quay lại mỉm cười, khoe má lúm đồng tiền :

- Em đang xem hoa nở chị ạ.

- Ôi, vậy ra sáng nào, em cũng thức sớm là như thế à ? Có tâm hồn thi sĩ từ bao giờ thế ?

- Thi sĩ gì chị Oí. Tại mẹ chị không cho em đụng tay vào công việc gì.

Rảnh rang quá, nên em mới ngắm hoa để giết thời gian thôi. Lệ Châu này, chị có thấy thời gian đi quá chậm không ?

Cô gái tên Lệ Châu ngồi xuống bên Ưc Mi:

- Không, trái lại nó còn nhanh hơn là khác.
- Đó là đối với những con người có công ăn việc làm. Họ quý thời gian biết bao nhiêu. Còn em ...

Ưc Mi thở ra :

- Em chán cảnh ngồi không lắm rồi.
- Em chưa quen cuộc sống ở đây sao ?
- Không phải quen hay không quen. Vấn đề là em không thể chịu được khi phải ngồi không.

Lệ Châu cười :

- Em lạ đời hơn ai hết. Ở đây không chịu, cứ đòi bận rộn.
- Trong ngôi biệt thự này, ai cũng có công việc làm. Em là người không nơi nương tựa, được bà cụ đưa về đây cho có chỗ ăn chỗ ở. Bà cụ thương em và mọi người cùng thương em, em không muốn lợi dụng lòng tốt của mọi người. Em muốn được cùng mọi người làm việc, cùng san sẻ ...

Lệ Châu đặt tay lên vai Ưc Mi :

- Chị hiểu ý em rồi. Ở đây, không ai phán công việc thì em cứ làm theo những gì mình thích. Chứ theo chị được biết, bà cụ muốn em đi học lại đó

Ưc Mi lắc đầu :

- Thương yêu em, cho em tình thương thế là đủ rồi. Em không muốn tạo thêm gánh nặng cho mọi người đâu.
- Ấy chết, em đừng nên nói vậy chứ. Cụ nghe được cụ sẽ giận em đấy.

Ưc Mi chống cằm, ánh mắt xa xôi. Nếu như ngày đó, một cái ngày của định mệnh ... Ông nội ra đi, cô tưởng rằng cô không tha thiết gì nữa. Nhưng một sự thật vô cùng phũ phàng, nó đã làm thay đổi cuộc đời và tương lai của cô đó Tô Ưc Mi.

Từ một tiểu thư sống trong nhung lụa, Ưc Mi trở thành một cô gái không cửa, không nhà.

Đã chọn cho mình một con đường, Ưc Mi không thấy nuối tiếc. Cô cần tình thương, cần người thân chứ không cần giàu sang nhung gấm. Phải chi cô không biết gì thì cô còn ngoan ngoãn làm một đứa cháu hiếu thảo.

Đằng này, chính ông nội ... bấy lâu là người cô yêu thương nhất trên đời. Thế mà có ai hiểu được không ? Chính ông đã làm cho ba mẹ cô đau khổ để rồi tìm đến cái chết. Chính ông là người đẩy cô đến

con đường bất hạnh. Ông cướp của cô tình yêu thương, nhưng ông có biết ông không thể nào bù đắp được những gì đã mất.

Úc Mi không có quyền giận hay hận ông, dù sao cô cũng là người mang họ Tô Cho nên cô mới ra đi, để nỗi đau kia được lắng dịu.

Thân gái một mình lang thang với túi hành trang không có gì là quý giá, ngoài những bộ đồ đơn giản và tấm hình ba mẹ chụp chung mà Úc Mi tìm được.

Với số tiền ít ỏi rồi cũng hết. Khi chưa kịp tìm nơi dừng chân cho mình, Úc Mi đã kiệt sức không biết gì.

Đến khi tỉnh lại, cô đã thấy mình nằm trên một chiếc giường êm ái trong căn nhà sang trọng.

Trước mắt Úc Mi là khuôn mặt của một người phụ nữ phúc hậu. Vẫn còn thoáng nét lo âu chưa hiểu chuyện gì xảy ra cho mình, thì cánh cửa phòng bật mở, một già một trẻ bước vào. Người phụ nữ đứng lên lễ phép.

- Thưa bà cổ đã tỉnh.

Bà cụ khoát tay :

- Tốt rồi, con đi pha cho con bé một cốc sữa đi.

- Thưa vâng.

Người phụ nữ lui ra. Bà cụ ngồi xuống bên giường ân cần :

- Cháu thấy trong người thế nào ?

- Dạ khỏe nhiều rồi ạ.

Úc Mi ngập ngừng :

- Thưa bà, sao cháu lại ở đây ạ ?

Cô gái trẻ nhanh nhẩu :

- Em không biết gì cũng phải. Hôm qua, em bị ngất ở trước cổng. Cụ đi phố về thấy, nên bảo ba của chị đưa em vào đây.

Úc Mi lẩm bẩm :

- Ngất ư ?

- Đúng rồi.

- Thế là túi hành lý của em đâu ?

Cô gái chỉ :

- Ở dưới chân giường đấy.

Úc Mi ngồi dậy định lấy, nhưng cô gái đã cản lại :

- Ày, không ai lấy của em đâu mà sợ. Trong đó có vàng không ?

Úc Mi buồn thiu :

- Một kẻ không nhà, không cửa, không nơi nương tựa thì làm gì có vàng cho chị ?

- Vậy.

Bà cụ nheo nheo đôi mắt già nua :

- Hình như cháu không phải là người ở đây ?

- Thừa vâng, cháu ở Đà Lạt, do biến cố nên cháu phải rời quê để đi tìm cuộc sống mới

- Cháu không còn người thân thật sao ?

Úc Mi cúi đầu :

- Dòng họ Tô chỉ còn một mình cháu thôi - Cô bỏ chân xuống giường

- Bà đã cứu cháu, cháu xin chân thành cảm ơn, bây giờ cháu phải đi đây.

Vừa lúc ấy, người phụ nữ mang cốc sữa vào. Cô gái đỡ lấy :

- Em uống sữa trước đi, còn chuyện gì đó thì từ từ tính lại.

Bà cụ gạt đầu :

- Lệ Châu nói phải, cháu uống hết cốc sữa đi đã. Để bụng đói, cháu sẽ xỉu nữa đấy.

Úc Mi bưng lấy cốc sữa xúc động :

- Cháu cảm ơn mọi người.

Đợi cho Úc Mi uống hết cốc sữa, bà cụ nói :

- Cháu nằm nghỉ cho thật khỏe đi.

- Nhưng

Bà cụ trầm giọng :

- Nếu thật sự cháu không còn nơi nương tựa thì hãy ở lại đây với tạ. Nơi đây sẽ cho cháu một cuộc sống mới.

- Cháu ...

- Nhà thì rộng, còn người thì ít. Cháu bằng lòng ở lại đây làm bạn với bà già này nhé.

Lệ Châu chen vào :

- Nếu em ở lại đây thì hay biết mấy. Có thêm người trò chuyện, bà đỡ buồn.

Úc Mi im lặng, Lệ Châu tiếp :

- Không phải là bà không có con cháu, nhưng họ đều ở xa, lâu lâu họ mới về một lần, còn bà thì cứ năm tháng nối tiếp cô đơn.

Úc Mi hỏi :

- Mọi người chưa biết gì về cháu, sao muốn cháu ở lại đây.

Bà cụ vuốt tóc Úc Mi :

- Không biết gì về cháu, nhưng bà tin cháu.

- Bà không sợ cháu đem cuộc đời bất hạnh của cháu ra để lợi dụng lòng tốt ở bà sao ?

Bà cụ cười :

- Nếu cháu có thể làm điều đó, bà cũng không ngần ngại cho cháu đâu.

Úc Mi chớp mắt :

- Cảm ơn bà. Cảm ơn mọi người đã tin tưởng và cho đưa con gái bất hạnh này tình yêu thương. Nếu đang cháu đã có duyên với ngôi biệt thự này Thì cháu xin chọn nơi đây làm cuộc sống mới cho mình. Rủ bỏ những gì đau khổ trong quá khứ, bắt đầu một cuộc sống cho ngày mai và cho tương lai.

- Tốt.

Bà cụ vui mừng quay sang nói với người phụ nữ đứng bên cạnh :

- Lệ Hoa, con đi dọn phòng cho cô bé đi nha.

- Thưa bà, căn phòng nào ạ.

- Căn phòng kế bên phòng của Trung Nam ấy.

- Vâng.

Người phụ nữ có cái tên Lệ Hoa vừa quay đi, thì bà cụ hỏi ngay :

- Cháu tên gì, bà vẫn chưa biết.

-Ồ cháu xin lỗi. Thưa bà, cháu tên là Ưc Mi.

Bà cụ lẩm bẩm :

- Ưc Mi Cái tên ẩn tượng thật đó. Nó giúp ta nhớ đến cá tính của một người.

Ưc Mi tò mò :

- Thưa bà, là bạn của bà ư ?

- Đúng, mấy mươi năm rồi, bà không có tin tức gì của Tô Tịnh cả.

Ưc Mi giật mình:

- Bạn của bà tên Tô Tịnh ?

Bà cụ nhíu mày :

- Cháu biết ông ta ?

Ưc Mi lắc nhanh :

- Dạ không, cháu chỉ nghe người trong làng cháu nói thôi. Ông Tô Tịnh là nhà kinh doanh lừng lẫy một thời.

- Ông ta rất tài giỏi, nhưng ông ta rất cố chấp và trọng danh dự.

Ưc Mi khẽ nhắm mắt. Chỉ vì hai đức tính ấy mà đã giết chết cuộc đời của hai con người. Để cho Tô Ưc Mi trở thành một đứa con gái bất hạnh, bây giờ thì lại không người thân. Cúi mặt nghe lòng đầy đau xót.

Lệ Châu thân thiện ôm vai cô :

- Em đang buồn, phải không ?

Ưc Mi ngẩng lên :

- Em ...

- Thôi, những gì đã qua, hãy để nó qua đi, đừng buồn làm gì nữa.

Sống trong quá khứ cũng không được gì đâu. Em hãy nghĩ đến hiện tại và tương lai của em.

Bà cụ như chợt nhớ :

- Hình như cháu có nói, cháu mang họ Tô phải không ?

Úc Mi cảnh giác :

- Thừa vâng. Nhưng bà hỏi ...

- Ông của cháu tên gì ?

Đã giấu thân phận mình, nên Úc Mi đành nói dối :

- Ông cháu tên Tô Vĩnh Khang, nhưng ông đã không còn nữa.

- Bà xin lỗi đã vô tình khơi lại nỗi buồn của cháu.

Úc Mi lắc đầu :

- Cháu không sao đâu ạ.

Bà cụ đứng lên, khuôn mặt không được vui như lúc ban đầu :

- Thôi cháu tạm nghỉ ngơi ở đây đi. Bao giờ dì Hoa dọn phòng xong, thì Lệ Châu sẽ giúp cháu sang bên ấy. Nếu có cần gì, cháu cứ nói với Lệ Châu nhé.

- Dạ.

Bà cụ chậm chạp quay đi, Úc Mi nhìn theo.

- Em đã làm điều gì cho bà buồn ư ?

- Không đâu, mỗi lần nhớ đến người bạn năm xưa thì bà hay như vậy. Nhưng thôi, đó là chuyện của bà. Bây giờ em nằm nghỉ đi, chị đi giúp mẹ của chị đây.

Lệ Châu cũng ra khỏi phòng. Còn lại một mình Úc Mi trầm tư trong nhiều suy nghĩ.

Thêm một phát hiện mới, cô nhất định sẽ tìm ra quan hệ năm xưa của bà và ông nội.

Úc Mi chuỗi người xuống giường. Cuộc sống mới đang dần hiện lên trong cô, cuộc sống có ngày mai và có cả tương lai.

Lệ Châu hươ tay :

- Nè, nghĩ gì vậy ?

Úc Mi hơi giật mình, cô cười khò lấp:

- Không, không có gì.

Lệ Châu điểm mặt :

- Em đó nghe, cứ giấu đi. Đừng để chị biết được em có người yêu, vì nhớ chàng mà hay mơ mộng.

Cô nghiêng đầu :

- Bật mí cho chị mừng với.

- Có đâu mà bật mí. Ai mà thèm để ý thương một đứa con gái không nơi nương tựa, không có ngày mai như em.

- Lại mặc cảm với thân phận của mình nữa rồi. Em mà cứ như vậy, mọi người sẽ buồn em cho coi. Chị thấy bà rất yêu thương em, em không nên làm cho bà buồn.

Lệ Châu nắm lấy tay Úc Mi :

- Em đã từng nói, phải bắt đầu cho một cuộc sống mới. Vậy tại sao em không bỏ hết những chuyện không vui, những gì đau buồn ? Cứ mang mãi nó trong lòng sẽ trở thành áp lực cho em đấy. Em còn rất trẻ để bắt đầu mọi chuyện.

- Muốn quên đi cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Ức Mi thay đổi nét mặt :

- Nhưng em tin em sẽ làm được. Em không muốn phụ lòng những người đã yêu thương lo lắng cho em.

- Như vậy mới phải chứ.

Lệ Châu kéo Ức Mi :

- Chúng ta vào nhà đi thôi, kéo bà tìm em bây giờ đấy.

Ức Mi chưa kịp đứng dậy theo Lệ Châu thì có tiếng gọi của bà Lệ Hoa :

- Ức Mi, cháu đang ở đâu thế ? Bà cụ đang tìm cháu đấy.

Ức Mi le lười :

- Chị nói linh ghê.

Hai người đi về hướng của bà Lệ Hoa đang đứng. Thấy Ức Mi, bà Lệ Hoa hấp tấp :

- Nhanh lên cháu. Bà đang rất gấp đấy.

Ức Mi chạy đi, Lệ Châu liền hỏi mẹ :

- Chuyện gì thế mẹ ?

- Mẹ cũng không rõ, sau khi nghe điện thoại của cậu Nam ở thành phố là bà gọi Ức Mi ngay. Có lẽ trên ấy đã xảy ra chuyện gì rồi.

- Mẹ nghĩ anh Nam hay là dì Hân ?

- Dì Hồng Hân thì đúng hơn.

- Vậy bà phải lên thành phố rồi.

Lệ Châu quay lưng :

- Con vào xin với bà, con đi nữa. Con muốn phụ anh Nam săn sóc cho dì Hân.

- Lệ Châu !

Bà Lệ Hoa gọi lớn :

- Con đứng lại đó. Con đang làm gì, con có biết hay không ?

- Những lúc trước, con vẫn thường đi với bà khi gia đình anh Nam xảy ra chuyện mà.

- Trước khác, bây giờ khác. Cuộc sống có quá nhiều thay đổi, con không thấy hay sao.

- Mẹ.

- Có thể con đã dẹt mộng cao quá. Mẹ nghĩ con nên dừng lại đi, nếu không con sẽ đau khổ. Tuy cậu Nam là một người đàn ông tốt thật sự, nhưng con không phải là đối tượng của cậu ấy đâu.

Lệ Châu quay mặt :

- Mẹ đang nói gì vậy ?

- Là người sinh thành ra con, chẳng lẽ mẹ không hiểu con ? Con đã thâm yêu Trung Nam từ lâu. Đó không phải là tội.

Bà Lệ Hoa có vẻ giận :

- Tại sao mẹ nói con vẫn không chịu nghe vậy ? Đừng trèo cao để rồi té đau, mẹ không muốn con phải đau khổ.

Lệ Châu buồn bã :

- Con không thể làm chủ trái tim mình được.

- Nhất định con phải làm được. Bà yêu thương con, dì Hân yêu thương con, cậu Nam xem con như một đứa em gái. Con nên gạt bỏ những suy nghĩ vu vơ của mình, hãy xứng đáng với những gì mà họ mong đợi đi.

Bà Lệ Hoa đặt tay lên vai con :

- Mẹ chỉ có những lời như thế đó, nghe hay không thì tùy con. Bây giờ, con hãy tiếp tục công việc của mình đi.

- Dạ.

Bà Lệ Hoa lẩm bẩm :

- Hy vọng con bé sớm thức tỉnh để không phải đau khổ.

- Dì Hoa.

Bà Lệ Hoa giật nảy người :

- Hú hồn, cháu định làm dì chết hay sao vậy Úc Mi ?

Cô bé cười :

- Cháu đâu muốn, tại cháu gọi dì không chịu nghe đó thôi.

Bà Lệ Hoa hỏi :

- Chuyện gì thế cháu ?

- Bà muốn nhờ dì công việc, dì vào đi.

- Được rồi.

- Cháu đi tìm Lệ Châu đây.

Bà Lệ Hoa nhìn theo bước chân của Úc Mi, chợt nhiên trong lòng bà có nhiều suy nghĩ .

Sương Đêm

Chương 6

Kinh koong ... kinh koong

- Như à

Kinh koong ... kinh koong

- Bà ơi, có phải căn biệt thự này không ? Sao không có ai ra mở cửa cho chúng ta hết vậy ?

- Đúng là căn này, nhưng có ai trong nhà hay không thì chờ thêm một chút nữa đi.

Ức Mi nhón người qua khung cửa :

- Tiếng chuông lớn như vậy, chẳng lẽ không nghe thấy ? Trừ phi thật sự không có ai ở nhà.

- Cháu đừng hù dọa ta chứ. Con Hân bị trật chân thôi, đâu đến nỗi phải vào bệnh viện. Cháu nhấn chuông thêm một lần nữa đi.

- Dạ.

Kinh koong Kinh koong ...

Ức Mi vui mừng :

- Bà ơi có người rồi.

Bà Bình như thở phào, vừa lúc cánh cổng được mở ra, người phụ nữ hỏi :

- Cô tìm ai ?

Ức Mi lễ phép :

- Thưa dì, cháu đi tìm anh Trung Nam ạ.

Người phụ nữ quan sát Ức Mi từ đầu đến chân. Cách ăn mặc giản dị, khuôn mặt xinh đẹp pha nét trẻ con bướng bỉnh để lại ấn tượng cho người mới gặp mặt thật.

Nhưng thời buổi ngày nay phải tìm hiểu rõ mới được. Biết đâu họ để ý có hai người phụ nữ ở nhà định giờ trò. Thành phố bây giờ nhiều loại người lắm, không thể tin ai.

Ức Mi xoay một vòng :

- Cháu không đến nỗi tệ, phải không dì.

Cái con bé này lém thật, người phụ nữ nhíu mày :

- Có quan hệ thế nào với cậu Nam ?

Ức Mi mỉm cười :

- Cháu không có quan hệ nhưng bà cụ kia thì có đấy.

Cô bé chỉ bà Ái Bình nãy giờ ngồi dưới bóng cây. Người phụ nữ nhìn theo tay Ức Mi giật mình :

- Trời ơi ... bà cụ ...

Người phụ nữ mở rộng cánh cổng, chạy ra đỡ bà Ái Bình đứng lên :

- Con xin lỗi đã để cụ phải ngồi chờ mà đầu đuôi cũng tại con bé kia kia. Biết cụ đi đường xa, mệt mỏi nắng nôi mà còn dài dòng.

Ức Mi cãi lại :

- Tại dì bận ngắm cháu, nên cháu không thể nói.

Bà Bình dễ dãi :

- Có gì đâu, ta muốn ngồi nghỉ một chút mà.
- Nhưng cậu Nam thấy, cậu Nam sẽ không hài lòng.
- Nó khó như thế sao ?
- Lâu rồi, cụ không biết đó thôi.

Bà Bình hỏi :

- Con Hân có ở nhà chứ ?
- Dạ có. Để con dìu cụ vào.

Ức Mi xách va li theo sau. Vào tới trong sân, cô bé xuýt xoa :

- Đẹp quá.

Bà cụ quay lại :

- Cái gì đẹp ?
- Căn biệt thự, và tất cả những gì trong khuôn viên căn biệt thự này.

Bà cụ gục gặc :

- Cháu có cặp mắt đấy. Tất cả đều do cháu nội ta thiết kế.
- Anh Nam là một kiến trúc sư, hèn gì ... nhất định cháu sẽ khám phá.

Bà cụ mỉm cười, nụ cười hài lòng trong câu nói. Vào tới phòng khách, để va li sát vách tường, Ức Mi tự nhiên buông người xuống ghế salon.

- Thoải mái quá.

Người phụ nữ nói :

- Cụ ngồi đây, để con đi cho bà chủ hay.

Bà cụ với theo :

- Nhu à, con Hân không được khỏe thì để cho nó nghỉ ngơi đi.

Nhưng chị Như đâu có nghe, chị vừa khuất ở cầu thang là Ức Mi nhoài người qua chỗ bà Bình :

- Để cháu bóp vai cho bà đỡ mỏi.
- Ồ, được đấy.

Tay thì làm, còn mắt đảo quanh, miệng thì huyền thuyên hết chuyện này đến chuyện khác. Ức Mi như là một con sáo nhỏ, giúp người ta quên buồn, quên mệt mỏi và quên cô đơn.

Bà cụ quen dần với sự có mặt của Ức Mi bên cạnh, con bé thật dễ thương. Nếu như gia đình con bé không có sự cố, có lẽ con bé thật hạnh phúc. Một cái hạnh phúc mà mọi người luôn khao khát.

- Bà ơi, bao giờ chúng ta về Bảo Lộc ?
- Để bà xem dì Hân khỏe chưa đã. Ồ, nhưng mà mới lên đây sao lại đòi về ?

- Tại cháu nhớ chị Lệ Châu, nhớ dì Hoa ?

- Phải không đó ? Hay là nhớ anh chàng nào ?

Ức Mi phụng phịu :

- Bà nghi oan cho cháu rồi, một con bé lóc chóc như cháu, ai thèm nghĩ tới chứ.
- Biết đâu được, nhưng bà đảm bảo ở đây, cháu không thấy buồn đâu.
- Nơi nào cũng là sức sống. Ở đây hay ở đâu, cháu cũng thấy như nhau thôi.
- Khác chứ. Trong ngôi nhà này, cháu sẽ được gặp cháu nội của bà, điều ấy sẽ rất thú vị.
- Bà muốn nói đến anh Trung Nam ư ?
- Tất nhiên.

Úc Mi nghiêng đầu :

- Nghe bà quảng cáo, cháu cũng nôn nao muốn gặp người đàn ông thành đạt ấy đấy.

Bà cụ vuốt tóc Úc Mi :

- Trung Nam sẽ giúp cháu thực hiện ước mơ của mình.

Úc Mi tròn mắt :

- Cháu chưa hiểu lắm lời bà ...
- Không phải hàng ngày cháu vẫn thông minh sao ? Bà muốn cháu cùng đi lên đây là cháu hiểu được ý định của bà rồi.
- Bà muốn cháu tiếp tục học ư ?
- Phải, cháu nên nghe lời bà, vì đó là tương lai của cháu. Sau này vào đời, cháu có thể làm chủ và tự giải quyết mà không thua thiệt ai.
- Nhưng cháu không xứng đáng để bà yêu thương cháu, lo lắng cho cháu như vậy.

Bà cụ phạt ý :

- Bà đón nhận cháu vào trong nhà là bà hiểu tất cả rồi. Cháu không cần phải nói nữa.

Bà cụ cứng rắn :

- Không muốn bà buồn, thì cháu không được cãi bà. Bà sẽ nhờ Trung Nam tìm trường cho cháu và hướng dẫn cháu thêm. Dì Hân sẽ giúp cháu mua sắm những gì cần thiết. Hãy hứa với bà, cố gắng học vì tương lai bản thân, và tình yêu thương của mọi người dành cho cháu.

Úc Mi cúi đầu :

- Vâng cháu xin hứa.

Bà cụ mỉm cười hài lòng :

- Vậy mới phải chứ.

Vừa lúc ấy, chị Nam dìu bà Hân ra tới :

- Thừa mẹ mới xuống.
- Ồ, đi đứng không tiện, xuống đây làm gì, sao không ở trên phòng ?

- Cực mẹ quá, con cháu không lên thăm, trái lại bắt mẹ đi thăm lại.
Thằng Trung Nam này cũng kỳ ...

- Đừng trách cháu. Tại mẹ muốn đi để thay đổi không khí, tiện thể thăm cháu và một vài nơi nữa.

Bà cụ quan tâm :

- Chân của con sao rồi ?

- Dạ đỡ nhiều rồi mẹ ạ.

- Đi đứng sao bắt cần thế ?

Bà Hân cười :

- Con cũng già rồi mẹ ạ.

Ức Mi liền lên tiếng :

- Nhưng cháu thấy dì vẫn còn trẻ và đẹp lắm.

Bây giờ bà Hân mới để ý đến cô bé xinh đẹp ngồi ở góc salon.

Đưa mắt nhìn mẹ chồng định hỏi, nhưng một lần nữa, Ức Mi nhanh miệng :

- Cháu xin tự giới thiệu, cháu tên Ức Mị Cháu theo bà đây vào thành phố. Bây giờ cháu xin chào dì.

Bà Hân ra vẻ thích thú :

- Mẹ tìm ở đâu ra cô bé tuyệt vời như thế này ? Con thấy thích lắm.

- Nói ra thì dài dòng lắm. Cuộc đời con bé luôn gặp những bất hạnh, nhưng nếu con thấy thích thì được rồi. Mẹ gửi con bé lại đây để tiếp tục theo đuổi tương lai của mình. Mẹ muốn hỏi ý con và Trung Nam.

Bà Hân vui vẻ :

- Con sẵn sàng ngay.

- Vậy thì tốt quá.

Ức Mi chen vào :

- Dì bằng lòng, nhưng còn ý của anh Nam thì sao ? Lỡ anh ấy ...

Bà Hân trấn an :

- Trung Nam sẽ bằng lòng thôi. Thằng con của dì luôn ao ước có thêm một đứa em để vui cửa vui nhà. Nay bà cụ đưa cháu lên đây, y như điều ước muốn. Trung Nam mà biết tin này sẽ vui lắm.

Ức Mi nhìn quanh :

- Anh ta đâu rồi dì ?

- Cháu muốn hỏi Trung Nam à ?

- Thừa vâng.

- Trung Nam đi làm rồi. Có thể giờ ăn trưa cháu sẽ gặp đấy.

Cô bé nhú mày :

- Tại sao là có thể ?

- Dì sẽ gọi điện cho Trung Nam hay.

- Còn không thì anh ta không về để dì ăn cơm một mình chứ gì ? Anh

ta làm con như thế sao ?

Bà cụ nhìn con dâu như muốn nói "rất có tính cách". Bà Hân dễ dãi đỡ lời cho con :

- Dì không trách Trung Nam, bởi vì đó là công việc. Nhưng Trung Nam là một đứa rất có hiếu.

- Dì có bệnh vặt cho anh ta không đấy ? Cháu nghĩ những người đàn ông thành công như anh ta rất khó có thời gian.

Chợt nhiên Ưc Mi xua tay :

- Nhưng thôi, đó là chuyện không liên quan tới cháu, cháu không nên tò mò hay phê phán. Được dì giúp đỡ cho việc học là may mắn lắm rồi. Cháu xin cảm ơn dì, và cảm ơn tất cả những người đã quan tâm tới cháu.

Bà Hân kéo Ưc Mi đến gần mình :

- Cháu ngoan, đừng nói những câu khách sáo ấy. Từ nay, hãy coi như đây là nhà của mình.

Ánh mắt Ưc Mi long lanh. Trên đời này vẫn còn những người tốt như thế sao ? Hai người phụ nữ ngồi đây, họ là những con người tốt đấy. Hãy làm sao để xứng đáng với sự mong mỏi của họ.

Bà Hân trêu mếu vuốt tóc Ưc Mi :

- Bây giờ chị Như sẽ giúp cháu và bà cụ về phòng nghỉ. Có chuyện gì, thì hẹn gặp lại nhau vào buổi ăn trưa này.

Ưc Mi nhanh nhẹn đứng lên dìu bà cụ :

- Cháu đưa bà về phòng, nhưng cháu không nghỉ đâu.

Cô bé quay sang bà Hân :

- Cháu được phép đi dạo chung quanh không dì ?

-Ồ đương nhiên là được rồi.

- Cảm ơn dì.

Ưc Mi cùng chị Nam đưa bà cụ về phòng nghỉ. Sau đó, cô bé tung tăng chân sáo đi tìm thế giới riêng của mình.

Lúc mới bước chân vào đây, Ưc Mi thích nhất khu vườn. Ở cái đất thành phố chật hẹp người đông này, có được một khu vườn thì thật là lý tưởng.

Ưc Mi không phải là một nhà thơ hay nhà văn, nhưng đứng trước một khu vườn đầy hoa thơm cỏ lạ, tâm hồn cô như bay bổng.

Khu vườn ở đây không giống như những khu vườn ở Đà Lạt, hay bất cứ khu vườn nào mà cô đã nhìn thấy. Nó không có nhiều loại hoa kiêu sa, sang trọng, nó khiêm tốn như lay ơ, cúc, hồng, huệ ... nó hoang dã như lái, toc tiên ... đặc biệt là ở chỗ ấy.

Đi dạo khắp khu vườn nhỏ, Ưc Mi còn phát hiện ra có cả hoa mua rừng. Ai trồng loại hoa này chi nhỉ ?

Khom người định ngắt một nhánh hoa, nhưng nghĩ sao, Ưc Mi lại thôi. Người biết yêu hoa là chỉ ngắm hoa.

Dạo chán chê, Ưc Mi tìm một góc mát để ngồi. Cô ước gì cô được làm chủ một cái gì đó. Nhưng không phải cô đã từng làm chủ sao ? Nhớ lại những gì không muốn nhớ, chi bằng không nhớ còn hay hơn. Nếu bà cụ muốn cô ở lại đây học, thì cô đành nghe thôi. Bởi cô đang lãng quên nơi bắt đầu của mình kia mà.

Ưc Mi khép mắt để lòng bớt nặng trĩu. Cô muốn bình tâm để quyết định mọi việc một cách sáng suốt hơn.

Gió ngoài vườn hiu hiu mát đã đưa Ưc Mi vào giấc ngủ lúc nào không hay. Trong cơn mơ, Ưc Mi đã gặp ba và mẹ.

Dáng ba sừng sững như một vị tướng, còn mẹ giống như một thiên thần. Mẹ mặc áo quần toàn màu trắng. Ưc Mi thấy mẹ âu yếm ôm cô vào lòng và hát ru cô ngủ. Ưc Mi mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc. Nhưng nụ cười ấy bỗng tắt nhanh, khi có một bóng đen bất ngờ cướp bé mẹ khỏi vòng tay cô :

- Không, không - Ưc Mi hét lên - Ba, mẹ, đừng bỏ con.

- Con gái gì ngủ ngày mà cũng nằm mơ. Thiệt hết nói.

Ưc Mi giật mình mở choàng mắt. Chung quanh cô không hề có bao cũng không hề có mẹ mà chỉ thấy toàn hoa lá cỏ cây.

Cô nhú mày, đây là đâu nhỉ ? Mà tại sao mình lại ở đây ? Hình như trong cơn mơ, mình đã nghe ai đó nói thì phải.

- Sao cô bé đã định thần lại chưa ?

Ưc Mi bật dậy thật nhanh. Cô đưa mắt nhìn người đàn ông đối diện như một hành tinh lạ :

- Ông ở đâu ra thế ?

- Tôi hỏi cô bé ở đâu ra thì đúng hơn.

Người đàn ông khoanh tay đi vòng vòng :

- Tự nhiên nằm ngủ ở đây rồi còn la hét om sòm nữa. Cô bé có biết cô bé đã làm mất đi vẻ đẹp của bức tranh và không gian yên tĩnh không.

Thì ra ông ta đã ngắm cô ngủ, và trong giấc mơ cô đã la hét điều gì đó ông ta nghe thấy. Thật không ra điều gì cả.

Ưc Mi xấu hổ dậm ra bực dọc :

- Ông có biết điều tối thiểu của lịch sự không ? Đã nhìn trộm người ta ngủ mà ở đó còn oang oang cái miệng. Đàn ông con trai sao kỳ cục vậy ?

- Ờ, cô bé mới là kỳ cục đấy. Nhà của mình không ngủ lại chui qua vườn của người ta ngủ. Tôi chưa kiện là may rồi, ở đó còn lớn tiếng.

- Khu vườn này của ông sao ?

- Chứ còn gì nữa.

Úc Mi trề môi :

- Nằm mơ đi. Ông mà làm chủ khu vườn này, tôi mới sợ đấy.

Cô ra vẻ hiểu biết :

- Khu vườn đầy hoa thơm cỏ lạ, chỉ có người phụ nữ mới có đầu óc lãng mạn như thế này thôi.

- Nếu nói người đàn ông không biết yêu hoa thì cô bé đã làm.

Úc Mi nhất định không chịu thua Cô chỉ vào khóm hoa nho nhỏ, nụ tím tím :

- Những gì ông nói là đúng, vậy ông có biết loài hoa kia mang tên gì không ?

Người đàn ông nhìn cô gái rồi nhìn khóm hoa, Úc Mi nheo mắt trêu chọc :

- Đúng nói với tôi, yêu hoa không nhất thiết phải biết loài hoa ấy mang tên gì nha.

- Sao cô bé hay vậy ?

- Ông càng nói, tôi càng thấy ông là một người lạ đến nơi này thì đúng hơn.

Úc Mi cao giọng :

- Còn không mau đi trước khi tôi gọi người đuổi ông.

- Khi tôi đi, cô bé có thể cho tôi biết loài hoa ấy mang tên gì không.

- Được tôi cũng không ích kỷ. Nó có cái tên đồng tử.

- Đồng tử ? Cái tên thật lạ.

- Đương nhiên rồi, chỉ có những người am hiểu về hoa mới biết chúng thôi.

Úc Mi vừa dứt lời thì có tiếng gọi :

- Úc Mi cháu đâu rồi, bà cụ đang tìm cháu đấy.

- Vâng cháu vào ngay thôi, dì Như.

Cô bé quay sang người đàn ông :

- Tại sao ông vẫn còn đứng đó ? Dì Như ra đến đây thì ông sẽ trở thành tên trộm.

- Tôi biết tôi phải làm gì rồi.

Úc Mi len lỏi qua vườn hoa để vào nhà. Người đàn ông nhìn theo.

Cô bé kia có quan hệ như thế nào với gia đình mình nhỉ ? Còn bà cụ đang tìm cô bé là ai ? Hình như cách họ gọi nhau có vẻ thân lắm.

Nhưng để biết rõ hơn, người đàn ông nổi bước theo cô bé.

Vào đến phòng khách thì nghe tiếng một người phụ nữ :

- Cháu đã gặp Trung Nam chưa ?

- Anh ta về rồi ư ?

- Trung Nam đã về hơn nửa tiếng rồi.

Úc Mi lắc đầu :

- Cháu chưa gặp anh ta, nhưng khu vườn hoa của dì Hân thật là tuyệt vời, bà ạ.

Cô bé hào hứng :

- Ở nơi chúng ta ở, cháu chưa thấy ai trồng loại đồng tử cả. Nhưng khu vườn nhỏ bé của dì Hân cháu bắt gặp rất nhiều loại đồng tử. Mà loại hoa ấy là loại hoa cháu yêu thích từ lâu.

Úc Mi hỏi :

- Thưa dì, dì đã tìm được giống của chúng ở đâu ạ ?

- À, cái này thì dì cũng không rành lắm. Trung Nam đã tìm đấy, nghe nói, loài hoa này rất dễ trồng, hoa thì nở rất đẹp. Nếu cháu muốn biết chúng ở đâu, thì cháu cứ hỏi Trung Nam.

- Dạ.

Cô bé ôm lấy cánh tay bà cụ :

- Bà ơi, bà đã đói bụng chưa ?

Bà cụ cười hiền :

- Ý gì đây ? Có phải đói bụng rồi, phải không ?

- Chỉ có bà là hiểu cháu thôi.

- Đừng có nịnh. Bà thấy cháu có vẻ yêu thích ở đây.

- Hình như vậy.

Bà cụ nhìn con dâu :

- Chúng ta có thể ăn được chưa, mẹ cũng thấy đói.

- Dạ được.

Chị Như bước đến bên bà cụ :

- Để cháu dìu bà.

- Khởi đi, cháu qua giúp con Hân kìa, Úc Mi đi với ta được rồi.

Vừa đứng lên, bà cụ nhìn quanh :

- Nghe nói Trung Nam đã về, vậy nó đâu ?

- Cháu đây nè nội.

Trung Nam bước vào sau cánh cửa phòng khách trước đôi mắt tròn tròn của Úc Mi.

Phớt lờ trước cái nhìn ấy của Úc Mi, Trung Nam đến dìu bà cụ :

- Nội vào thành phố sao nội không cho cháu hay để cháu đi đón.

- Về thăm bà mà cháu còn hên lần hên lựa, đi đón bà, cháu có thời gian sao ?

Trung Nam gãi đầu :

- Nội đừng giận. Cháu có công việc nên không thể thăm nội, chứ không phải cháu không muốn về.

- Đừng dùng lý do này, lý do nọ để biện hộ nữa. Nay bà lên đến đây, bà cũng muốn biết cháu bận rộn như thế nào.

- Bây giờ cháu có bận, cháu cũng phải sắp xếp thời gian ở bên nội thôi, kéo có người cướp mất nội của cháu thì sao.

- Ai cướp ?

Ức Mi lên tiếng :

- Ông ta muốn nói cháu đó bà ạ.

- Sao lại có suy nghĩ đó, hai đứa cùng đều là cháu của bà cả.

Trung Nam cà nạnh :

- Nhưng cháu muốn biết bà thương ai nhiều nhất.

- Cái thằng khỉ này, phải chăng cháu đang ganh tỵ với Ức Mi ?

Không nên đâu nghe. Nếu cháu còn viện nhiều lý do thì cháu mất bà thật đó.

Ức Mi liếc Trung Nam bằng nửa con mắt :

- Tôi không có ý định tranh giành bà nội của ông. Ông yên tâm đi, tôi biết tôi phải làm gì rồi.

Cô bé bỏ đi một mạch, bà cụ trách Trung Nam :

- Cháu không nên đùa như vậy. Bề ngoài con bé tỏ ra bướng bỉnh như vậy, nhưng bên trong là cả một sự mặc cảm của thân phận.

Bà thở ra :

- Có thời gian, bà sẽ nói cho cháu nghe, nguyên nhân vì sao Ức Mi có mặt bên bà. Bà cũng hy vọng bắt đầu từ hôm nay, cháu thay bà quan tâm và lo lắng cho Ức Mi. Con bé bị tổn thương về mặt tình cảm nên dễ cáu gắt, cháu đừng trách.

- Cháu hiểu rồi thưa bà.

Bà cụ cười hài lòng :

- Vậy bà yên tâm rồi. Bà cụ sợ khi lên đến đây, Ức Mi sẽ bơ vơ.

- Nội, cháu cũng có rất nhiều chuyện thắc mắc muốn hỏi nội.

- Sau giờ cơm đi nhé, hay tối cũng được. Chúng ta xuống phòng ăn thôi. Đừng để mọi người phải chờ chúng ta.

- Dạ.

Trung Nam đi bên cạnh bà nội, trong lòng anh có rất nhiều suy nghĩ về Ức Mi. Không, tò mò thì đúng hơn. Từ trước tới giờ, tuy biết bà nội rất yêu thương những người có hoàn cảnh khó khăn, nhưng với Ức Mi, cô bé không đơn giản là một đứa con gái bất hạnh.

Có thể bên trong còn uẩn khúc gì. Bà yêu cầu anh quan tâm đến Ức Mi, cho thấy cô bé có một vị trí nào đó trong lòng của bà cụ.

Trung Nam nhất định phải tìm hiểu bí mật ấy. Nhưng để nói chuyện với cô bé như một người bạn, một người anh thật không dễ dàng.

Sương Đêm

Chương 7

Cộc... cộc... cộc...

- Ưc Mi hả ? Vào đi cháu.

Cánh cửa được đẩy nhẹ , bóng người cao lớn vào làm bà cụ phải nheo mắt :

- Không phải Ưc Mi , là Trung Nam phải không ?

- Dạ . Nội đang chờ Ưc Mi ư ?

- Không , bà sợ con bé lạ chỗ ngủ không được nên qua tìm nội như mọi khi.

- Cháu thấy cửa phòng Ưc Mi đã đóng và tắt đèn , chắc cô bé đã ngủ.

Bà cụ nhìn ra ngoài màn đêm :

- Trời đã khuya lắm rồi phải không ?

- Dạ , mới tám giờ hơn.

- Lúc chiều , nghe nói cháu đi dự tiệc gì đó, sao hôm nay về sớm thế ?

- Tiệc tùng hoài cũng chán . Cháu tranh thủ về với bà.

- Nói nghe có hiểu dữ . Thế còn người yêu của cháu đâu ?

- Cháu vẫn còn đếm bước một mình, nội ạ.

- Bà không tin . Đẹp trai và tài giỏi như cháu của bà , chẳng lẽ không ai chọn ?

Trung Nam ngã người nằm dài xuống nệm :

- Nói một cách đúng nhất là cháu không chọn người ta , chứ không phải người ta không chọn cháu.

- Chu choa ! Đến thế cơ à ? Nội thấy cái cô Bảo Uyên có vẻ mến cháu lắm , mà tuổi cháu cũng không còn nhỏ nữa đâu.

Bà cụ trầm giọng :

- Dòng họ Từ chỉ có một mình cháu . Cháu thì cứ đam mê công việc , cháu đâu thấy nội và mẹ cháu ngày một già đi . Nội chỉ sợ ngày vui của cháu , nội chờ không được.

Trung Nam ôm ngang người bà nội :

- Nội nói gì đâu không hà , nội sống đến trăm tuổi lận.

- Sống nay chết mai , đâu ai biết được . Không chừng ngày mai , nội chết thì sao ?

- Nội...

Bà cụ nghiêm mặt :

- Trung Nam ! Nói cho nội biết đi . Bao giờ cháu mới chịu dừng bước

phiêu lãng của cháu đây ?

Trung Nam gãi đầu :

- Câu hỏi của nội khó trả lời quá . Cháu chưa gặp đối tượng của mình , thì làm sao...

Bà cụ cắt ngang :

- Nếu cháu chưa tìm được thì để nội giúp đỡ cho.

- Nội muốn giới thiệu các cô tiểu thư nữa chứ gì ? Nội ơi ! Nội cho cháu xin đi.

Bà cụ nhìn Trung Nam :

- Cháu thấy Ưc Mi thế nào ?

- Chưa tiếp xúc nhiều , cháu cũng không hiểu lắm . Nhưng ấn tượng đầu tiên là một cô bé dễ thương và đầu gai góc.

- Giàu nghị lực nữa chứ , phải không ?

- Thừa vâng . Ở vào hoàn cảnh khó khăn nhất mà cô bé vẫn không đầu hàng số phận . Cháu tin cao xanh không phụ lòng người . Ưc Mi chắc chắn sẽ được hạnh phúc.

- Ngày đầu tiên nhìn thấy Ưc Mi , bà có cảm giác con bé thân thiện với mình từ lâu . Nghe qua hoàn cảnh , bà thấy thương con bé hơn . Trung Nam ! Ưc Mi là một cô gái mà bà đã tìm thấy ở bao cô gái . Bà muốn Ưc Mi trở thành cháu dâu của bà.

Trung Nam muốn nhảy nhồm , anh lăm bấp :

- Sao nội muốn kỳ vậy ? Giúp đỡ Ưc Mi , tạo điều kiện cho cô bé đeo đuổi tương lai của mình như điều nội đã nói , cháu luôn sẵn lòng . Còn việc kia... Nội ơi ! Phải có tình yêu thật sự mới hạnh phúc bên nhau.

- Thì nội có bắt cháu cưới Ưc Mi liền đâu . Thời gian con bé còn đi học , hai đứa cứ việc tìm hiểu nhau.

- Cháu nói không được là không được . Điều gì thì cháu có thể nghe lời nội , nhưng còn việc này thì không . Cháu không thích hợp với Ưc Mi . Cô bé còn trẻ con lắm . Cháu thật sự xin nội đấy . Cháu hứa sẽ mau chóng tìm một nàng cháu dâu cho nội.

- Ép dầu ép mỡ , ai nỡ ép duyên . Thôi thì cứ để Ưc Mi vô tư trong cuộc sống hiện tại . Con bé sẽ là cháu nội của bà và là một đứa em của cháu.

- Nội yên tâm . Ưc Mi nhất định sẽ vui vẻ hạnh phúc trong cuộc sống gia đình họ Từ.

Bà cụ hỏi :

- Cháu đã tìm được trường cho Ưc Mi chưa ?

- Dạ rồi . Với trình độ học hiện giờ , Ưc sẽ theo chương trình lớp mười hai vào đầu tháng sau . Cháu tranh thủ thời gian kèm bài tập

và đưa đón Ưc Mi trong giai đoạn đầu . Sau đó nếu thích , cô bé có thể sử dụng xe đi lại một mình để không mất tự do.

- Tốt !

- Mẹ cháu hiện giờ không thể đi lại nhiều được , nên cháu đã nhờ chị Nhu mua một số vật dụng cần thiết cho Ưc Mi.

Bà cụ vẫn chưa yên tâm :

- Liệu con bé có theo kịp các học sinh khác không ?

Trung Nam cười :

- Nội không cần phải lo chuyện đó . Với bản tính tự tin , thêm cái đầu chứa nhiều chất xám của Ưc Mi , cháu tin cô bé sẽ không thua bất cứ người bạn nào , dù có học trễ hơn mọi người một tháng.

- Nội vẫn biết con bé thông minh . Điều nội lo sợ là con bé bị người ta ăn hiếp.

- Ưc Mi không ăn hiếp người ta thì thôi , nội lo sợ Ưc Mi bị ăn hiếp chi bằng thừa . Tại nội không thấy cô bé cãi tay đôi với người ta thôi . Trời ơi đất hỡi chứ chẳng chơi.

- Không nên nói xấu phụ nữ chứ.

- Đó là sự thật mà . Nội nên lo là lo cô bé ăn hiếp cháu đây nè.

- Nội tin Ưc Mi không dám làm điều đó.

Trung Nam kêu lên :

- Úi trời ! Phải nội không ? Mới đây nội đã bệnh người ngoài rồi.

- Nội cũng chỉ thích nói sự thật . Cảnh cáo cháu trước , nếu cháu mà ăn hiếp Ưc Mi , bà không tha thứ cho cháu đâu.

Trung Nam giờ đây đầu hàng , quả thật nội đã nghiện nặng Ưc Mi rồi . Thêm cả mẹ và chị Nhu nữa . Chỉ mới bốn tuần thôi mà ai ai cũng tỏ ra yêu mến và bệnh vực Ưc Mi.

Nếu không biết , có lẽ Trung Nam tưởng cô bé đang dùng bùa ngải gì thì đúng hơn.

Bản tính ngang tàng , bướng bỉnh mà được lòng mọi người thế mới ghê chứ.

Được mọi người làm chỗ dựa , Ưc Mi sẽ không nhượng bộ anh đâu , nếu anh có câu nào đó hơi sốc một tí.

Hoàn cảnh của Ưc Mi nghe mà thương . Nhưng Trung Nam không thể không ngừng chọc phá cô bé . Lúc Ưc Mi nóng giận lên , nó có cái gì đó chân thành và ngộ nghĩnh.

Trung Nam còn nhớ , lúc anh phát hiện ra cô bé ngủ bên gốc cây trong vườn . Nhìn nét đẹp thánh thiện ngây thơ của Ưc Mi , anh tưởng tượng mình nhưng đang lạc vào cõi thần tiên . Rồi lúc cô bé không hài lòng , nhìn cô bé như một con nhím nhỏ vậy.

Thú vị thật đấy chứ ! Từ trước tới giờ , anh chưa có cảm giác bị phái

nữ chống đối . Chỉ có chiều chuộng anh chứ chưa nặng lời hay thẳng thắn phê phán anh . Vậy mà chỉ hơn một tuần thôi , Ưc Mi đã phê phán anh năm lần . Nào là không biết sự tối thiểu của lịch sự, là người vô tình, không tình cảm... ai nói Trung Nam này không tình cảm. Rất nhiều đấy chứ, tại anh không cho đi bữa bãi thôi.

Thấy vậy chứ không phải vậy Từ Trung Nam này rất nghiêm chỉnh trong tình cảm và rất chung thủy. Yêu một người và chỉ lấy một người thôi.

Nghiêng người ngắm bà nội, Trung Nam chợt nhớ đến câu chuyện của Chí Tường và ông cụ Tô Tịnh dám đem cả tài sản và đứa cháu của mình gởi gắm.

Và nếu điều anh biết năm xưa bà nội là tình nhân của ông Tô Tịnh, thì anh nghĩ sao đây? Nhưng mà chuyện ấy, anh đâu có quyền phán xét nữa. Cái chủ yếu là mau chóng xác định để còn tìm kiếm cô cháu gái của ông Tô Tịnh bây giờ không biết lưu lạc ở phương nào. Và anh chỉ muốn giúp Chí Tường hoàn thành nhiệm vụ.

Kê tay làm gối, Trung Nam bắt ngờ hỏi bà cụ:

- Nội à, cháu đã từng nghe nội nói quê hương của nội ở Đà Lạt, phải không?

- Đúng rồi.

- Vậy nội có biết người đàn ông có cái tên Tô Tịnh, là một nhà doanh nghiệp có tầm cỡ không?

- Tô Tịnh ư?

Bà cụ lẩm bẩm :

- Máy lúc gần đây, ta có nghe nhắc đến cái tên này hai lần. Bây giờ cháu lại hỏi, có phải cháu biết tin gì về ông ta không? Trung Nam, cháu đã gặp ông ta rồi ư?

- Thú thật với nội, cháu có một người bạn đang được sự ủy quyền của ông Tô Tịnh là tìm kiếm một phụ nữ có cái tên Ái Bình, để gởi gắm đứa cháu gái của mình

- Tại sao ông ấy lại gởi ?

- Ông Tô Tịnh không còn trên cõi đời này nữa, cả ba mẹ của cô gái kia.

Bà cụ thần thờ :

- Họ đã ra đi cả rồi ư?

- Nội biết họ à?

Bà cụ gật nhẹ.

- Ủ, ta là cô bạn láng giềng và cũng là sư muội thân nhất của ông Tô Tịnh. Ngày ta về làm dâu họ Từ, thì hai bên đã mất liên lạc nhau từ đó. Thế là cũng mấy mươi năm rồi nhỉ. Ông ấy đã ra đi trước ta.

- Nội còn nhớ Chí Tường không ?
 - Thằng luật sư ấy à ?
 - Vâng. Ba của Chí Tường, luật sư Dư Chí Tâm hiện đang công tác tại Đà Lạt là người nắm rõ di thư của ông cụ Tô Tịnh. Để tìm kiếm một người không rõ tung tích không phải là dễ. Vì muốn giúp cha, nên Chí Tường đã kể cho chúng cháu nghe, với hy vọng trong sự quen biết sẽ kiếm dễ dàng hơn. Cháu chợt nhớ đến nội, nên mới đem ra hỏi.
 - Vậy là cháu đã tìm đúng người rồi . Nhưng tiếc là nội đã không còn cơ hội gặp lại người anh của mình lần cuối.
- Trung Nam thắc mắc :
- Dù có theo chồng, nhưng nội vẫn có thể liên lạc với ông cụ mà.
 - Cháu đâu biết ông nội của cháu rất ghen, mà nội thì không muốn gia đình xào xáo dù lòng vẫn luôn trong sạch. Khoảng hai mươi năm trở lại đây, nội không nghe nói gì về dòng họ Tô nữa. Cứ tưởng ông ấy đã chuyển đi nơi khác, ai ngờ ông ấy vẫn ở tại Đà Lạt.
 - Trong khoảng thời gian hai mươi năm ấy, ông Tô Tịnh nhốt mình trong căn biệt thự “Tô Bình” , xa lánh thế giới bên ngoài.
 - Tại sao ông ấy phải làm thế ?
 - Nghe đâu cái chết của con trai và con dâu do lỗi của ông ấy một phần. Chí Tường nói, mọi người chung quanh đồn ầm lên căn biệt thự ấy có ma, vì nó luôn im lìm và lạnh lùng. Hằng ngày, chỉ thấy cô cháu gái ra vào đó phải đi học hay bà vú phải đi ra chợ. Còn ông cụ, người ta không hề thấy ông ta ra ngoài.
- Bà cụ chép miệng :
- Xảy ra nhiều chuyện. mà ta không biết gì hết. Ngày mai, cháu nói với Chí Tường đến gặp ta Ta muốn mau chóng đón cô cháu gái của ông Tô Tịnh về đây.
- Trung Nam thở dài :
- Được chuyện này lại hư chuyện khác. Cô bé ấy đã bỏ nhà ra đi mấy tháng nay.
- Bà cụ chau mày :
- Nguyên nhân ?
 - Có lẽ cô bé không chịu được sự hắt hủi đã vô tình biết được một bí mật nào đó chăng? Ra đi, từ bỏ nơi đau thương là kẻ sách hay nhất.
 - Ta không thể tin vào bất cứ lời đồn nhảm nào cả. Trung Nam hãy xác minh giúp bà sự việc, có được không? Ta muốn biết cụ thể câu chuyện trong dòng họ Tô như thế nào, cái chết của những người trong căn biệt thự và sự ra đi của cháu gái.

- Thừa vâng.
- Cố gắng giúp bà nhé.
- Cháu sẽ sớm được tin về cho nội.

Bà cụ bóp trán :

- Đột nhiên ta thấy mệt mỏi quá.
- Vậy nội nằm nghỉ đi.

Trung Nam đỡ bà cụ xuống giường, kéo chăn đắp ngang người bà, rồi anh mới ra ngoài.

Định về phòng mình để kết thúc một ngày bận rộn. Thế nhưng anh lại đổi ý, đi thẳng xuống phòng khách. Tiếng xe ngoài lộ thua dần, cho thấy trời đã về khuya.

Qua một lúc nói chuyện với bà nội, Trung Nam bắt đầu suy nghĩ đến những lời phán đoán của Chí Tường. Đúng là câu chuyện trong gia đình dòng họ Tổ không đơn giản.

Nhận lời của bà nội, từ đây anh có thêm một nghề là thám tử tư: điều tra và tìm kiếm.

Mở cửa phòng khách, cơn gió mát len vào làm Trung Nam muốn đi dạo. Thế là anh thả từng bước chân thông thả của mình.

Mùi nguyệt quế trong vườn thoang thoảng đưa hương làm cho Trung Nam có một cảm giác dễ chịu. Lâu lắm rồi, hình như anh không để ý đến không khí trong lành, cảnh vật yên tĩnh này. Nó có một cái gì đó rất đặc biệt và rất riêng tư.

Trung Nam đi sau vào vườn hoa, anh muốn xem những nụ đồng tử hé hé trong sương đêm. Nhưng chưa đến nơi, anh đã phát hiện có một người ngồi sẵn ở đấy.

Mái tóc ngang vai, điệu ngồi trông buồn bã và cô đơn lắm.

Nhẹ bước đến gần, Trung Nam đã nhận ra dáng người ấy. Cái dáng nhỏ bé ấy cần sự che chở của những đấng quân tử.

Ngày thường, ngoài sự cựa cãi trêu chọc, nhưng hôm nay Trung Nam nao lòng vì cái dáng ấy, đơn lẻ quá.

Trung Nam ngồi xuống kế bên, tiếng anh nhỏ, nhưng rất rõ trong đêm :

- Khuya rồi, sao cô bé không ngủ ?

Cô gái giật mình ngẩng lên. Do gần nhau quá nên làn môi cô gái vô tình đã chạm vào má Trung Nam. Cô gái lúng túng :

- Là ông à ?
- Cô bé nhớ nhà lắm phải không ?

Đột nhiên cô gái trở nên bức dọc :

- Tôi không có cái quyền ấy?

Trung Nam giơ tay, giọng anh vẫn nhẹ nhàng :

- Ưc Mi, giờ này chúng ta đừng cãi nhau có được không? Tôi ngủ không được, cô bé cũng ngủ không được... hay là chúng ta nói chuyện với nhau đi.

- Giữa tôi và ông có chuyện để nói sao ?

- Tại sao không? Chúng ta có thể nói về cuộc sống, nói về những gì chúng ta không hài lòng... vân vân và vân vân ...

- Tôi không có gì để không hài lòng cả. Còn về cuộc sống, tôi lại không thích nói.

Trung Nam cười nhẹ :

- Mọi câu nói đều ẩn chứa sự gay gắt, cho thấy cô bé đang có rất nhiều tâm sự. Tại sao cô bé không xem tôi là một người bạn chia sẻ, để lòng được thanh thản hơn.

Ưc Mi lạnh lùng :

- Xin lỗi, tôi không xứng đáng để có một người bạn như ông đâu. Hãy quên điều đó đi.

- Ưc Mi, tại sao cô bé cứ đem lại sự khó thở cho mình.

- Cuộc đời tôi bấy lâu là vậy đó. Tôi không bạn bè cũng không có người thân. Tôi một mình và chỉ một mình.

- Tại cô bé tự cô lập mình đó thôi, đừng tự mặc cảm thân phận mình như thế, trong cuộc đời cô bé sẽ không tìm được niềm vui. Trong cuộc sống này còn biết bao con người có số phận như cô bé, thậm chí còn tệ hại hơn, nhưng họ vẫn vươn lên, vẫn lạc quan, vì họ tin rằng ngày mai sẽ tốt đẹp hơn.

- Ông nói vậy là sao?

- Hãy quên quá khứ đau thương, chấp nhận hiện tại và nghĩ về tương lai. Cô bé còn rất trẻ để bắt đầu cho cuộc sống mới, và tôi luôn sẵn sàng trong những lúc cô bé cần đến.

Ưc Mi cười mở hơn :

- Cám ơn ông. Tôi sẽ cố gắng để thích hợp trong mọi hoàn cảnh.

- Tôi nghe bà nội và mẹ tôi khen con bé bản lĩnh lắm. Tôi cũng tin như vậy.

Ưc Mi nâng một cành hoa đồng tử lên, cô lắng chuyện :

- Ông ra xem đồng tử nở phải không?

- Phải tôi trồng nó, nhưng tôi chưa hề thấy nó nở. Hôm nay, tôi cũng tò mò muốn biết đồng tử nở như thế nào.

- Nếu có đầu óc và giàu tưởng tượng, ông sẽ thấy nó rất thú vị. Nhìn thấy đồng tử nở như nhìn thấy bình minh, ngày của sự sống mới.

Trung Nam, ông đến đây mà xem.

Ưc Mi chỉ :

- Ông thấy không? Hoa đồng tử cũng có những dòng xoay cuộc sống

giống như những loài hoa cỏ khác.

Trung Nam cúi xuống :

- Phải đấy. Nhưng trong cái giống vẫn có cái khác.

- Ông phát hiện ra cái gì khác của nó à?

- Đúng, cô bé không ngửi thấy sao? Hoa đồng tử có một mùi hương rất đặc biệt.

Ức Mi mỉm cười.

chính vì cái mũi đặc biệt ấy mà tôi yêu chúng. Mỗi lần tôi ngửi mùi hương ấy, tôi thấy đầu óc mình thanh thản và nhẹ nhàng hơn. Nó luôn đem lại cho tôi cảm giác dễ chịu.

Trung Nam xoa hai tay vào nhau:

- Tôi thật là tệ, phải không? Trồng hoa mà không biết gì về hoa cả.

- Không có gì ngạc nhiên đâu, tĩ mĩ luôn ở phụ nữ mà. À, ông đã tìm thấy loài hoa này ở đâu thế ?

Trung Nam nhún vai:

- Tôi cũng không nhớ nữa. Hình như là của một người bạn tặng thì phải.

Ức Mi lắc đầu:

- Ông tệ là phải lắm. Trồng một loài hoa gì, ông nên biết xuất xứ và ý nghĩa của nó.

- Nhưng yêu một người, tôi không đòi hỏi cuộc sống của họ hay họ là người như thế nào.

- Đó là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau, xin ông hiểu cho.

Ức Mi bỏ đi đến một khóm hoa khác. Trung Nguyên bước theo:

- Cô bé không giận tôi chứ?

- Về điều gì?

- Tôi đã lỡ lời.

- Tôi không quan tâm lắm, và tôi cũng đã quên ông nói gì rồi.

Trung Nguyên ngắt một nhánh nguyệt quế đưa lên mũi:

- Cô bé biết loại hoa này chứ?

- Biết. Loại hoa có cái tên rất đẹp: Nguyệt Quế. Vào mùa nở rộ, nguyệt quế thơm lừng cả một góc trời . Nhà tôi có trồng loài hoa này, và tôi cũng thường thức khuya để thưởng thức và chiêm ngưỡng ánh sáng từ màu trắng tinh khiết của nó . Nguyệt Quế đẹp nhất vào những đêm không trăng.

- Cô bé biết nhiều quá. Xem ra tôi phải học hỏi và nhờ vả rồi.

- Nhờ vả ? Tôi giúp ông chăm sóc khu vườn nhỏ này thì được. Còn học hỏi chắc tôi không dám đâu, vì tôi còn phải học nhiều ở người khác về thú chơi hoa kiểng . Đà Lạt là xứ sở của hoa hồng, nhưng nó cũng có rất nhiều loài hoa ngộ nghĩnh. Nhưng chậu nguyệt quế này

và hải đường là cho chị Tường bạn tôi tặng cho tôi đó.

Trung Nam hỏi

- Cô bé là dân Đà Lạt, vậy cô bé có biết vợ chồng luật sư nổi tiếng Du Chí Tâm không?

Ức Mi nhíu mày :

- Luật sư Du Chí Tường? Ông ấy ở trên ngôi làng tôi ở thì phải.

- Vậy cô bé có nghe đồn về căn biệt thự của dòng họ Tô không?

- Lại dòng họ Tô, lại căn biệt thự lạnh lùng ma quái ấy . Tôi muốn được yên thân, muốn được quên đi tất cả. Tại sao các người cứ muốn nhắc lại ?

Vẫn biết bước chân vào dòng họ Từ sẽ có ngày bại lộ thân phạm mình, nhưng Ưc Mi đâu còn cách nào khác. Dù sao nương tựa ở đây vẫn an toàn hơn. Đời có nhiều cạm bẫy, ai biết đâu mà lường, tránh né được ngày nào thì hay ngày đó

Không để ý đến thái độ của Ưc Mi, Trung Nam tiếp tục nói:

- Sắp tới đây, tôi có một chuyến về Đà Lạt, đó là quê nội tôi . Nhận sự ủy quyền, tôi muốn tìm hiểu xem căn biệt thự đó thế nào? Và lời đồn có thật hay không? Lúc đó, cô bé cùng đi với tôi nhé.

Ức Mi phản ứng nhanh:

- Không tôi sẽ không trở về Đà Lạt và cũng không bao giờ trở về nơi đây tang thương và phần uất ấy . Xin ông từ nay, đừng bao giờ nhắc đến Đà Lạt với tôi

- Ưc Mi.

Nhưng cô bé đã bỏ chạy nhanh vào trong nhà. Kỳ vậy? Trung Nam lắc đầu khó hiểu . Chẳng lẽ sự đau thương làm cho con người không muốn nhớ cả xứ sở mình? Ưc Mi, cô bé làm cho tôi quan tâm rồi đây . Trong cuộc sống, không thể trốn tránh được điều gì? Tôi nhất định giúp cô bé đối diện với sự thật cho dù sự thật đó có phũ phàng. Làm người, điều quan trọng là niềm tin và sự chân thành. Kéo cô bé ra khỏi ảo ảnh cuộc đời, như thế mới là niềm vui.

Trung Nam nhẹ bước vào nhà. Bây giờ anh mới có cảm giác sương xuống và đêm bắt đầu lạnh

Sương Đêm

Chương 8

- Cháu chào dì.

- Ô, Ưc Mi Đêm qua cháu ngủ ngon chứ?
- Vâng cũng được ạ.
- Chỗ mới là như vậy đấy, nhưng dần rồi nó sẽ quen.
- Cám ơn dì, thưa dì, bà cụ đã đi đâu rồi ạ? Cháu có sang phòng bà, nhưng không thấy.
- Bà cụ đi tập dưỡng sinh cùng mấy bà cụ Ở xóm rồi.

Nhìn cái cặp trên tay Ưc Mi, bà Hân hỏi:

- Cháu đến trường phải không ?
- Thưa vâng.
- Những ngày qua, cháu đã quen với lớp mới của mình chưa?
- Dạ không có gì khó. Các bạn mới cũng dễ hòa đồng lắm.
- Tốt, cố gắng lên cháu ạ . Tương lai của cháu là do chính cháu đó thôi.

Ưc Mi cúi đầu:

- Cháu cám ơn mọi người đã yêu thương và quan tâm cháu. Cháu nhất định sẽ không phụ lòng tin của mọi người.

Bà Hân kéo Ưc Mi đến gần:

- Khờ quá. Có gì đâu mà phải cám ơn. Trái lại, mọi người phải cám ơn cháu mới đúng. Thời gian qua, nhờ có cháu mà căn nhà này bớt trống trải, nhờ có cháu dì cũng đỡ buồn. Nhờ có cháu mà bà cụ đồng ý ở lại đây lâu . Nhờ có cháu mà Trung Nam nghe lời dì nhiều hơn (hihi, câu này vui nhất)

Ưc Mi kêu lên:

- Dì, cháu có làm điều gì đâu?
- Nhiều lắm đó chứ. Nói chung, dì rất là vui.
- Dì nói thế, chứ hình như anh Trung Nam cũng không hài lòng về cháu.
- Tính Trung Nam xưa nay là vậy, cháu đừng nên để ý làm gì. Tại bà cụ và dì hối thúc cưới vợ, nên nó khó chịu vậy thôi.
- Thì ra... anh ấy vẫn chưa có người yêu hả gì?
- Dì cũng không rõ nữa . Cứ mỗi lần nhắc đến vợ con, là hầu như Trung Nam lảng tránh.
- Chắc anh ấy chưa tìm được đối tượng của mình.
- Nhiều lắm đó chứ. Nói chung, dì rất là vui.

Bà Hân thở dài:

- Bà cụ đã lớn tuổi rồi, bà luôn mong có cháu dâu . Dì là con, là mẹ, dì không biết làm sao cho phải.
- Dì ạ, chuyện tình cảm là điều khó nói lắm. Có thể anh Nam đang tìm hiểu một người con gái nào đó. Cũng không lâu lắm đâu, dì và mọi người sẽ có tin vui thôi

đừng an ủi dì, dì là mẹ dì biết Trung Nam đang làm gì.

- Nhưng dì vẫn không biết anh ấy ít khi tâm sự với ai về điều thầm kín gì đó.

Bà Hân nhìn Ưc Mi dò xét:

- Trung Nam đã nói gì với cháu à.

- Dạ. Nhưng câu úp mở, cháu chỉ mới đoán thôi.

- Ưc Mi này.

- Dạ.

- Hay là cháu giúp dì tìm hiểu về những gì có liên quan đến Trung Nam.

Ưc Mi lắc đầu:

- Không, không được đâu dì ơi.

- Tại sao?

Cô bé khó khăn:

- Như dì thấy đấy, cháu và Trung Nam không ngày nào mà không cãi nhau . Thậm chí còn kình nhau ghê gớm lắm. Máy lúc gần đây, tuy không cãi nhau nhiều, nhưng hình như anh ấy không được vui .

Cháu không biết cháu có làm điều gì sai không? Nhân tiện hôm nay, cháu xin với dì, việc đi lai của cháu hãy để cháu tự quyết định. Cháu không muốn làm phiền đến anh Nam nữa . Đưa đón cháu, nhiều khi làm hỏng các cuộc hẹn của anh ấy, cháu không muốn.

Bà Hân nhíu mày:

- Hai đứa đã xảy ra chuyện gì, phải không?

- Thừa dì, như cháu đã trình bày. Cháu không muốn làm phiền đến anh Nam.

- Đó không phải là lý do.

- Nhưng cháu không còn lý do nào khác nữa - Ưc Mi nhìn đồng hồ rồi đứng lên - Thừa dì, cháu phải đến trường đây.

Ưc Mi vừa dứt lời thì Trung Nam đã đứng trước mặt.

- Cô bé không định chờ tôi sao ?

- Xin lỗi hôm nay tôi muốn đi một mình.

Ưc Mi lách người qua mặt Trung Nam, nhưng cô đã bị nắm lại :

- Bằng cách nào? Đi bộ, đi xe ôm, hay đi xích lô?

- Cách nào cũng được, hôm nay tôi không muốn làm phiền ông.

- Nhưng tôi thì muốn làm phiền cô bé. Đi ăn sáng với tôi.

Trung Nam quay sang bà Hân :

- Thừa mẹ con đi làm.

Rồi anh kéo tay Ưc Mi đi theo mình. Ra đến xe, anh mở cửa chiếc xe màu sữa đẩy mạnh Ưc Mi vào.

- Để mọi người không chú ý câu chuyện của chúng ta, tôi bắt buộc

phải đi xe này.

Trung Nam ngồi vào tay lái . Chiếc xe lướt êm. Đi được một quãng, Trung Nam lên tiếng:

- Sao không nói gì đi ?
- Tôi nghĩ, tôi không có gì để nói cả. Ông cho tôi xuống đi.
- Giữa đường như thế này à ?

Trung Nam nhỏ nhẹ:

- Chúng ta đi ăn sáng nhé.
- Tôi không ăn.
- Vậy thì đi uống nước.
- Tôi cũng không uống.
- Sao cô bé bướng bỉnh thế ?
- Đó là bản tính của tôi mà.
- Không uống cũng được. Không ăn cũng được. Tôi sẽ đưa cô bé đến trường, nhưng trên đoạn đường đi, tôi có vài điều muốn hỏi, cô bé sẵn lòng chứ?
- Nếu câu hỏi đó tôi có thể trả lời.
- Tại sao cô bé lẩn tránh tôi ?
- Tôi không lẩn tránh ai cả.

Trung Nam rắn giọng:

- Cô bé nói dối . Tôi để ý từ cái đêm vô tình tôi và cô bé cùng xem đồng tử nọ, thì hình như cô bé tránh tiếp xúc với tôi . Có phải cô bé sợ tôi phát hiện ra một bí mật gì đó hay sợ không làm chủ được trái tim của mình trước tôi ?

Ức Mi cố giữ bình tĩnh:

- Tôi không hiểu ông nói gì cả. Tại sao tôi phải sợ mà lẩn tránh ông chứ? Mọi chuyện chẳng qua tôi không muốn làm phiền đến ông. Nếu vô tình làm dang dở một cuộc hẹn nào đó của ông, tôi thấy mình thật có lỗi.
- Vậy ư?
- Tôi nghĩ từ đây trở lại, ông không cần phải đưa đón tôi nữa cho mất thời gian. Tôi đã xin với dì Hân, tôi sẽ đi một mình.
- Cô bé muốn được tự do chứ gì ?
- Ông nghĩ sao cũng được.
- Nhưng tôi thì không muốn vậy. Tôi thấy việc đưa đón cô bé, đó là trách nhiệm của tôi . Với lại, bà nói đã gởi gắm cô bé và bảo tôi chăm sóc cô bé. Nếu tôi để cô bé một mình, lỡ có gì xảy ra, bà nội khiển trách tôi gì sao?

Ức Mi mím môi:

- Tôi đã lớn rồi, thưa ông.

- Tôi cũng công nhận điều đó, nhưng cô bé vẫn chưa trưởng thành đâu.

Nói ra câu nào cũng bị Trung Nam bác bỏ. Thật sự anh muốn gì ở mình đây? Chẳng lẽ anh ta có sự nghi ngờ nào chẳng?

Nếu quả thật Trung Nam phát hiện ra thân thể của mình, thì phải tìm cách thôi

Ức Mi này sẽ không quay về ngôi nhà đầy thương đau đó nữa đâu.

Quay mặt ra ngoài cho tâm hồn thư thái một chút, Ức Mi tìm cách đối phó với Trung Nam. Không thể để cho anh ta nắm điểm yếu. Dù cho anh ta không đáng ghét, mình cũng phải ghét anh ta. Nếu không... một ngày nào đó, anh ta sẽ đánh gục mình bằng trái tim mang nhiều điều bí mật thì nguy.

Trung Nam nghiêng đầu:

- Sao hả Đang suy nghĩ gì thế.

Ức Mi chanh chua:

- Tôi nghĩ gì mặc tôi, miễn rằng không nghĩ về ông là được rồi,

Trung Nam bật cười:

- Cô bé nói dối chưa đủ trình độ đâu. Hãy bỏ ý định đối phó với tôi đi, vì tôi e cô bé sẽ chuốc lấy thất bại.

- Ông...

- Nào... đừng vội nổi nóng như thế

Ức Mi mím môi:

- Từ Trung Nam! Ông nghe cho rõ đây. Tôi sẽ không bao giờ thay đổi ý định của mình đâu. Tôi nhất định theo đuổi mục tiêu của mình.

- Những gì cô bé cho là đúng thì cô bé cứ làm. Nhưng cô bé nên nhớ lấy một điều là cô bé luôn ở trong sự quản lý của tôi.

Ức Mi định phản ứng lại, nhưng Trung Nam đã tắt xe vào lề:

- Đến trường rồi, nhớ những gì tôi đã nói đấy.

Ức Mi mở cửa xe bước ra, lòng đầy ảm ức. Từ Trung Nam! Gã đàn ông chết tiệt. Cô bé quay lưng đi thẳng, chẳng nói lấy một lời nào.

Trung Nam vội theo:

- Tan học chờ tôi đến đón đấy.

Không biết Ức Mi có nghe hay không, nhưng nhìn dáng điệu cho thấy cô bé đang rất giận.

Trung Nam lắc đầu. Đúng là trẻ con. Nhưng tại sao anh lại quan tâm nhiều đến một đứa trẻ con như Ức Mi nhỉ?

Trung Nam mỉm cười vu vơ. Nếu lũ bạn anh biết, chắc không dễ dàng bỏ qua cho anh đâu.

Lái xe đến công ty thì đã trễ hơn nữa tiếng. Trung Nam không cho phép mình thông thả nữa. Anh hấp tấp vào văn phòng mà vô tình

không để ý đến những cái chào của nhân viên.

Vừa ngồi vào bàn, Trung Nam bắt tay vào công việc ngay . Anh không dễ dàng bị chi phối bởi một chuyện nào khác.

Anh thành công nhờ vào niềm tin và sự tập trung cao độ của mình.

Thêm vào bản lĩnh và trí thông minh vốn có, trên thương trường, tên tuổi của anh không ai không biết đến.

Mãi mê làm việc, Trung Nam không nghe thấy tiếng gõ cửa, đến khi ngẩng lên làm vài động tác cho thư giãn thì anh mới giật mình:

- Hơn nửa tiếng rồi, thấy mày tập trung vào công việc quá, nên tao không gọi.

- Tìm tao có việc gì không?

Chưa vội trả lời câu hỏi của bạn, Thế Khiêm hỏi lại:

- Sáng nay mày đã đến trễ phải không?

- Ủ ờ tao có một vài việc cần giải quyết.

- Không phải bạn đưa nàng đến trường à? - Thế Khiêm điểm mặt

bạn - Mày ghê lắm nghe Trung Nam. Trước mặt mọi người, tụi tao mày cứ tránh né, khăng khăng chối cãi , thế nhưng phía sau lưng thì lại khác. Đưa đó nàng hàng ngày như là một nhiệm vụ thiêng liêng.

Nè, qua mặt tụi tao không phải dễ đâu nghe.

Trung Nam nhìn bạn:

- Mày đang nói gì thế?

- Đừng giả nai nữa, tụi tao đã biết hết rồi . Lúc sáng nay, Bảo Uyên gọi điện cho tao, cô ấy có vẻ buồn lắm.

- Thì ra...

Thế Khiêm nghiêng đầu:

- Mày đã tìm được nàng ở đâu vậy? Nói cho tụi tao mừng với.

- Tụi bây ở không hả? Còn Bảo Uyên nữa, cô ta theo dõi tao à?

- Chuyện đó tao không biết.

Trung Nam bực mình:

- Mọi người thật là rảnh rồi . Tao có bồ, tao không biết mà mọi người đã biết... hay vô cùng.

- Vậy...

- Thật lòng thì tao có đưa đón một người, nhưng cô bé không là bồ của tao . Đừng có xôn xác mà đồn ầm lên thì chết người đó. Nói với Bảo Uyên, mai mốt có rảnh thì tìm việc gì làm đi, đừng có tào lao nữa.

Trung Nam đứng dậy:

- Cũng vì cô bé ấy mà sáng nay tao trễ giờ làm đấy.

- Tại sao?

- Gây lộn. Cô ta vừa bướng, vừa cứng đầu, vừa trẻ con. Nhận lời bà

nội giúp đỡ cô bé, tao thấy hối hận vô cùng.

- Không thích thì đừng gượng ép mình.

- Tao còn sự lựa chọn sao? Chẳng lẽ phải để mẹ tao đưa đón cô bé hàng ngày?

- Cô bé bao nhiêu tuổi rồi.

- Mười tám.

Thế Khiêm bật cười:

- Vậy tao tưởng 13, 14 chứ. Cô bé đã đến tuổi trưởng thành rồi, mà đừng quá mang nặng trách nhiệm như thế.

Trung Nam thở dài :

- Cuộc đời của Ưc Mi đáng thương lắm. Bà nội và mẹ tao rất yêu thương và quý mến cô bé. Bản thân tao cũng thấy mình nên làm cái gì đó cho Ưc Mi Nhưng bản tính bướng bỉnh, đôi khi cũng làm tao khá bức mình.

- Cô bé tên Ưc Mi ư?

- Ừ.

- Một cái tên nghe khá dễ thương nhỉ.

- Dễ thương, nhưng thương không dễ đâu . Một tuần bảy ngày đã hết năm ngày gây nhau.

- Cuối cùng ai thắng?

- Nếu tao thắng thì tao đâu phải đau đầu . Đã vậy mà lúc gần đây, tao còn nhận thêm một nhiệm vụ mới . Mà còn nhớ chuyện Chí Tường đã từng nói không?

Thế Khiêm nhú mồm:

- Dòng họ Tô ấy à?

- Tao điều tra được rồi . Nhưng mấy hôm nay không gặp Chí Tường, nên không bàn tính gì được.

- Chẳng lẽ...

- Bà nội tao chính là bạn thân của ông Tô Tịnh ngày xưa . Nhờ tao nói ra, bà ấy mới biết ông ấy đã qua đời . Bà bảo tao sắp xếp thời gian về Đà Lạt xác định tin đồn ở căn biệt thự của ông Tô Tịnh, và tìm kiếm đứa cháu của ông đã bỏ nhà đi.

Mọi chuyện sẽ không đơn giản đâu.

- Tao cũng nghĩ vậy, nhưng đó là yêu cầu của bà nội tao . Tao sẽ cố gắng thu xếp mọi việc ở công ty trong tuần này . Có thể tuần sau, tao đi Đà Lạt một chuyến.

Trung Nam thở ra:

- Nhờ nhiệm vụ này, tao mới có thể tránh né chuyện hôn nhân mà hai người phụ nữ của dòng họ Từ đang nhắc nhở.

- Tránh né cũng đâu có được lâu . Câu chuyện kết thúc, mà cũng

phải đối đầu với sự thật thôi . Tao hy vọng trong thời gian này, mày sớm tìm cho mình một đối tượng hay hơn. Thú thật, tao cũng chán lắm rồi cảnh cô đơn.

Thế Khiêm tựa cửa nhìn ra ngoài:

- Tao không giấu là tao đang thèm khát một mái ấm gia đình. Nhưng vẫn chưa tìm được người thật lòng nên đành chờ đợi vậy.

Anh ôm vai bạn:

- Hay là mày giới thiệu Ưc Mi cho tao làm quen đi.

Trung Nam phản đối ngay:

- Không được.

- Tại sao?

- Ưc Mi còn trẻ con lắm, không phù hợp với mày đâu.

- Đó là lý do à?

Thế Khiêm nhìn bạn :

- Làm bạn với mày bấy lâu, hình như mày chưa hề từ chối tao điều gì cả. Nhưng lần này thì khác đấy . Mày hãy đưa ra lý do nào khác để chinh phục ta đi . Còn bằng không... bắt buộc tao phải nghĩ mày và Ưc Mi có gì với nhau.

- Có cần thiết phải như vậy không?

- Cần chứ. Nếu biết Ưc Mi vẫn chưa có bạn trai, thì tao vẫn còn cơ hội.

- Nhưng đâu chỉ có mình Ưc Mi Chúng ta đừng bàn cãi chuyện này nữa được không.

- Tất nhiên là không.

- Mày đừng làm khó tao , Thế Khiêm ạ . Tuy hiện tại Ưc Mi không là gì của tao , nhưng tao có trách nhiệm bảo vệ cô ấy . Ưc Mi không thể bị tổn thương hay đau khổ một lần nữa.

- Mày không tin tưởng tao à ?

- Không phải thế ?

- Vậy...

Trung Nam xua tay :

- Mày đừng hỏi nữa . Chỉ cần biết Ưc Mi không thích hợp với mày là được rồi.

Thế Khiêm gục gặc :

- Tao đã hiểu.

- Cám ơn mày.

- Chúc mọi điều như ý muốn.

Trung Nam mỉm cười :

- Trở lại công việc nhé.

- Ừ.

Trung Nam chưa kịp hỏi bạn thì chuông điện thoại trên bàn reo . Anh đành phải nhắc ông nghe :

- Alô.
- Giám đốc ! Ông có điện thoại.
- Tâm Hà , chuyển máy cho tôi.
- Vâng.

Sau một tiếng tí dài , đầu dây là tiếng một người nữ :

- Alô . Xin lỗi , cho tôi gặp ông Từ Trung Nam.
- Là tôi đây . Ưc Mi phải không ?
- Vâng.

- Có chuyện gì vậy ?

Cô bé ngập ngừng :

- Hôm nay tôi về sớm hai tiết... nên trưa ông không cần phải đón tôi.
- Rồi cô về bằng cách nào ?
- Cô bạn tôi , San Dung , sẽ cho tôi quá giang.
- Sao có thích làm phiền người khác thế ?
- Dù sao vẫn tốt hơn làm phiền ông , con người với nhiều công việc quan trọng.

Trung Nam cau mặt :

- Cô "sốc" tôi đấy à ?
- Không dám . Xin lỗi , đã làm gián đoạn thời gian của ông . Chào ông.

Trung Nam gác máy . Thế Khiêm hỏi ngay :

- Cô nàng gọi cho mày à ?
- Ừ.
- Sao trông mày không được vui à ?
- Tức quá mà.

Trung Nam mím môi :

- Ưc Mi ! Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng . Hãy chờ đi !
- Nhưng chuyện gì đã xảy ra ?
- Cô ta được nghỉ tiết , bảo tao đừng đến đón vì không muốn làm phiền tao . Đã vậy , cô ta còn "kê tử đứng" tao nữa.

Thế Khiêm phì cười :

- Mày dễ giận vậy sao ?
- Phen này , tao phải cho cô ta biết mới được . Nhịn hoài thì cô ta cứ làm tới.

Thế Khiêm vỗ vai bạn :

- Nhịn một chút cũng không sao , nếu mày muốn đạt đến mục đích . Mà tao thấy Ưc Mi cương như vậy mới trị được mày thôi.
- Mày con nói.

- Không đúng sao ?

- Hừ !

- Một cô gái như Ưc Mi làm mày giận cho thấy cô ấy đã để lại ấn tượng trong mày không ít . Tao lên án rồi , mày không thoát khỏi chuyện duyên trời định đâu.

Anh nheo mắt :

- Nè ! Chẳng lẽ mày giận là vì đang suy nghĩ cô bé đang đi với một tên thanh niên nào đó.

Trung Nam gạt ngang :

- Mày chỉ giỏi suy diễn.

- Không đúng thì thôi.

Thế Khiêm giờ tập hồ sơ ra :

- Mày còn làm việc được chứ ?

Trung Nam hơi quạu :

- Hỏi thừa quá . Báo cáo việc đấu thầu ở công trình 5 đi.

- OK rồi . Công ty chúng ta trúng thầu.

- Hẹn chưa ?

- Chiều nay ?

- Máy giờ ?

- Ba giờ.

Trung Nam chợt nhìn lên tờ lịch :

- Không được rồi . Ba giờ chiều nay , tao có hẹn với một đối tác ở Hồng Kông.

- Vậy...

- Tại sao không lên lịch trước ?

- Người ta mới gọi điện cho tao hôm qua.

- Chết thật !

Trung Nam bóp trán nghĩ ngợi , nhưng bây giờ cái đầu của anh chẳng có gì cả . Thật là...

Anh vừa định nhắc ống nghe gọi cho cô thư ký thì chiếc máy có tín hiệu.

Trung Nam nhắc ống nghe :

- Alô.

- Giám đốc ! Đối tác ở Hồng Kông muốn gặp ông.

- Bây giờ họ Ở đâu ?

- Phòng khách công ty.

- Cô chuẩn bị nước uống cho họ đi . Tôi xuống liền.

- Thừa vâng.

Trung Nam đứng lên , vội lấy áo khoác:

- Có cách giải quyết rồi , không cần phải suy nghĩ nữa . Ba giờ chiều

nay , tao sẽ gặp người quản lý bên công trình 5.

Anh thầy tập hồ sơ cho bạn :

- Giúp tao xem lại bản vẽ nhé.

Trung Nam ra khỏi phòng rồi mà Thế Khiêm vẫn chưa hết nghĩ ngợi .

Thằng bạn của anh quả thật nó có bị phân tâm không vậy .

Sương Đêm

Chương 9

- San Dung ! Chúng ta về được chưa ?

- Nhưng Ưc Mi đã no chưa ?

- No rồi . No muốn vỡ cái bụng ra đây này . Hôm nay , chúng ta đã ăn qua nhiều rồi.

Ưc Mi hất tay :

- Nè ! Bạn không sợ béo phì sao ?

- Một tháng mới thoải mái được một lần , muốn mập ra cũng khó đấy.

San Dung rủ rê :

- Về nhà mình chơi đi . Hôm nay , mẹ mình có làm món bánh chuối rất đặc biệt.

Ưc Mi lắc đầu :

- Xin lỗi bạn , hẹn lần sau vậy.

Cô nắm tay bạn kéo đi :

- Nhanh thôi ! Trưa quá rồi.

San Dung ghì lại :

- Từ từ nào , để mình trả tiền.

Thanh toán xong , bước theo bạn ra ngoài , San Dung cần nhằn :

- Bạn sao vậy ? Mình để ý suốt buổi , tâm trạng bạn không thoải mái gì hết . Trước khi đi , bạn đã gọi điện xin người nhà rồi mà.

- Nhưng giờ này đã lỡ giờ , mình sợ...

- Bạn đâu còn là một đứa trẻ lên ba nữa . Bạn đi đâu , làm gì cũng đã báo cáo rồi , mình tin rằng người nhà không khó khăn trong quan hệ bạn bè của bạn đâu.

San Dung nghiêng đầu :

- Bà của bạn , mẹ của bạn và dì của bạn cũng dễ chịu mà , phải không ?

Ưc Mi tròn mắt :

- Sao bạn biết những thành viên trong gia đình mình :

San Dung mỉm cười :

- Bạn là một thành viên mới của lớp 12A , lại xinh đẹp , học giỏi , đương nhiên các bạn cũng phải biết chút ít về bạn rồi . Nghề thám tử của San Dung này không tồi đấy chứ ? Ngoài ra , bạn còn có một ông anh thường đưa đón . Chẳng lẽ bạn lại sợ Ông anh của mình nhất ?

Ức Mi hơi buồn :

- Mình đâu cần phải sợ ai , nếu như mình không làm điều gì có lỗi.
- Đúng rồi . Bạn xuất thân từ gia đình giàu sang , nhưng cuộc sống của bạn giản dị và hòa đồng . Thành viên lớp 12A thích bạn là ở chỗ đó.
- Bạn có tin... nhiều khi những gì on người có chỉ là vay mượn không ?

San Dung nhìn bạn :

- Mình không hiểu lắm.
- Những gì bạn nhìn thấy , vậy chứ không phải vậy . Hạnh phúc có thể vay mượn , giàu sang có thể vay mượn , cả niềm vui cũng có thể vay mượn.
- Bạn nói như thế chính bạn đang ở vào hoàn cảnh đó vậy.

Ức Mi nhếch môi :

- Một ngày nào đó , bạn sẽ hiểu.

Đang đi , San Dung đứng lại :

- Bây giờ bạn về nhà , phải không ?
- Ừ , mình hứa hôm khác sẽ đến nhà bạn chơi.
- Nói phải nhớ đấy . Mình có ông anh họ còn độc thân . Mình thấy...

Ức Mi đẩy bạn :

- Thôi , đừng vớ vẩn nữa . Lấy xe đi.
- Thật mà . Mình muốn làm mai...

Nhìn theo dáng vẻ nhún nhảy của San Dung , Ức Mi thấy lòng mình vui vui.

Có nhỏ bạn như San Dung , cô bớt đi căng thẳng rất nhiều . Nhưng đôi lúc , San Dung nhảy giỡn cũng làm cô bực mình.

Chấp nhận cuộc sống nhộn nhịp ở thành phố này đã hơn ba tháng rồi . Thế nhưng chưa một lúc nào Ức Mi tìm được sự khuây khỏa trong tâm hồn.

Sống trong gia đình họ Từ , cô cứ nơm nớp lo sợ một lúc nào đó , cô sẽ bị bại lộ về thân phận . Mọi người càng đối xử tốt với cô , cô càng cảm thấy ray rứt.

Một ngày nào đó , họ biết được sự thật thì họ nhìn cô như thế nào đây ? Một đứa con gái gian dối ?

Úc Mi cắn môi , lòng đầy ngổn ngang trăm mối . Cô trách coa xanh sao cho cô sinh ra trong gia đình họ Tô làm chi để cho kiếm làm người của cô chịu nhiều đau khổ và bất hạnh ?

Cô đâu muốn gây cãi với Trung Nam làm gì . Nhưng vì bảo vệ những suy nghĩ của mình , nên Úc Mi đành xây cho mình cái vỏ bọc.

Tuy vậy , cô cũng vẫn sợ một ngày nào đó , lớp vỏ bọc kia cũng sẽ bị vỡ . Cô sợ Từ Trung Nam , sợ sự ân cần của anh , sự quan tâm của anh và sợ cả ánh mắt của anh khi nhìn . Nó như thiêu đốt cả trái tim non nớt của cô.

Tô Úc Mi không cứng rắn, không bản lĩnh như mọi người nghĩ đâu . Nếu cái vỏ bọc kia bị phá vỡ , thì trong con người của Tô Úc Mi là cả một sự yếu đuối.

Cho nên lúc nào Úc Mi cũng phải ngụy trang cho mình , dù rằng đó không phải là cách hay.

Cô quá mệt mỏi khi phải luôn đi ngược lại với suy nghĩ của mình . Cãi vã rồi cũng chán , chắc cô phải rời khỏi nhà họ Từ thôi . Nếu không , cô sẽ bị điên lên mất.

Úc Mi thần thờ đứng giữa dòng người xuôi ngược , đến tiếng gọi của San Dung mà cô cũng không nghe thấy.

- Úc Mi !

-...

Rồi cái đập tay mới làm cô giật mình :

- Ra rồi à ?

- Bạn không sao chứ ?

Úc Mi lắc nhanh :

- Không sao.

- Thế sao mình gọi mà bạn không nghe ?

- Chắc có lẽ ồn quá.

Tạm hài lòng với lời giải thích của Úc Mi , San Dung giục :

- Đừng đứng ở đây nữa . Lên xe đi , nắng lắm.

Xe chạy được một quãng , San Dung hơi quay ra sau :

- Úc Mi xem mình là bạn chứ ?

- Bạn đang nghĩ gì mà hỏi mình câu ấy ?

- Nếu Úc Mi xem mình là bạn thì từ nay , hãy chia sẻ với mình đi .

Đừng giữ tâm sự riêng mình , nặng nề lắm.

Úc Mi vu vơ :

- Bạn khéo nghĩ , mình có tâm sự gì đâu.

- Chơi với bạn không lâu , nhưng mình có thể hiểu được đôi chút về bạn . Con người của bạn có rất nhiều bí mật , nhưng nếu bạn không thích bật mí thì mình không khám phá đâu.

Úc Mi tròn mắt ;

- Do đâu bạn nói vậy ? Suy đoán ?

- Ánh mắt và tiếng thở dài của bạn đã nói lên tất cả . Úc Mi ! Mình rất sẵn sàng những lúc bạn cần.

Úc Mi cảm động :

- Cám ơn San Dung . Lâu lắm rồi mình mới tìm được một người bạn quan tâm mình như thế . Nhưng có những việc mình chưa thể thích ứng , mong bạn thông cảm.

- Mình hiểu mà.

San Dung vui vẻ :

- Hôm nào có thời gian nhiều hơn , mình sẽ đưa bạn về quê thăm ngoại mình.

- Ở đâu ? Xa lắm không ?

- Long Khánh . Nơi ấy , trái cây rất là nhiều . Vườn rộng , chúng ta tha hồ mà quây.

- Chỉ mới nghe nói thôi , mình đã thấy thích rồi . Được , mình hứa . Hôm nào chúng ta sẽ đi.

- OK.

Úc Mi nhìn mông lung . Cô thấy phía trước là bầu trời nên tạm gác mọi chuyện phiền não . Với cô , niềm tin vẫn còn tồn tại , nên cô không muốn đánh mất nó.

Xe San Dung dừng lại , cô vẫy chào bạn rồi lách người qua cổng để vào nhà.

Những bước chân cô nhẹ nhàng giống như một tên trộm . Dù đây là buổi trưa , cô cũng sợ làm kinh động mọi người , vì cô đã đi học về không đúng giờ.

Vào đến phòng khách , không khí yên lặng cho thấy mọi người đang nghỉ trưa.

Đỡ khổ ! Úc Mi rón rén về phòng mình . Chưa kịp thở phào thì cánh cửa phòng bật mở . Trung Nam hiện ra nơi cửa với khuôn mặt lạnh lùng.

Dùng tay khóa trái cửa , Trung Nam tiến dần đến phía Úc Mi . Cô bé lùi vào tường lo sợ :

- Ông làm gì vậy ?

- Cô nghĩ tôi làm gì ?

Trung Nam nắm lấy tay Úc Mi , kéo về phía mình :

- Cả buổi sáng nay , cô đã đi đâu ?

Lạ chưa ! Tại sao hôm nay ông ta lại quan tâm đến việc đi đứng của mình nhỉ ? Việc đưa đón đang là một cực hình , mình tự do không phải là điều mong muốn của ông ta sao ?

Nhìn khuôn của ông ta cho thấy , ông ta đang rất giận ? Chẳng phải mọi người đều có quyền tự do riêng sao ?

Ức Mi mím môi , nghênh mặt :

- Tôi đi đâu , làm gì cũng đâu cần báo cáo với ông . Ông có thấy ông quá xâm phạm đến quyền cá nhân của người khác không ?
- Bà nội tôi đã gọi cô lại đây.
- Dù cho là vậy , ông cũng không có quyền hạn chế sự tự do của tôi . Với lại , dù sống trong nhà này , tôi vẫn biết nguyên tắc và sự lễ phép . Đi thưa về trình . Sự đi lại của tôi không làm ai lo lắng cả.
- Cô chỉ giỏi lý sự.
- Xin lỗi , dù ông là người quản lý tôi , nhưng nếu ông không đúng thì ông không nghe.

Ức Mi chọc tức :

- Trung Nam này ! Ông không nên xem tôi là một đứa trẻ lên ba . Năm nay , tôi đã mười tám tuổi rồi . Hôm nay , tôi chỉ đến thăm một người bạn thôi . Tôi đâu có theo băng nhóm quậy phá đâu mà ông nổi giận lên như vậy.

Trung Nam nghiêng răng ;

- Nếu cô thật sự tệ hại như vậy , thì tôi không nhẹ tay đâu . Liệu mà tránh xa đi.
- Tôi biết rồi . Tôi cũng báo cho ông rõ , tôi không phải là đứa dễ ăn hiếp.

Ức Mi khoanh tay :

- Sao hả ? Ông còn muốn biết gì nữa không ? Thú thật , tôi đang muốn nằm nghỉ đây.

Trung Nam lẩm bẩm :

- Không hiểu những người trong nhà này yêu mến cô ở chỗ nào nữa ? Con gái gì đâu mà ngang tàng , bướng bỉnh không thể tưởng.
- Ông biết họ mến tôi ở chỗ nào không ? Vì tôi không làm cho họ buồn , tôi thích sự giản dị chân thành , không phô trương . Với lại tôi cũng không biết nịnh hót nữa.

- Cô...

- Sao ?

Trung Nam ghìem cô bé :

- Cô có dám chắc là không gian dối không ? Nhớ đừng bao giờ cho tôi lật tẩy của cô nghe . Lỡ hiện tại đã sai thì nên thức tỉnh , tôi sẽ khoan hồng cho.

Ức Mi liếc ngang ;

- Ông đừng phủ đầu là làm lung lay niềm tin của tôi . Tôi không lừa dối ai nên không cần phải sợ.

- Tốt.

- Nè ! Tôi cảnh cáo một lần nữa . Ông nên tránh xa tôi đi , càng xa càng tốt.

- Cô bị bệnh truyền nhiễm à ?

- Còn hơn thế nữa . Tôi sợ những cái đáng yêu của tôi làm cho ông yêu tôi thì đau khổ lắm. Vì tôi không bao giờ yêu ông.

- Chúa ơi !

Trung Nam muốn té ngựa . Đúng là con bé ăn nói bạt mạng , không sợ sùng gì hết.

Cũng may anh mới định thôi . Nếu không thì tiêu tùng cả đời trai anh rồi.

Ức Mi nheo mắt :

- Ông đã yêu tôi rồi ư ? Đáng tiếc thật đó.

Trung Nam biện hộ :

- Bộ lúc này tôi giận dữ với cô , vì tôi có tình cảm với cô sao ? Nằm mơ đi . Tôi chỉ sợ cô bị tên lưu manh nào đó gạt thì khóc hận.

Ức Mi trề môi :

- Muốn gạt thì cũng phải lựa người để gạt . Bộ khuôn mặt này dễ gạt lắm sao ? Tuy tôi không phải là người ở đất đô thành này , nhưng tôi cũng biết nhìn người và phân biệt đấy.

- Vậy sao ?

Ức Mi hất cao mặt :

- Ông cứ chống mắt mà coi đi . Con trai thất bại dưới tay tôi dài dài đấy.

Trung Nam lắc đầu :

- Con người gì không một chút khiêm tốn . Cô không nghe câu "núi này cao còn có núi kia cao hơn" sao ?

- Nghe chứ . Không phải ông đã từng nói niềm tin là chiến thắng sao ? Và tôi tin vào chính tôi.

Trung Nam chống cằm :

- Cô giỏi lắm . Tôi nghĩ sau này cô nên thi vào trường luật . Miệng lưỡi của cô có thể chuyển bại thành thắng.

- Không . Tôi sẽ thi vào trường kinh tế , để sau này thử sức với ông , tìm đối thủ chứ . Tôi nhất định không thua ông.

- Tôi sẽ chờ.

Ức Mi nghiêng đầu :

- Tôi hỏi ông một câu . Ông có người yêu chưa vậy ?

Trung Nam trừng mắt :

- Có hay không có đâu liên quan gì đến cô.

Ức Mi cười nhẹ :

- Không liên quan thật . Nhưng tôi có đôi điều khuyên ông... Chọn người yêu phải chọn cho thật hiền để dễ ăn hiếp . Đừng giống như tôi , phải cãi vã mệt mỏi lắm . Thứ hai cũng đừng xinh gái quá , mắc công phải theo giữ , ghen tương làm đầu óc rối tung . Thứ ba...

Trung Nam nạt :

- Thôi đủ rồi . Cô đừng có lộn xộn nữa . Thôi không muốn thấy tình trạng như hôm nay tái diễn.

- Tôi cũng không muốn thấy ông thẩm tra tôi không trong vai trò gì cả.

- Cô đừng tưởng mình giỏi . Bà nội đã lên tiếng thì cô ở dưới quyền kiểm tra của tôi . Từ nay , dù cô nghỉ tiết sớm cũng phải báo cho tôi . Tôi không đến được thì tài xế đến đón . Bỏ giấc mộng lang thang đi . Chương mất nhất là ngồi sau lưng một thằng nhóc đi chung , dung dăng dung dẻ trên phố.

Ức Mi bực tức :

- Ông đừng có độc đoán.

- Tôi nói được là tôi làm được. Hãy nhớ lấy lời tôi - Trung Nam bỏ đi ra ngoài sau câu nói.

Ức Mi giậm chân với theo :

- Ông đừng có vô lý.

Cô buông người xuống nệm, cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Tại sao có liên quan đến dòng họ Từ chi vậy ? Phải chăng đây là định mệnh ? Ông nội đã có ý gởi gắm và trời xui khiến cô đến ngay gia đình họ Từ.

Chán nản với những gì ngụy tạo, cô chỉ muốn trở lại với chính mình. Và đến lúc đó, điều gì sẽ xảy ra ?

Khép nhẹ mắt, Ức Mi đi vào giấc ngủ không thành thơi.

Không biết thời gian là bao lâu, Ức Mi giật mình thức giấc thì trời đã xế chiều. Theo phản xạ tự nhiên, cô đưa mắt nhìn đồng hồ.

- Ôi trời, đã năm giờ chiều rồi ư ? Như vậy cô đã ngủ một giấc suốt hơn ba tiếng đồng hồ. Hư quá là hư rồi. Phên này, bà cụ và dì Hân lại tưởng mình đi chơi tới chiều cho mà xem.

Lật đặt ngồi dậy, Ức Mi phóng nhanh xuống giường. Làm vài động tác cho thoải mái, cô tìm cho mình bộ đồ ngắn rồi đi vào nhà tắm.

Gì thì gì, sạch sẽ trước cái đã.

Ức Mi không phải là rùa bò nên cái gì cũng rất là nhanh. Sau khi thoải mái với bộ đồ mặc nhà, Ức Mi mở cửa phòng đi xuống lầu, và cô cũng đã quên rồi cuộc cãi vã lúc trưa với Trung Nam.

Vừa đặt chân xuống bậc thang thứ nhất, nghe ồn ào ở phòng khách, cô tò mò ghé mắt xem.

Ở bộ ghế salon sang trọng, ngoài bà cụ, dì Hân, Trung Nam ra còn có thêm ba người lạ. Một cô gái xinh đẹp trong bộ váy ngắn màu kem. Một người đàn ông cũng lịch sự trong phong cách của những người làm việc. Và ...

Ức Mi dụi mắt liên tục ... nếu cô đoán không lầm, người đàn ông ngồi đối diện với Trung Nam là Du Chí Tường, con trai của vị luật sư Du Chí Tâm ở Đà Lạt. Sao ông ta có mặt ở nhà này nhỉ ? Chẳng lẽ ông ta là bạn của Từ Trung Nam sao ? Như thế thì cái việc bấy lâu nay cô lo lắng đã đến rồi.

Ức Mi dựa người vào lan can cầu thang, mà nghe lòng rối bời. Nếu Chí Tường mà gặp mặt cô ở đây thì coi như bết hết.

Bây giờ phải làm sao đây ? Rời khỏi nơi này cũng không được, đối diện thì không hay. Đầu óc của Ức Mi bỗng dưng trống rỗng không nghĩ được gì. Cô quay trở lên, mặc cho mọi người ở phòng khách rôm rả câu chuyện.

Bà cụ hỏi Chí Tường :

- Cháu có về Đà Lạt thường không ?
- Dạ cũng thường. Cháu còn ba mẹ ở trên ấy.
- Bà nghe Trung Nam nói, cháu ở gần biệt thự của dòng họ Tô ?
- Cũng không gần lắm đâu, thưa bà. Từ nhà cháu xuống biệt thự dòng họ Tô khoảng ba cây số.
- Thế cháu có biết gì về ông Tô Tịnh và dòng họ Tô không ?
- Cha cháu chỉ mới làm việc cho ông cụ Tô Tịnh khoảng mười năm nay. Gia đình cháu thọ Ơn gia đình ông cụ rất nhiều. Nếu không có ông cụ, gia đình cháu không được như ngày hôm nay đâu. Những chuyện gì trước kia của gia đình họ Tô, cháu không biết và thậm chí những lời đồn từ bên ngoài, cháu cũng không tin. Biệt thự "Tô Bình" có yên tĩnh thật, nhưng không lạnh lẽo. Nó là khung cảnh cho những cuộc sống ẩn dật, không tranh giành đua chen. Ông cụ Tô Tịnh chọn cuộc sống lặng lẽ cho tuổi già, ông rất tốt và giàu lòng yêu thương. Tình cảm ông dành cho đứa cháu nội duy nhất, cháu không sao diễn tả.

- Cháu có gặp điều gì đáng nghi ngờ trong ngôi biệt thự không ?

Chí Tường lắc đầu :

- Ông cụ xem cha con cháu như người nhà mỗi khi đến chơi, nên cháu cũng được tự do lắm. Cháu tham quan tất cả các nơi, hoàn toàn không có gì như lời đồn.

Bà cụ nhíu mày :

- Không có gì. Thế sao đứa cháu nội duy nhất lại bỏ nhà ra đi không một lời nhắn gởi ?

- Cháu nghĩ câu chuyện nào cũng có sự thật của nó cả. Mà muốn biết thì chỉ còn cách về Đà Lạt gặp bà vú và ông quản gia thôi. Cháu còn nhớ lời của ông cụ viết cho ba cháu trước khi từ giã cõi đời. Ông cụ có nhắc đến câu chuyện của mười tám năm mà ông đã chôn kín. Ông luôn nói ông là người có lỗi. Ông còn yêu cầu ba cháu tìm cho được bà để gởi gắm đứa cháu nội của mình.

Trung Nam chen vào :

- Chẳng lẽ câu chuyện của mười tám năm trước có liên quan đến cuộc đời của cô cháu gái có cái tên Ưc Mi sao ? Cô bé đã tìm ra được bí mật nào đó nên mới bỏ nhà ra đi.

- Nếu đúng như thế thì việc tìm kiếm cô bé không dễ dàng đâu.

Bà cụ thở dài :

- Thật là khó đấy. Ta không tin ông Tô Tịnh có thể làm những chuyện có lỗi với con cháu mình. Bây giờ, việc trước tiên cần làm là về Đà Lạt gặp luật sư Tâm, rồi đến biệt thự gặp hai người còn lại, sau đó mới tìm kiếm người.

Bảo Uyên đề nghị :

- Chúng ta đăng báo xem, bịa ra một lý do nào đó. Tôi tin sẽ tìm ra cô bé của dòng họ Tô thôi.

Thế Khiêm hưởng ứng :

- Cách này hay đấy. Tôi tán thành.

Bà Hân lên tiếng :

- Nghĩ thử xem, cô bé kia còn quan tâm đến một người nào nữa. Nếu đăng báo tìm hay công khai tài sản thì cô bé sẽ không ra mặt đâu.

Trung Nam tán thành :

- Mẹ nói phải. Nếu ham muốn tài sản, thì cô bé sẽ không ra đi.

Bà Hân quay sang Chí Tường :

- Cháu từng gặp cô bé chứ ?

- Thừa vâng, cô bé dữ dằn không thể tưởng và cũng có cái tên rất ấn tượng Tô Ưc Mi.

Trung Nam lẩm nhẩm :

- Ưc Mi ... Ưc Mi Chẳng lẽ tên cùng tên sao ?

Chí Tường chau mày :

- Mày nói tên trùng tên là sao ? Chẳng lẽ mày có gặp cô gái nào cũng có cái tên Ưc Mi ?

Không vội trả lời bạn, Trung Nam quay sang hỏi bà Hân :

- Ưc Mi mang họ gì hả mẹ ?

- Mẹ không rõ nữa. Con hỏi bà nội xem. Ờ, nhưng con làm hồ sơ nhập học cho Ưc Mi chẳng lẽ con không biết ?

- Thú thật, con không để ý nữa.

- Thiệt là ...

Chí Tường ngờ ngác :

- Bác và Trung Nam đang nói tới Ưc Mi nào vậy ? Cái gì mà có hồ sơ nhập học trong này ?

Trung Nam giơ tay :

- Chuyện rất là dài dòng. Số là bà nội tao có nuôi một đứa cháu tên Ưc Mi, năm nay mười tám tuổi rồi. Bà muốn cô bé tiếp tục học, nên tao lãnh trách nhiệm giúp cô bé tìm trường học lại.

- Cô bé hiện giờ đang sống ở đây à ?

- Ừ.

Một tia hy vọng lóe lên, Chí Tường nói :

- Đâu, mày gọi cô bé xuống đây, tao biết mặt Tô Ưc Mị Không chừng ông trời xui khiến cho chúng ta khỏi nhọc công tìm kiếm.

- Ừ nhỉ.

Trung Nam vừa đứng lên thì bà Hân đã ngăn lại :

- Ưc Mi không có nhà đâu.

- Cô bé đi đâu nữa rồi ?

- Ưc Mi có xin mẹ đi chơi với mấy người bạn đến giờ vẫn chưa về.

Mẹ đang lo đây.

Trung Nam trấn an :

- Nếu Ưc Mi có đi ra ngoài vào buổi chiều này sau thì con không biết. Chứ Ưc Mi về rồi mẹ à.

- Về lúc nào ?

- Trưa, lúc mọi người đang ngủ.

- Vậy mà mẹ tưởng ... nhưng sao giờ này con bé không xuống nhà ? Đâu, con lên gọi con bé xem.

Bà cụ nãy giờ im lặng theo dõi đối thoại của mọi người. Bà có linh cảm Tô Ưc Mi đang ở gần bên bà chứ không xa.

Nếu đúng Ưc Mi chính là đứa cháu duy nhất của ông Tô Tịnh, thì bà phải tìm hiểu tại sao con bé lại bỏ nhà ra đi. Trong ngôi biệt thự ấy còn đang cất giấu bí mật gì.

Bà phải nhanh chóng bảo Trung Nam về Đà Lạt, nhưng tuyệt đối không thể để cho con bé Ưc Mi biết. Nếu không, con bé lại ra đi trong im lặng nữa.

Nhất định một sự thật nào đó của dòng họ Tô bà phải biết. Có như thế mới giúp được Ưc Mi quay về.

Nghe được tiếng bước chân, Ưc Mi giật mình. Nhìn thấy Trung Nam đang đi lên, cô quay đầu bỏ chạy nhanh về phòng mình đóng chặt cửa lại.

Linh cảm cho biết là mọi người đang nghi ngờ về thân phận của cô

Nếu Trung Nam lên gọi cô xuống thì mọi việc sẽ sáng như ban ngày, vì Du Chí Tường cũng đang có mặt ở dưới ấy.

Không được, phải tìm cách nào thôi. Ưc Mi Chuối người xuống giường, cô ngủ trang là người đang ngủ. Chấn thì đắp ngang bụng, tay thì ôm gối. Có tiếng gõ cửa, cô vờ như không nghe thấy.

Nhưng không chỉ dừng lại ở đấy, tiếp theo là tiếng mở cửa, rồi tiếng bước chân đến gần. Ưc Mi nín thở, trái tim thì đập liên hồi vì sợ bị phát giác mình đang giả vờ ngủ.

Có tiếng chép miệng :

- Khuôn mặt vô tư trẻ con này mà dữ dằn không thể tưởng. Ưc Mi , đến bao giờ chúng ta mới không còn gây nhau nữa ? Tại sao lúc nào em cũng bướng bỉnh chống đối tôi ? Em có biết

Trung Nam kịp dừng lại, anh thở dài như đang tiếc nuối :

Ưc Mi lắng nghe tiếng đóng cửa, rồi dừng bước rồi tiếng bước chân xa dần mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô bật ngồi dậy nhú mày nhớ lại những lời nói của Trung Nam. Ông ta muốn gì đây ? Tại sao lại buông lời khó hiểu " em có biết " mà biết cái gì nhỉ ?

Lắc đầu, Ưc Mi không muốn nghĩ nữa. Bỗng dưng cái bụng lại sôi lên. Đói thật, nhưng không thể xuống bếp rồi. Phen này phải chịu trận ở đây thôi.

Ưc Mi ngán ngẩm :

- Không biết đến bao giờ mọi người mới ra về nữa ?

Trung Nam trở xuống, anh so vai :

- Ưc Mi đang ngủ ngon, tôi không muốn đánh thức cô bé.

Bảo Uyên nhìn đồng hồ :

- Giờ này đã quá trễ để gọi là giờ trưa. Cô bé thường ngủ vậy sao anh Nam ?

Trung Nam biện hộ :

- Mấy hôm nay Ưc Mi thức khuya, sáng lại dậy sớm để đến trường nên có lẽ mệt mỏi quá thôi. Cứ để cô bé ngủ đi.

Nghe cách giải thích của Trung Nam, Bảo Uyên không thể chịu được. Mỗi lần nghĩ đến cảnh hai người ngồi bên nhau là máu nóng trong người Bảo Uyên dồn lên.

Đến bây giờ, Bảo Uyên mới chợt hiểu, thì ra mấy lúc gần đây, Trung Nam xa lạ với cô là vì con bé ở đâu xuất hiện này.

Linh cảm của một người phụ nữ cho Bảo Uyên biết, Trung Nam đã để ý đến cô bé. Chứ một giám đốc bận rộn như Trung Nam làm gì chịu nhín thời gian ra đưa đón một người, nếu người đó không phải là người yêu của mình.

Bảo Uyên ghen quá nên không làm chủ được lời nói của mình, cô mĩa mai :

- Đó có phải là lý do không anh ? Ưc Mi nghĩ gì và làm gì anh cũng biết ư ?

- Em có thấy hỏi câu đó quá thừa khi cô ấy ở chung nhà với anh không ?

- Nhưng cũng đâu cần thiết mọi chuyện phải báo cáo cũng như giấc ngủ ? Anh đã quan tâm Ưc Mi vượt giới hạn của mình.

Trung Nam nhìn sững Bảo Uyên:

- Em sao vậy ? Cho dù anh có quan tâm đến Ưc Mi cũng đâu liên quan gì tới em. Sao em có vẻ khó chịu với anh ?

Bảo Uyên lúng túng chưa biết phải nói gì, thì Thế Khiêm và Chí Tường đứng lên :

- Hôm nay không gặp được Ưc Mi thì để dịp khác vậy.

Thế Khiêm kéo tay Bảo Uyên :

- Chúng ta về đi, để bà nội, bác gái và Trung Nam còn có thời gian riêng nữa.

Cả ba cùng cười chào rồi "biến" nhanh. Trung Nam vội theo :

- Ờ không ở lại ăn cơm sao ?

- Hẹn lần khác đi.

- Tội này

Bà cụ nghiêm mặt :

- Con Bảo Uyên, nó sao vậy ?

- Cháu không biết nữa.

- Hình như nó không thích cháu gần gũi hay nhắc đến Ưc Mi.

Bà Hân cười nhẹ :

- Có gì đâu mà khó hiểu, con bé đang ghen đấy.

Trung Nam tròn tròn :

- Mẹ muốn nói ...

- Bảo Uyên yêu con.

- Không phải đâu.

- Mẹ nghĩ con biết điều đó. Đừng trốn tránh nữa, hãy đối mặt và tự giải quyết đi. Hận tình thì ghê gớm lắm đó.

Bà Hân quay lưng :

- Mẹ xuống phụ chị Như dọn cơm đây.

Trung Nam giơ tay :

- Không nghiêm trọng vậy chứ.

- Hãy nghĩ đến điều mẹ cháu cảnh báo. Bà không muốn Ưc Mi bị tổn thương.

Bà cụ đặt tay lên vai Trung Nam :

- Tối nay, nội muốn nói chuyện với cháu về Ưc Mi Tranh thủ thời gian nhé.

- Thừa vâng.

Tâm trạng Trung Nam nặng nề với nhiều sự việc, thì trên phòng Ưc Mi cũng rồi bời không kém.

Sự việc xảy ra nhanh hơn dự định của cô Vậy là cô phải sắp xếp nhanh mới được.

Cô không muốn quay về Đà Lạt, lại đặt chân vào căn biệt thự cho cô nhiều nỗi đau, và đánh mất niềm tin, hy vọng trong cô.

Ưc Mi không muốn nhớ, bởi cô đang bắt đầu cho một cuộc sống mới với nhiều sự đổi thay.

Đưa mắt nhìn ra bầu trời, lúc này hoàng hôn đã buông xuống. Ưc Mi chợt thở dài, chẳng lẽ cô không thể thay đổi vận mệnh mình ?

o o o

Hôm nay chủ nhật, mọi người trong gia đình họ Từ ra ngoài từ rất sớm.

Bà nội đi đâu với dì Hân, Trung Nam cũng không thấy mặt, còn chị Như thì đã đi chợ rồi.

Không có tiết mục gì, ở nhà một mình thật là buồn. Ưc Mi gọi điện thoại tìm San Dung, nhưng cũng chẳng thấy nhỏ ấy đâu cả.

Bây giờ đi đâu đây ? Ưc Mi lang thang trong vườn hoa. Nhìn những nụ hoa đồng tử đua chen nhau nở, cô nhớ đến ngày đầu đặt chân đến ngôi biệt thự này.

Mọi cái xa lạ và ngỗ ngàng, mọi sự giàu sang làm cô không mấy thú. Cũng vì sự giàu sang này mà mẹ cô không được ông nội chấp nhận.

Cô ra đời trong sự bi thương, vợ xa chồng, con xa cha.

Càng nghĩ đến, Ưc Mi càng uất hận, những người giàu có, kiêu căng, cô đều không thích. Bởi chính họ vô tình mang đến sự đau thương.

Theo bà cụ về căn biệt thự này đã được gần nửa năm. Mọi người trong nhà đều đối với cô rất tốt. Dì Hân yêu thương cho cô tình cảm của một người mẹ. Bà cụ và chị Như cũng thế, Ưc Mi bắt đầu đón nhận hạnh phúc.

Trung Nam đôi khi có khó khăn, nhưng đó cũng vì muốn tốt cho cô thôi. Anh quan tâm cô, chăm sóc, lo lắng cho cô ... tất cả đều xuất phát từ tình yêu thương giữa con người. Nhưng cô không cho phép mình đón nhận nó. Bởi Ưc Mi biết rồi đây, cô không chỉ xem Trung Nam là một người bạn hay người anh được. Cô sợ trái tim mình sai nhịp mà không điều khiển được nó.

Cô gây cãi với Trung Nam là để tạo lớp vỏ bọc bên ngoài. Chứ ai

hiểu được đầu lòng cô có lúc dậy sóng từng bừng.

Ức Mi nén tiếng thở dài. Từ cái buổi chiều Chí Tường ghé đây rồi không thấy anh ghé nữa. Cái chuyện tìm kiếm đứa cháu của ông Tô Tịnh cũng không ai nhắc đến.

Không nhắc đến, không có nghĩa là họ không điều tra Ức Mi luôn phập phồng ăn không ngon, ngủ không yên giấc, vì mọi việc sẽ lộ ra bất cứ lúc nào.

Cũng nhiều đêm suy nghĩ rồi mà Ức Mi vẫn chưa tìm ra hướng giải quyết riêng cho mình. Con đường duy nhất là phải rời khỏi nơi đây khi mọi người chưa kịp phát hiện cô là Tô Ức Mi.

Nhưng rồi cô phải về đâu khi cô chẳng còn lấy một người thân ở cái đất Sài Gòn này ? Còn việc học của cô nữa. Mọi người đã tạo điều kiện cho cô để cô có được một tương lai tốt đẹp. Nếu cô bỏ ngang, không phải cô phụ lòng mọi người sao ?

Hàng loạt suy nghĩ đấu tranh nhau. Cứ mỗi lần nghĩ về cha mẹ là Ức Mi cảm thấy đau khổ và ray rứt. Coi như cô chưa từng biết chuyện gì thì cũng không thể được.

Ức Mi ôm đầu gục xuống. Cô thật sự quá mệt mỏi với hành trình của mình.

Hình ảnh ấy đập vào mắt một người. Lòng xót xa, người đàn ông rời khỏi chỗ đứng của mình tiến về phía Ức Mi và lặng lẽ ngồi xuống.

Không biết vô tình hay cố ý, cả va chạm thật nhẹ thôi cũng làm Ức Mi giật mình. Cô ngẩng lên với đôi mắt tròn hết cỡ.

- Ông ... là ông à ?

- Chứ cô tưởng ai.

Trung Nam nhìn Ức Mi :

- Chủ nhật, cô từ chối hết mọi cuộc hẹn để một mình ở nhà thần thờ vậy sao ?

Chưa vội trả lời câu hỏi của Trung Nam, Ức Mi hỏi lại :

- Không phải ông đã đi rồi sao ?

Trung Nam ngạc nhiên :

- Đi đâu cơ ? Từ mờ sáng, tôi đã ở trên sân thượng mà.

- Thế mà tôi đã nghĩ ông đi ra ngoài với những người bạn của ông.

Xin lỗi ... - Ức Mi quay lưng - Vì tôi đã coi thế giới này là của riêng mình.

Trung Nam ngăn lại :

- Khoan đã, cô bé đi đâu thế ?

- Về phòng của mình, tôi trả khung cảnh này lại cho ông đấy.

- Ấy, tôi đâu ngăn cản cô bé điều gì đâu. Và khung cảnh này cũng đâu phải của riêng tôi. Nhà còn có hai người, cô bé vào phòng thì tôi

nói chuyện với ai đây ?

Ức Mi dừng chân :

- Ông muốn nói chuyện với tôi ? Mà chuyện gì vậy ?

- Đừng căng thẳng như thế. Chỉ là những chuyện vu vơ thôi. Cô bé không phiền chứ ?

- Tôi chỉ sợ Ông không có thời gian Vì

Trung Nam giơ tay :

- Hôm nay chúng ta nói chuyện trên tình bạn, đừng "kê" nhau, đừng gay gắt với nhau nữa, có được không ? Buộc phải gây cãi với nhau, tôi cũng đã thấy mệt mỏi lắm rồi.

- Bộ chỉ mình ông thấy mệt mỏi thôi sao ?

Thốt ra câu ấy, Ức Mi liền bụm miệng mình. Chúa ơi ! Không phải mình đã phơi lòng mình cho người ta biết hay sao ?

Liếc nhanh Trung Nam, Ức Mi liền ngồi xuống bên đám đồng tử :

- Ông muốn nói gì thì nói đi.

Trung Nam như mở cờ trong bụng, thì ra Ức Mi đâu có ghét mình.

Cô bé không phải đã có ấn tượng về mình đó sao.

Anh vòng qua ngồi đối diện với Ức Mi, rồi bắt đầu những câu chuyện :

- Việc học của cô bé sao rồi ?

- Cũng bình thường thôi.

- Tôi đưa đón làm cho cô bé mất tự do lắm phải không ?

- Bây giờ có tự do hay không tự do, tôi không quan tâm nữa. Điều tôi muốn

nói ở đây là tôi sợ làm phiền ông , và những thời gian quý báu của ông thôi.

Trung Nam hỏi lại :

- Cô bé thật sự ngại điều ấy à ?

- Thì ông cũng biết rồi.

- Tôi có một đề nghị như vậy nhé . Để không hạn chế sự tự do của cô , từ đây , tôi giao chiếc Dream của tôi cho cô đấy.

Trung Nam lấy chìa khóa từ trong túi áo ra đặt vào tay Ức Mi :

- Toàn quyền sử dụng nhé !

- Tôi...

Hai bàn tay chạm vào nhau , Ức Mi buông rơi chìa khóa :

- Tôi không nhận đâu.

Trung Nam cau mày :

- Tại sao vậy ?

- Tôi định mua một chiếc xe đạp được rồi . Xe của ông , sang trọng quá...

- Không đi xe tôi , vậy thì ngồi xe người ta thì được chứ gì ?

Ức Mi thật thà đến đáng yêu :

- Tôi có ngồi xe ai đâu ngoài San Dung , cô bạn cùng lớp với tôi ?

- Cô không muốn phiền tôi , nhưng phiền người ta chứ gì ? Hay nhỉ !

Tôi đã làm gì mà cô ghét tôi thế , Ức Mi ?

- Tôi...

Trung Nam cứng rắn :

- Nếu cô đã nói vậy thì tôi không ép . Nhưng tôi sẽ tiếp tục đưa đón cô hàng ngày . Nhớ thế đi nhé.

- Ông...

Ức Mi suy nghĩ : "Trung Nam mà tiếp tục đưa đón thì thật sự cô không đảm bảo được chuyện gì sẽ xảy ra . Chỉ cần gặp một người bạn nam cùng lớp hỏi thăm vài câu thôi , thế mà ông ta đã dùng dùng nổi cáu lên làm cho cô cũng phải hết hồn . Ông ta đâu có những quyền ấy đối với mình , ngoài sự quan tâm của một người anh trai . Thế nhưng... rồi chẳng lẽ..."

Ức Mi không dám nhìn thẳng Trung Nam , vì cô sợ đôi mắt như biết nói ấy thiêu đốt cô ngay.

- Cô còn suy nghĩ gì nữa ?

Mím môi , Ức Mi quyết định . Cô xòe tay ra :

- Tôi nhận chia khóa kia.

- Đổi ý nhanh vậy ?

- Bởi vì tôi không muốn phiền ai.

- Tốt thôi ! Nhưng cô bé đừng vội mừng . Tôi đưa xe cho cô bé đi , tôi vẫn cho người giám sát đấy . Đừng hòng qua mặt tôi.

- Tôi không hiểu nổi ông.

Trung Nam chồm lên :

- Vì tôi muốn bảo vệ em mà thôi.

Hai khuôn mặt gần nhau , hơi nóng phả vào mặt , Ức Mi rùng mình .

Cô quay sang hướng khác :

- Ông nên nhớ , tôi đã lớn.

- Nhưng đối với tôi , em vẫn là một cô bé ngây thơ . Em chưa hiểu đời và không hiểu cuộc sống nó phức tạp như thế nào đâu.

Ức Mi bướng bỉnh :

- Tôi thấy ông càng ngày càng vượt quá xa vai trò của mình . Bà đưa tôi lên đây , muốn tôi tiếp tục học . Nếu biết trước gặp những điều mình không thích như thế này , tôi không lên đâu . Tôi ở dưới quê làm bạn với chị Lệ Châu , giúp dì Lệ Hoa công việc vặt vãnh vẫn tốt hơn.

- Nếu biết trước thì đời đâu có chữ "ngờ" , phải không ? Bây giờ cô

bé còn sự lựa chọn không ?

Ức Mi cúi đầu thờ dài :

- Đúng là định mệnh.

Trung Nam vờ không hiểu :

- Định mệnh gì ? Có phải em muốn nói đến việc em sống trong gia đình họ Từ và em gặp tôi không ?

Ức Mi im lặng , Trung Nam cười vu vơ:

- Tôi không nghĩ đó là định mệnh , mà là duyên phận thì đúng hơn .

Thượng đế đã sắp đặt cho chúng ta gặp nhau và gần nhau.

Trời ơi ! Ông ta tấn công mình đây . Ức Mi rùng mình vì cô thấy sự việc không còn đơn giản nữa . Không , không thể nào đâu - cô kêu thảm - Đừng nha Trung Nam ! Ông không nên tỏ tình trong lúc này.

Ức Mi bật dậy . Cô không ngờ Trung Nam ngồi gần quá , sự va chạm quá mạnh làm Ức Mi chói với , cô ngã ra phía sau.

Tưởng rằng thân thể cô sẽ bị ê ẩm nếu ngã xuống mấy chậu hoa .

Nhưng không , chẳng có sự ê ẩm nào cả , mà thay vào đó bằng một vòng tay êm ái và hơi thở gấp gáp của Trung Nam.

Ức Mi nhắm mắt . Sự đụng chạm này làm trái tim cô như loạn lên .

Ức Mi biết Trung Nam đang ngắm nhìn cô bằng đôi mắt nồng nàn yêu thương . Nhưng cô không thể nào mở mắt ra , vì cô đang sợ tất cả mọi điều , và càng không thể đứng mãi trong vòng tay của Trung Nam như thế nào.

Còn đang suy nghĩ , thì Ức Mi nghe giọng nói dịu dàng của Trung Nam :

- Em không sao chứ ?

Câu hỏi như đánh thức cô . Ức Mi xô mạnh Trung Nam ra khiến anh loạng choạng suýt té . Rồi cô bé chạy nhanh vào nhà . Trung Nam ngờ ngác đuổi theo :

- Ức Mi ! Ức Mi !

Đến bậc tam cấp , anh chạm phải chị Nhu và Bảo Uyên nên dừng lại :

- Chị mới đi chợ về à ?

Trung Nam quay sang Bảo Uyên :

- Em đến khi nào vậy ?

- Từ lúc hai người tình tứ bên nhau ở ngoài vườn hoa.

- Em nói cái gì vậy ? Ức Mi bị ngã nên anh giúp cô bé thôi.

- Hừ ! Một đứa con nít cũng biết môi chài đấy chứ . Ngay từ đầu , em đã nói anh thích con bé ấy mà , có sai đâu.

Trung Nam giận thật sự :

- Em nói cái gì ?

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng , chị Nhu rút êm . Sự việc ngoài vườn hoa , không phải chị không thấy.

Nhưng Trung Nam thích Ưc Mi thì có sao đâu ? Không phải mọi người cũng đang mong điều ấy ư ? Mà cái cô Bảo Uyên này cũng lạ . Tự nhiên đến đây hạch sách người ta như mình từng là người của Trung Nam vậy.

Cũng dám lắm à . Bảo Uyên thì yêu Trung Nam , còn trái tim Trung Nam thì hướng về Ưc Mi . Ôi ! Bắt đầu có rắc rối rồi đây.

Bảo Uyên vénh mặt :

- Anh thích Ưc Mi , thế mà hỏi ra anh lúc nào cũng phủ nhận . Nếu hôm nay em không chính mắt nhìn thấy , thì anh còn dối em đến bao giờ ?

- Tôi dối em ư ? Dối em điều gì ? Yêu hay không yêu , thích hay không thích , tôi nghĩ tôi đâu cần thiết phải nói cho em biết . (yeah!)

Bảo Uyên ! Tôi thấy em vượt quá phạm vi của mình rồi đó.

- Trung Nam...

- Nhưng nếu bây giờ em muốn biết , thì tôi cũng chẳng ngại gì . Tôi yêu Ưc Mi , trái tim tôi có hình bóng cô ấy.

Bảo Uyên đau khổ :

- Trung Nam ! Chẳng lẽ em không biết em yêu anh sao ?

Trung Nam thần nhiên :

- Biết chứ . Nhưng tình yêu là điều khó nói lắm . Nó đến mà tôi cũng không ngờ . Có lẽ đó là thượng đế đã sắp đặt cho tôi và Ưc Mi gặp nhau để tôi yêu cô ấy.

Anh nhẹ nhàng :

- Bảo Uyên này , em hãy quên tôi đi để tìm kiếm cho mình một tình yêu mới tốt đẹp hơn . Đừng hành hạ mình bằng sự đau khổ.

- Anh nói muốn quên là quên sao ?

- Với em , đó là một tình đơn phương . Anh tin thời gian là một liều thuốc nhiệm mầu giúp em quên đi và để bắt đầu lại.

Bảo Uyên ôm mặt :

- Anh... anh tàn nhẫn lắm.

- Am nói sao cũng được . Anh chỉ muốn cho em sự thật , thà rằng đau khổ một lần...

- Em sẽ không bao giờ có được niềm vui nếu em thật sự mất anh.

- Đừng cố chấp như vậy . Chúng vẫn có thể là bạn như những ngày đầu mà.

- Nhưng em làm không được.

Trung Nam thờ dãi ;

- Anh đã nói hết lời rồi , nghe hay không là tùy em . Trước và bây giờ

cũng vậy , em mãi mãi là một người bạn của anh.

Bảo Uyên mím môi :

- Nếu không có Ưc Mi xuất hiện , anh có yêu em không ?
- Đừng buộc anh phải trả lời.
- Em không nghĩ gì hết . Em chỉ biết rằng , tại Ưc Mi mà em mất anh thôi . Em sẽ không để Ưc Mi qua mặt em đâu.
- Em định làm gì ?
- Chưa nghĩ ra.
- Cho em biết . Nếu Ưc Mi bị tổn thương , em đừng trách anh . Đến lúc đó , cả tình bạn của chúng ta cũng không còn . Anh không bao giờ nói suông đâu.

Trung Nam quay lưng :

- Em không nghe anh nói thì em về ngay bây giờ đi.
- Trung Nam...

Bảo Uyên buồn bã quay đi . Cô phải làm gì đây để có Từ Trung Nam ? Ôi ! Tình yêu là đau khổ chứ đâu phải ngọt ngào.

Trung Nam uể oải buông người xuống xa lông , đôi mắt nhìn thẳng trần nhà . Anh cảm thấy lo cho Ưc Mi . Bảo Uyên không phải là một con người đơn giản . Vì yêu trong mù quáng , cô ta có thể làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng làm sao để bảo vệ Ưc Mi tránh sự ganh ghét oán thù của Bảo Uyên đây ? Anh không thể nói với Ưc Mi , vì không được tình yêu anh mà Bảo Uyên trả thù.

Trung Nam bóp trán , đau đầu chứ bộ.

- Nếu không suy nghĩ được thì đừng suy nghĩ . Cậu Nam ! Uống ly nước cam cho khỏe.

Trung Nam mở mắt ra :

- Chị Nhu ! Chị đã biết hết rồi sao ?
- Xin lỗi cậu , không phải tôi tò mò . Nhưng tôi đã đoán trước sự việc ngày hôm nay từ lúc Ưc Mi xuất hiện . Tôi còn thấy được cô Bảo Uyên yêu cậu nữa.
- Chị hay quá vậy !
- Một người con gái quan tâm đến một người đàn ông , không chỉ đơn thuần là tình bạn . Cô Bảo Uyên yêu cậu từ lâu lắm rồi.
- Nhưng tôi không yêu cô ấy.
- Đó là trái tim của cậu . Tôi không phủ nhận Bảo Uyên là cô gái tài giỏi , nhưng tính tình cô ấy không hợp với cậu . Nếu thật sự cậu yêu Ưc Mi , thì đừng để cho cô bé phải tổn thương . Cậu có biết đâu , vì mặc cảm thân phận của mình , Ưc Mi đã hạn chế chính bản thân mình . Cô bé từ chối rất nhiều người bạn tốt.

Trung Nam hỏi :

- Chị có vẽ hiểu Ưc Mi ?

Chị Nhu cười :

- Vì cô ấy thường xuyên trò chuyện với tôi mà . Cho cậu biết nhen , Ưc Mi ngoài sự thông minh ra , cô ấy còn giỏi nữa . Hôm qua , hôm kia , Mi đi chợ với tôi , gặp vài người khác nước ngoài quốc hỏi thăm đường . Chu choa ! Ưc Mi trả lời bằng tiếng Anh như gió vậy . Tôi đứng nhìn mà cứ ngẩn ngơ.

Chị làm ra vẻ bí mật :

- Máy lúc gần đây trong bữa ăn , cậu có thấy gì khác không ?

Trung Nam nhú mày :

- Hình như tôi thường xuyên được ăn những món ruột của mình , mà còn rất ngon nữa.

Chị Nhu khoe :

- Những món ấy là do chính tay Ưc Mi nấu đấy.

Trung Nam ngạc nhiên :

- Cô ấy cũng biết nấu ăn sao ? Vậy tôi tưởng...

- Ưc Mi không biết gì ngoài sự bướng bỉnh chứ gì ? Coi chừng cậu đã sai lầm.

- Đúng , tôi sai lầm thật . Tôi đã không hiểu được suy nghĩ của cô ấy . Trái lại , tôi còn làm cho cô ấy buồn . Tôi đáng trách thật.

Trung Nam ngẩng lên :

- Tôi phải làm sao đây ?

- Hãy hiểu và chia sẻ với Ưc Mi những gì cô bé đang gặp phải.

- Nhưng vô tình , tôi đã làm cho cô bé ghét tôi . Chị không thấy rồi sao ? Ưc Mi cự tuyệt tôi.

- Đó là tình cảm đến bất ngờ , nên Ưc Mi chưa chấp nhận được thôi . Cậu đừng vội nản.

- Chị an ủi tôi đấy ư ?

- Không , nếu cậu có niềm tin thì cậu sẽ thành công.

- Cám ơn chị đã động viên tôi.

Chuông điện thoại chọt reo , chị Nhu quay lưng :

- Thôi , tôi ra sau làm công việc của mình đây , không phiền cậu nữa.

Trung Nam chồm người nhắc ống nghe :

- Alô.

Giọng con gái nhỏ nhẹ :

- Dạ , cho em gặp Ưc Mi ạ.

- Em là bạn của Ưc Mi à ?

- Dạ.

- Thế em tên gì ?

- San Dung.
- Vậy em chờ chút nghe . Anh đi gọi Úc Mi.
- Dạ .

Sương Đêm

Chương 10

Trung Nam đặt ống nghe xuống bàn rồi phòng nhanh lên lầu . Đứng trước cửa phòng của Úc Mi , anh gõ cửa.

Cộc... cộc... cộc...

- Úc Mi ! Em có điện thoại.

Im lặng.

Trung Nam kiên nhẫn :

- Nếu em có giận tôi thì cũng phải nghe điện thoại chứ . San Dung đang chờ máy đấy.

Trung Nam vừa dứt lời thì cánh cửa phòng bật mở . Úc Mi bước ra ngoài , nhưng không hề nhìn lấy Trung Nam một lần.

Anh nhún vai , lắc đầu :

- Đúng là trẻ con.

Cho tay vào túi quần , Trung Nam trở về phòng mình . Chưa kịp ngã người xuống tấm nệm êm ái thì anh đã nghe tiếng gõ cửa :

Cộc... cộc... cộc...

Trung Nam mở cửa , gương mặt Úc Mi hiện ra , giọng rụt rè :

- Tôi có làm phiền ông không ?

- Em nói đi.

- San Dung gọi điện đến nói đang ở đồn cảnh sát . Tôi...

Trung Nam hấp tấp :

- Chuyện gì đã xảy ra ?

- Nhỏ ấy quẹt xe bị làm khó dễ , không dám gọi về nhà nên gọi cho tôi , nhưng tôi thì không biết làm gì . Ông có thể giúp tôi không ?

- Em cho tôi biết bạn em đang ở đồn cảnh sát quận mấy ?

- Quận Ba.

- Vậy được rồi . Bây giờ em hãy bình tĩnh về phòng thay đồ , rồi đi với tôi đến đó . Không có gì phải lo lắng cả.

Được sự giúp đỡ , Úc Mi bớt lo lắng hơn . Cô bé chớp mắt :

- Cám ơn ông.

- Không cần phải như thế . Được giúp em , tôi vui lắm rồi.

Úc Mi cúi đầu quay đi . Năm phút sau , hai người cũng gặp nhau ở phòng khách.

Trung Nam giục :

- Ta đi nhanh thôi ! Đừng để San Dung đợi mà thêm lo sợ.

Anh gọi lớn vào trong :

- Chị Nhu ơi ! Đóng cửa giùm tôi.

Khi chị Nhu lên tới thì chiếc Wave màu xanh đã chở Trung Nam và Úc Mi ra khỏi cổng.

Chị nhìn theo như không tin vào mắt mình.

- Họ đã đi chung với nhau , sớm là lành vậy sao ? Thật , tuổi trẻ bây giờ...

- Nhu ! Lắm bản cái gì thế ?

Chị Nhu giật mình :

- Thừa cạ , bà chủ sao về sớm thế ?

Bà Hân trả lời :

- Mẹ tôi không thích ồn ào lắm.

Đi bà cạ ngồi xuống xa lông , bà Hân quay sang chị Nhu :

- Chị cho mẹ tôi xin ly nước mát nhé.

- Vâng , bà chờ chút.

Nhanh như chớp , chị Nhu quay lên :

- Nước đây , thưa bà.

Hớp một ngụm nước cho mát cổ , bà cạ hỏi :

- Cơm nước xong hết chưa vậy ?

- Dạ xong rồi , thưa bà.

Bà Hân nhìn quanh :

- Trung Nam chưa về sao ?

- Dạ , cậu Nam vừa mới đi.

- Còn Úc Mi ? Con bé có ra ngoài không ?

- Cậu Nam và Úc Mi vừa đi là bà cạ và bà chủ về tới đấy.

Bà cạ nhíu mày :

- Trưa như thế này mà chúng nó còn đi đâu nhỉ ?

- Dạ , con không biết . Nghe cậu Nam gọi con chạy lên thì nhìn thấy cậu chở Úc Mi trên xe Wave của mình.

- Hai đứa nó đi chung ?

- Dạ.

- Từ sáng đến giờ , hai đứa nó đi ra ngoài à ?

- Dạ không.

Bà cạ nhìn con dâu :

- Có phải là tin mừng không ?

- Con không biết nữa . Nhưng nếu thật sự chúng nó mến nhau , con

không cần phải lo lắng.

Bà cụ tủm tỉm :

- Ta mong điều đó lâu lắm rồi.

Bà cụ đứng lên :

- Bây giờ , ta muốn nghỉ...

Bà căn dặn :

- Bao giờ Trung Nam và Ưc Mi về , nhớ gọi ta nhé.

- Thừa vâng.

Bà Hân và chị Nhu đưa bà cụ về phòng . Trong lòng ba người phụ nữ mang một niềm vui khó tả.

Kéo ghế ngồi nói chuyện với Trung Nam , Thế Khiêm hất mặt :

- Ê ! Hôm qua là ngày nghỉ mà mày không gặp , gọi cầm tay thì tắt máy . Mày làm cái trò gì thế ?

Không quan tâm lắm vì câu hỏi gắt gao của bạn , Trung Nam thần nhiên rít thuốc.

Thế Khiêm bực mình :

- Mày nghe tao hỏi chứ ?

- Nghe . Nhưng tao có cần thiết phải trả lời những câu hỏi của mày không ?

- Cần chứ . Nếu là chuyện quan trọng thì tụi tao bỏ qua . Còn mày cố tình tránh né quên đi cái hẹn hôm qua , thì là một chuyện khác.

Trung Nam chột vồ đầu :

- Thôi chết rồi . Xin lỗi , tao thành thật xin lỗi mày và Chí Tường .

Hôm qua , tao có chuyện đột xuất nên không thể đến điểm hẹn như đã hứa . Mày không giận tao chứ ?

- Ừ , nếu mày nói rằng bạn chuyện gì ?

Trung Nam gật đầu :

- Tao...

Thế Khiêm nhướn mày :

- Sao hả ? Chắc hẳn mày không bận công việc nhà rồi . Vì hôm qua , tao có gặp bà nội và mẹ mày . Đi chơi với người yêu , phải không ?

Trung Nam nghĩ ngợi : "Có lẽ Thế Khiêm và Chí Tường đã biết nên mới phủ đầu anh như vậy . Nhưng biết cũng đâu có sao , họ là những người bạn thân và luôn tốt với anh của mà . Không phải họ cũng đã từng ủng hộ anh sao ? Với lại , hôm qua chỉ là giải quyết công việc chứ đâu phải đi chơi hay hẹn hò ."

Ngả người ra ghế , Trung Nam nhìn bạn :

- Hôm qua , tao và Ưc Mi đi chung với nhau.

Thế Khiêm vỗ tay :

- Thấy chưa ? Tao đoán có sai đâu.

- Mày đừng vội hiểu lầm . Ưc Mi nhờ tao giúp bạn của cô ấy.

- Giúp bạn ?

Trung Nam gật đầu :

- Ừ . San Dung , cô bạn của Ưc Mi chạy xe quẹt phải người ta , bị cảnh sát quận ba đưa về đồn . Lo sợ không muốn người nhà biết, nên cô bé gọi đến tìm Ưc Mi, và Ưc Mi đã nhờ đến tao.

Thế Khiêm quan tâm :

- Rồi sự việc thế nào ?

- Ổn thỏa đôi bên, không thiệt hại gì cả. Người bị quẹt cũng đi sai luật, tại người ta muốn làm tiền mình thôi.

- Thế San Dung có sao không ?

- Té, bị trầy sơ ở đầu gối, ờ sao tự nhiên mày quan tâm dữ vậy ?

Thế Khiêm không giấu :

- San Dung là em họ của tao.

Trung Nam không tin :

- Biết đâu tên trùng tên. À có bao giờ tao nghe mày nhắc đến cô em họ San Dung đâu.

Để chứng minh San Dung là em họ của mình, Thế Khiêm lấy xấp hình nầy giờ anh cầm trên tay đưa cho Trung Nam.

- Mày xem đi, có phải cô bé ấy không ?

Trung Nam lấy từng tấm ngắm nghía :

- Đúng rồi, San Dung là cô ấy. Tao thấy nhỏ em họ của mày cũng không vừa gì đâu nghe.

- Ý mày là ...

- Bướng bỉnh và nghịch ngợm. Mày có biết lúc ở đồn cảnh sát ra cô bé nói với tao như thế nào không ?

- Cám ơn chứ gì ?

- Đó chỉ là một chuyện. San Dung nói một câu làm tao phải giật mình.

“Nếu ông là anh của Ưc Mi tôi sẽ cưa ông đấy. Rất tiếc, bây giờ ông không phải dành cho tôi .”

Nói đến đây thì cánh cửa phòng bật mở. Trung Nam ngẩng lên :

- Vào sao không gõ cửa ?

Người mới bước vào nhún vai :

- Tao quen rồi. Với lại, tao biết căn phòng này chỉ có mày và Thế Khiêm thôi.

- Giỏi dữ ha.

- Du Chí Tường mà.

Chí Tường tự nhiên đến bàn làm việc của bạn. Anh giật lấy xấp hình trên tay Trung Nam :

- Ở đâu mà nhiều thế này ? Người yêu của mày hả Trung Nam ?

- Em họ của Thế Khiêm đấy.

- Í chu choa ! Vậy mà giấu biệt ghen.

Thế Khiêm nhường mày :

- Mày bảo tao phải làm gì ?

- Giới thiệu.

- Cho mày hả ? Tao sợ mày không có cửa.

- Đâu tề vậy.

Cầm trên tay tấm hình cuối cùng, Chí Tường kêu lên :

- Cô bé này ...

Trung Nam và Thế Khiêm đồng nhồm dậy :

- Mày gặp tiên à ?

- Không phải Ưc Mi đây này. Sao cô bé lại chụp hình cùng với San Dung ?

- Một câu hỏi ngớ ngẩn, đương nhiên họ là bạn của nhau.

- Không ngớ ngẩn đâu. Cô bé trong ảnh là Tô Ưc Mi, cô cháu gái duy nhất của ông Tô Tịnh.

Trung Nam giật mình :

- Cái gì ?

Chí Tường nhìn bạn :

- Đừng nói với tao, mày biết Ưc Mi nghe.

- Không những biết, mà còn quen thân nữa. Cô bé này, bà nội tao đã đưa từ Bảo Lộc xuống đây.

- Vậy ra cô bé mày thường đưa đi học là Tô Ưc Mi ?

- Ủ, cô bé bước vào nhà tao từ đầu năm học.

Chí Tường thở phào :

- Mọi chuyện coi như ổn rồi. Thượg đế xui khiến Ưc Mi vào nhà mày, đúng là có duyên.

Anh hỏi bạn :

- Sáng nay, mày có việc gì quan trọng không Nam ?

- Chi vậy ?

- Về nhà gặp Ưc Mi đi.

- Cô bé đã đi học rồi. Mày quên sao.

- Ờ, do tao mừng quá thôi. Bây giờ, để tao gọi điện về cho ba tao biết để ông khỏi bận tâm về việc này nữa. Sẵn cho vú biết để vú mừng.

Chứ Ưc Mi đi bao lâu là vú buồn bã bấy lâu.

Thế Khiêm và Trung Nam đồng tình :

- Ủ, mày gọi đi.

Chí Tường cầm máy rồi để xuống :

- Tao nghĩ tao nên gọi cho vú trước.

Anh bấm số, sau một hồi chuông dài mới có người trả lời.

Chí Tường mừng rỡ :

- Vú ơi, con là Chí Tường đây.
- Con đã gặp Úc Mi rồi. Vú đừng lo lắng, buồn phiền nữa nhé.
- Rồi, nhất định con sẽ đưa cô bé về với vú. Vú và lão quản gia vẫn khỏe chứ ?

- Nói cho vú mừng, Úc Mi đang ở nhà của bà Ái Bình . Người bạn mà ông cụ đang tìm bấy lâu. Còn nguyên nhân sự trùng hợp vì sao, chuyện đó mọi người sẽ trực tiếp nói cho vú biết sau.

- Úc Mi vẫn khỏe và đang đi học.

- Thôi con ngừng ở đây nhé. Vú nhớ giữ gìn sức khỏe. Chào vú.

Gác máy, Chí Tường cười tủm tỉm :

- Rồi đây Trung Nam sẽ được một phần thưởng xứng đáng.

Trung Nam nghiêm mặt :

- Mà muốn nói gì đây ?

- Úc Mi vào nhà họ Từ, ầu đó cũng là duyên nợ. Hình như tao đã từng nói với mày. Khi ông cụ qua đời, có để lại một di thư, nhờ tìm kiếm giúp một người bạn có cái tên là Ái Bình để gởi gắm Úc Mi. Và đứa cháu trai của bà ấy sẽ quản lý số tài sản cho Tô Úc Mi.

- Ủ, rồi sao ?

- Còn trắng sao gì nữa. Mày đã được nhận là rể của dòng họ Tô.

Thế Khiêm trêu ghẹo :

- Sướng thật nhạ Vô tình mày có cô vợ đẹp đấy Trung Nam, tao thấy mà ganh tỵ.

- Vậy thì mày thay thế tao đi.

- Ý, đâu có được. Tao mang họ Lâm chứ đâu phải mang họ Từ. Với lại, chuyện duyên nợ kia là của mày. Đúng là chạy trời cũng không khỏi nắng đi lòng vòng rồi cũng trở về nơi xuất phát.

Chí Tường phụ họa :

- Bộ mày tưởng ai cũng có thể làm rể nhà họ Tô sao ? Dòng họ nổi tiếng một thời trên thương trường đấy.

- Bà nội tao và ông Tô Tịnh xa cách khá lâu. Tại sao ông phải nhất định gởi Úc Mi vào nhà họ Từ ? Nếu như dòng họ Từ không có con trai mà chỉ có con gái không thì sao ?

- Trên đời này ít có sự trùng hợp như vậy lắm. Không phải mày đã từng nói, ngày xưa bà nội mày là bạn tri âm tri kỷ với ông Tô Tịnh ? Họ không duyên phận nên không thể đến được với nhau. Họ hy vọng vào đời cháu gắn chặt nhau hơn.

- Lý luận của mày xa vời quá.

Thế Khiêm chen vào :

- Nói tóm lại, mày có thích Úc Mi không ? Không thích thì cứ từ chối

thôi, đâu ai ép buộc mày. Bên mày còn có thằng bạn đang cô đơn nè.

Anh chống cằm :

- Suy nghĩ đi, để tao về nói với nội.

Trung Nam hất hàm :

- Hai đứa bây muốn chinh phục Úc Mi lắm sao ?

- Một cô gái xinh đẹp và dễ thương như Úc Mi khối người muốn làm chủ, đừng nói chi đến tụi tao.

Trung Nam điểm mặt bạn :

- Úc Mi không giống như bao cô gái khác đâu, tụi bây đừng hòng đùa giỡn. Người nào làm tổn thương cô bé, tao nhất định không tha thứ.

- Mày đang cảnh cáo tụi tao đó à ?

- Từ Trung Nam này không nói suông

Chí Tường trề môi

- Yêu người ta thì nói yêu đi, bày đặt tránh né nữa. Bạn bè với nhau, tụi tao ủng hộ mày không hết chứ cười mày làm gì.

Trung Nam chột thờ dài :

- Yêu thì chỉ mình tao yêu mà thôi. Tao không biết Úc Mi nghĩ gì, nhưng hình như cô bé luôn gây cãi với tao.

- Đúng là ... thành công trên thương trường, nhưng về chuyện tình cảm thì quá tệ. Mày không hiểu tâm lý gì hết, con gái lúc nào cũng tạo cho mình cái vỏ bọc bên ngoài, không muốn cho người ta biết mình yếu đuối, chứ bên trong thì vạn lần yếu đuối. Mày có bao giờ nhìn vào mắt Úc Mi chưa ?

- Rồi, không phải là một sự lạnh lùng. Nó dịu dàng, nhưng đôi lúc cũng man mác buồn.

- Tao đoán không lầm, Úc Mi cũng có tình cảm với mày, nhưng cô bé tránh né vì đang trốn chạy cái gì đó. Đâu, mày thử tìm hiểu xem, có thể xuất phát từ cuộc sống trước đây, nên cô bé mới bỏ nhà ra đi. Có thể là chạy trốn quá khứ, vì nó quá đau khổ không thể quên.

Trung Nam trầm ngâm :

- Chẳng lẽ quá khứ của cô bé là cả một chuỗi dài đau khổ ?

Chuông điện thoại lại reo, Trung Nam uể oải nhắc ống nghe :

- Alô.

Đầu dây bên kia là giọng không được bình thường của bà Hân . Cảm nhận điều gì đó xảy ra, Trung Nam đầy lo lắng :

- Mẹ, ở nhà đã xảy ra chuyện gì phải không ?

- Úc Mi đã đi rồi.

- Cô ấy đi đâu ?

- Mẹ không biết nữa.
- Không phải sáng nay cô ấy đến trường sớm sao ?
- Lúc nãy chị Như vào dọn phòng mới phát hiện. Cô bé ra đi, chỉ mang theo vài bộ quần áo của mình.

Trung Nam như không tin :

- Chắc cô ấy đi đâu đó thôi mẹ ạ.
- Lúc đầu mẹ cũng nghĩ như vậy, nhưng lá thư để trên bàn đã khẳng định điều ấy. Bà nội đang muốn gặp con, con có thể về ngay được không ?
- Dạ khoảng nửa tiếng sau, con có mặt tại nhà.
- Vậy nhé, mẹ gác máy.

Trung Nam gác máy, khuôn mặt anh không được vui làm Thế Khiêm chú ý, anh hỏi :

- Ở nhà có chuyện à ?

Trung Nam gật nhẹ :

- Ừ, Ưc Mi đã bỏ đi. Bà nội đang muốn gặp tao, tao phải về thôi.

Chí Tường chép miệng :

- Vừa tìm kiếm được, bây giờ ... chẳng lẽ Tô Ưc Mi mãi mãi không muốn quay về ?

Anh đứng lên :

- Hôm nay ở văn phòng của tao cũng không có việc gì, tao đi với mày nhé.
- Ừ , cũng được.

Trung Nam dặn dò :

- Thế Khiêm, mày trông coi công việc ở đây giúp tao nhé.
- Cứ yên tâm mà lo việc nhà đi. Mau mau mà tìm Ưc Mi về, nếu không có người bị đau tim đó.

Trung Nam lờm bờm rồi bước thẳng ra ngoài, Chí Tường cũng nói bước theo sau.

Khi hai chàng trai về đến nhà đã thấy bà cụ và bà Hân ngồi đợi ở phòng khách. Khuôn mặt vừa buồn, vừa lo lắng.

- Bà nội, mẹ.

Chí Tường lễ phép :

- Thưa bà, cháu chào bác.

Bà Hân chỉ vào ghế :

- Hai đứa ngồi xuống đi.

Trung Nam nhanh nhẹn :

- Chuyện là như thế nào, hả mẹ ?

Bà Hân đưa cho con trai phong thư màu trắng :

- Con đọc đi.

Trung Nam mở ra.

“Ngày ... tháng ... năm ...

Thưa nội, hãy cho cháu gọi hai tiếng này một lần thôi. Thưa dì, hai tiếng thân thương. bấy lâu, cháu luôn khao khát tình mẫu tử thiêng liêng. Nhưng sẽ mãi mãi cháu không được gọi hai tiếng bà ơi, mẹ Ơi. Từ lâu rồi, cháu là người đơn độc. Xin lỗi vì cháu không nói rõ thân phận mình. Tuy sống trong sự giàu sang của dòng họ Tô, nhưng cháu không bao giờ được vui và sống thật với chính mình. Lúc nào, cháu cũng đi ngược với những điều cháu nghĩ. Ông nội yêu thương và cho cháu tất cả, nhưng cháu thấy vẫn chưa đủ. Cháu có cảm giác mình đang sống trên sự nguy tạo tình thương giữa căn biệt thự thanh thang rộng lớn, rồi những lời đồn không thể làm cháu không suy nghĩ.

Cháu đang muốn tìm ra sự thật thì ông nội đột ngột ra đi. Người thân duy nhất cũng không còn, cháu đau đớn và ngã quỵ. Trong lúc cháu không thiết tha gì, thì vô tình cháu biết được một sự thật tan nát lòng. Ba mẹ cháu chết là ông nội cháu gây ra. Vì không cùng tầng lớp, nên ông nội đẩy mẹ cháu xa ba cháu. Vì nhớ nhà thương vợ và thai nhi trong bụng, ba cháu đã phát điên lao xuống hố mà chết. Mẹ cháu sau khi sinh cháu cũng mãi mãi ra đi. Suy nghĩ hối hận vì việc làm của mình, ông cháu đã nuôi cháu và dốc hết tình thương cho cháu. Cháu tưởng mình là một người hạnh phúc nhất, nhưng nào ngờ một sự thật quá tàn nhẫn. Cháu không biết mình phải nên làm gì, cho nên cháu đành chọn con đường ra đi. Không chấp nhận hành động của ông nội, thương ba mẹ, nhưng cháu không được quyền trách người đã nuôi mình khôn lớn. Cách duy nhất là cháu tìm quên đi quá khứ, quên mình đã từng là Tô Ưc Mị Nhưng xui khiến sao, cháu lại gặp bà và vào nhà họ Từ, để vô tình cháu biết được bà là người bạn mà ông nội đang tìm kiếm để gởi gắm cháu.

Mọi người đã không biết về cháu, mà yêu thương, lo lắng cho cháu. Cháu đã tự hứa với lòng sẽ không làm mọi người thất vọng. Thế nhưng, tất cả không qua được chữ ngờ... Kể từ ngày cháu nhìn thấy DChí Tường, anh ta lại là bạn thân của Trung Nam, cháu biết rồi cháu cũng sẽ không giấu được, mà trở về nhà họ Tô thì cháu không thể, vì cháu chưa quên được cơn ác mộng.

Cháu ra đi mà không từ biệt, cháu có lỗi, mong mọi người tha thứ. Cháu sẽ nhớ mãi đôi mắt hiền từ của bà, khuôn mặt phúc hậu của dì Hân, những câu chuyện vui của chị Nhu Sự lạnh lùng, nhưng dào dạt tình thương của Trung Nam.

Tôi vẫn biết trái tim anh đang hướng về tôi, mà tôi thì cũng không

phải là sắt đá gì. Trung Nam, tôi sẽ nhớ mãi về anh và những gì anh làm cho tôi. Dù ở phương trời nào, tôi cũng cầu chúc cho anh bình an và sớm tìm được người con gái thay thế bóng hình tôi trong tim anh.

Nếu anh có về Bảo Lộc, nhắn gởi giùm tôi lời hỏi thăm đến dì Hoa, chị Châu. Trung Nam, tôi cũng biết được một điều, Lệ Châu rất yêu anh. Nếu được, anh hãy tạo cơ hội cho hai người nhé.

TB: Anh hãy giúp tôi nói với vú Năm và lão quản gia rằng: Đừng lo lắng cho tôi nữa, vì tôi đã có cuộc sống riêng cho mình.

Chào mọi người ,

Tô Ưc My”

Trung Nam xếp lá thư lại. Anh bùi ngùi nghĩ về Ưc Mị Anh không ngờ cô bé đã phải chịu đựng một cú sốc quá lớn trong đời, thế nhưng, anh chưa kịp chia sẻ gì thì Ưc Mi lại ra đi.

Trung Nam nhắm mắt.

“Ưc Mi bây giờ em đang ở đâu ? Tình yêu của anh đã không giữ được bước chân em ư ? Em là người mang nhiều bất hạnh, vậy mà em không nghĩ cho mình mà vẫn nghĩ cho người khác. Dù rằng em không thể chấp nhận những gì đã xảy ra, nhưng hãy quên cái quá khứ ấy đi em sẽ thấy lòng mình thanh thản.”

Chí Tường đập lên vai bạn :

- Tính sao đây ?

Trung Nam ngơ ngác :

- Sao là sao ?

- Chuyện của Tô Ưc Mi đó. Trời đất mênh mông, bóng chim tăm cá, biết đâu mà tìm.

Trung Nam mím môi :

- Tao tin tao sẽ tìm được Ưc Mị Cô bé còn nợ tao cả một trái tim.

Không những thế, cô bé còn nợ tất cả những người ở đây và nợ cả vườn hoa ở phía sau.

- Lập trường của những kẻ đang yêu có khác.

- Chắc tao phải về Đà Lạt một chuyến, để tìm hiểu sự tình. Mà có cùng đi với tao không ?

- Nếu mày muốn.

- Cám ơn mày trước nhé. Tao tin tao sẽ sớm tìm được Ưc Mi.

Chí Tường nhú mày :

- Mày có nghĩ Ưc Mi trở về Đà Lạt không ?

- Chuyện ấy mày đừng hỏi tao lúc này.

Trung Nam quay sang bà nội :

- Bà không trách Ưc Mi chứ ?

Bà cụ hiền từ :

- Ta thương con bé không hết nữa là. Tội nghiệp con bé, số phận thật là nghiệt ngã. Ta nghĩ nếu Ưc Mi không gặp được ta, thì cuộc đời con bé sẽ như thế nào.
- Nội có nghĩ Ưc Mi ra đi do một phút bốc đồng nào đó không ?
- Bây giờ ta chưa thể phán đoán được điều gì. Nhưng ta tin những gì Ưc Mi nói trong thư là sự thật. Một điều ta không ngờ là Tô Tịnh lại quá xem trọng thể diện danh dự của mình.

Trung Nam nói :

- Chắc chủ nhật này, cháu phải về Đà Lạt thôi. Cháu hy vọng mọi việc sẽ không quá tệ hại, để cháu có thể giúp Ưc Mi quay về chính ngôi nhà của mình. Cô bé cần phải quên đi quá khứ để bắt đầu một tương lai tốt đẹp.

Chí Tường phụ họa :

- Cháu cũng nghĩ như vậy. Sự thật lúc nào cũng là sự thật. Ưc Mi không nên trốn tránh, cô bé không thể phủ nhận một điều mình là người của dòng họ Tô Ưc Mi có tấm lòng nhân hậu, bao dung phải trở về ... căn biệt thự “Tô Bình” kia cần có một người chủ.

Bà Hân chen vào :

- Ưc Mi không phải là một đứa con gái cố chấp. Tuy cô bé sống ở gần ta không lâu, nhưng ta hiểu. Chỉ cầu cho con bé hiểu rõ để không giận dữ ông nội của mình nữa thì mọi chuyện trở nên đơn giản thôi.

Bà nghiêm mặt nhìn con trai :

- Hãy dùng tình yêu của mình mà giúp Ưc Mi quay về. Mẹ tin con sẽ làm được điều ấy. Trung Nam, Tô Ưc Mi yêu con nhiều hơn con tưởng đấy.
- Con hiểu rồi, mẹ ạ. Con biết con phải làm gì.

Trung Nam trầm ngâm, anh đốt cho mình điếu thuốc. Nhìn theo những vòng tròn khói thuốc ấy, Trung Nam miên man trong nhiều suy nghĩ.

Khẳng định để cho mọi người đừng lo lắng, nhưng bây giờ, biết Ưc Mi đâu mà tìm ? Em đang đi đâu và về đâu hử Ưc Mi ?

Anh có niềm tin ở chính mình, bởi vì anh yêu em và anh nghĩ em cũng thế. Nhất định anh sẽ tìm được em bằng tiếng gọi của con tim mình. Anh không để cho em buồn và bị tổn thương nữa. Ôi, tình yêu của anh.

Anh đã sai lầm khi gây cãi với em, chọc em buồn. Anh thật vô tình khi đã không hiểu em phải trải qua những ngày tháng cô đơn và đau buồn.

Úc Mi, anh hứa sẽ giúp em tìm lại những ngày tháng tươi đẹp của cuộc đời. Em sẽ không một mình, sẽ không cô đơn nữa khi bên cạnh em lúc nào cũng có anh.

Những điều bí mật của trái tim anh, em sẽ biết khi chúng ta gặp nhau.

Chí Tường đặt tay lên vai bạn :

- Mà sao không sao chứ ?

Trung Nam giật mình, thoát khỏi suy nghĩ :

- Không, nhưng mà thấy tao có sao à ?

- Tự nhiên yên lặng rồi đâm chiều, mà đang nghĩ tới Úc Mi à ?

Trung Nam không giấu giếm :

- Ừ, những gì vượt khỏi tầm tay mình, tao mới thấy là cần thiết. Tô Úc Mi là con sóng nhỏ, nhưng vô cùng dữ dội đấy. Tiếc một điều là bấy lâu tao không biết trân trọng. Bây giờ đã biết thì có quá muộn màng không ?

- Không đâu, mà bắt đầu và kết thúc được rồi đấy.

- Tao chưa hiểu.

- Tìm được cô bé thì hãy cầu hôn cô bé ngay đi, chưa muộn màng đâu.

- Điều đó là tất nhiên.

Chuông điện thoại reo, Chí Tường chột nhìn bạn như ngăm bảo Thế Khiêm gọi về đấy.

Trung Nam nhắc ống nghe, nhưng anh vội lắc đầu ra hiệu không phải.

Đầu dây bên kia là giọng một cô gái :

- Dạ cho em gặp anh Trung Nam ạ.

- Anh đây.

Trung Nam ngờ ngợ :

- Em có phải là San Dung không ?

- Đúng rồi, sao anh biết em ?

- Thường em gọi tìm Úc Mi thì anh là người nghe điện thoại.

- Ồ.

- Sao em tìm anh có chuyện gì ?

- Em có gọi đến công ty, nhưng anh Khiêm nói anh về nhà nên em cũng gọi cầu may.

- Em muốn nói với anh về chuyện của Úc Mi phải không ?

- Sao anh biết ?

- Em tìm anh ngoài chuyện ấy ra thì có gì đâu để nói. Chẳng lẽ em cũng có tình cảm với anh sao ?

- Ồi.

San Dung kêu lên làm Trung Nam bật cười :

- Anh đùa thôi mà. Nào hãy nói những gì em đang suy nghĩ đi.

Cô bé hạ giọng :

- Hình như đã có chuyện gì xảy ra với Ưc Mi, phải không anh ?

- Em nghĩ vậy à ?

- Lúc sáng sớm, Ưc Mi có ghé qua chỗ em với khuôn mặt buồn lắm.

Bạn ấy nói không muốn học nữa và muốn đi làm.

- Thế Ưc Mi còn ở chỗ em không ?

- Bạn ấy đã đi rồi. Trung Nam, không phải Ưc Mi giận anh chứ ? Tại sao bạn ấy muốn nghỉ học ? Em từng nghe Ưc Mi nói về tương lai, em không hiểu

Sương Đêm

Chương 11

- Chuyện rất dài dòng, anh không thể nói với em ngay lúc này được.

Ưc Mi viết thư từ biệt gia đình, anh cũng đang rất lo đây này.

- Em xin lỗi, tại em thắc mắc về hành động bất ngờ của Ưc Mi.

- Không sao đâu, Ưc Mi có nói với em là sẽ đi đâu không ?

- Bạn ấy không nói gì, nhưng em nghĩ bạn ấy về quê.

- Tại sao em nghĩ vậy ?

- Có lần Ưc Mi tâm sự đã lâu rồi không về đốt nhang cho ba mẹ.

San Dung hỏi :

- Anh đi tìm Ưc Mi chứ ?

- Ừ.

- Thế anh có yêu Ưc Mi không ?

- Có.

- Em chúc anh thành công. Hy vọng tình yêu của anh sẽ giúp Ưc Mi quay về, tiếp tục tương lai của mình.

- Cảm ơn em.

- Nếu gặp được Ưc Mi, cho em gửi lời hỏi thăm bạn ấy nhé.

- Ừm.

- Thôi, em không làm phiền anh nữa đâu. Chào anh.

- Chào em.

Trung Nam gác máy. Anh nhìn một lượt mọi người rồi quyết định nhanh :

- Con phải lên biệt thự "Tô Tịnh" trong ngày hôm nay. Ưc Mi đã trở về

Đà Lạt rồi, và nhất định cô bé sẽ tìm đến biệt thự. Con muốn tìm thấy cô ấy ngay ở đây.

Bà Hân nhíu mày

- Con có chắc không . Chẳng phải cô bé muốn quên hẳn nơi ấy sao ?
- San Dung có cho con biết một tin, và con khẳng định Úc Mi quay về Đà Lạt. Không phải mẹ đã từng nói Úc Mi tuy có cố chấp nhưng dào dạt tình cảm sao ? Trong lòng cô bé luôn kính trọng và yêu thương người thân của mình. Úc Mi chưa bao giờ trách ông nội dù rằng ông đã từng làm cô bé mất cha xa mẹ.

Anh quay sang Chí Tường :

- Mày đi luôn với tao được không ?
- OK, vì việc lớn, đóng cửa văn phòng vài ngày cũng không sao.

Chí Tường đứng lên :

- Để tao về nhà chuẩn bị vài bộ đồ. Nửa tiếng sau gặp lại.
- Ừ.

Anh vòng tay :

- Thưa bà, cháu đi. Thưa bác, cháu đi.

Chí Tường vừa quay lưng, Trung Nam đến quỳ bên bà cụ :

- Nội yên tâm. Cháu nhất định tìm được Úc Mi và đưa cô bé trở lại cuộc sống tươi vui.
- Nội tin cháu. Gặp con bé, cháu không được gây cãi với con bé nữa đó.
- Dạ.
- Bà đã chọn Úc Mi cho cháu, cháu biết điều đó chứ ?
- Thưa vâng.
- Vây cháu mau chuẩn bị lên đường đi.
- Vâng. Cháu xin phép.

o o o

Sự trở về đột ngột không báo trước của Chí Tường làm bà Tâm vừa mừng, vừa lo Bà nhớ không lầm là Chí Tường luôn bận rộn với công việc ở văn phòng. Mà nếu có về thăm bà thì có thứ bảy chủ nhật thôi. Trong khi Chí Tường đang tươi cười, thì bà Tâm đăm đăm nhìn con :

- Có chuyện gì đang xảy ra, phải không Chí Tường ? Tại sao con về nhà vào lúc này ?
- Nhớ ba mẹ, con về thăm ba mẹ. Với lại con là chủ, muốn nghỉ giờ nào mà chẳng được.
- Thật không ? Đừng gạt mẹ nhé.

Chí Tường ôm vai mẹ :

- Đừng nghi ngờ nữa mà. Nếu có xảy ra thì không phải xảy ra với con.

Bà Tâm ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì, thì ngoài cổng có một người bước vào.

Chí Tường chỉ :

- Chuyện xảy ra với người đó đây. Mẹ có còn nhớ "hắn" là ai không ?
- Hình như là thằng Nam ... Trung Nam bạn của con
- Đúng rồi. Hắn nhờ con đưa hắn về đây để tìm trái tim của mình. Chúng con sẽ lưu lại Đà Lạt này khoảng nửa tháng. Phiền mẹ nhé.

Chí Tường kể tai bà Tâm nói nhỏ :

- Chuyện dài dòng lắm, nhưng bây giờ con chỉ có thể cho mẹ biết Trung Nam lên đây là để tìm Ưc Mi, đứa cháu gái duy nhất của dòng họ Tô, cũng là người đã đánh cắp trái tim của Trung Nam.

Bỏ va li xuống nền nhà, Trung Nam cúi đầu lễ phép :

- Cháu chào bà.

Bà Tâm vui vẻ :

- Chào cháu. Đi đường xa chắc mệt lắm phải không ?
- Dạ cũng không đến nỗi.
- Nhìn mặt cháu thế kia ...

Bà quay sang Chí Tường :

- Con mau đưa Trung Nam về phòng tắm rửa, nghỉ ngơi đi, để mẹ chuẩn bị bữa cơm chiều. Ba con cũng sắp về rồi đấy.

Chí Tường ra dấu :

- Đi theo tao.

Trung Nam khom người xách va li :

- Cháu xin phép.
- À, cháu cứ tự nhiên.

Về đến phòng Chí Tường, Trung Nam buông người xuống nệm, duỗi thẳng tay chân :

- Thoải mái quá.

Chí Tường kéo bạn :

- Đi tắm giùm tôi đi, ông tướng ạ. Người ông đầy bụi đường mà nhào lên đây sao.

Trung Nam vắn vẹo :

- Ngồi xe một ngày đường, thật là một cực hình cho tã. Bây giờ tao chỉ thích ngủ một giấc cho thoải mái trong bầu không khí dịu mát.
- Mà ngủ được mới hay đó.
- Tại sao không ?
- Ba ta sắp về, và chẳng lẽ mà đã quên chuyện của Ưc Mi.
- Ồ.

Trung Nam bật dậy, anh đến bên cửa sổ nhìn xuống đường, rồi buột miệng :

- Tuyệt.

Chí Tường đến bên bạn :

- Hình như đây là lần đầu tiên mày chiêm ngưỡng phong cảnh của Đà Lạt ?

- Đúng. Căn nhà của mày ở đây thật là lý tưởng. Có thể ngắm được cảnh vật ở trên đồi, có thể ngắm người người trong nhiều kiểu cách khác nhau.

Trung Nam vươn vai :

- Thêm không khí trong lành và dịu mát, tạo cho con người cảm giác dễ chịu. Chẳng bù với thành phố, lúc nào cũng ngột ngạt trong khói xe và cái nắng gay gắt đến cháy da người.

- Nhưng mày cũng phải nhớ lấy một điều, cái nơi ngọt ngào ấy mới cư mang những tài năng trên thương trường như mày. Khung cảnh Đà Lạt chỉ dành cho những kẻ dật mông ươm mơ, sống theo giấc mơ ảo ảnh. Trừ những người có tuổi, họ Ở lại đây vì họ thích sự trong lành, không bon chen.

Hoàng hôn bắt đầu xuống, sương mù bắt đầu giăng và không khí ủa vào, Chí Tường hỏi bạn :

- Mày nhìn thấy gì không ?

- Chỉ là những tòa nhà mờ dần trong sương.

- Có thể thôi à ?

- Chứ còn gì nữa ?

Chí Tường chỉ :

- Tao đang muốn chỉ mày ngôi nhà cao tầng bên kia kia.

- Phải căn nhà màu ngói ấy không ?

- Đúng rồi.

Trung Nam hỏi :

- Nó có gì đặc biệt à ?

- Đó là căn biệt thự mà mọi người hay đồn là có những linh hồn chết.

- Căn biệt thự của dòng họ Tô ư ?

- Đúng, từ nhà tao đến đây cũng không xa lắm đâu.

Trung Nam chợt đề nghị :

- Tối nay, chúng ta đi đến đó đi.

Chí Tường trợn mắt :

- Tối nay ư ?

- Ủ, mày sợ à ?

Chí Tường cười :

- Tao chưa biết thế nào là sợ cả. Nhưng tối nay thì gấp gấp quá, tao nghĩ ngày mai hẵng tới.

- Tao chỉ muốn tìm hiểu và tham quan căn biệt thự, để xem có con

ma giống như người ta đồn không.

- Lại nổi máu thám tử nữa.

Trung Nam hất mặt :

- Bây giờ mày có đi không ? Không đi thì tao đi một mình.

- Đi thì đi chứ. Nhưng ăn cơm rồi mới đi nghe.

- Ok.

Trung Nam chống cằm nhìn mông lung ra ngoài :

- Tao có cảm giác hình như Ưc Mi đang ở gần đây.

Chí Tường chế giễu :

- Mày si quá rồi, Trung Nam ạ. Tao không ngờ mày cũng có ngày bị hành hạ vì tình.

- Không ngờ thật ư ? Đúng đấy, tao cũng không ngờ. Tình yêu là hê-rô-in đấy. Một khi nó đã nghiện rồi thì không thể chữa.

- Vậy còn Bảo Uyên ? Chẳng phải cô ấy đã nghiện mày sao ?

- Cô ấy mãi mãi chỉ là một người bạn của tao mà thôi.

- Nhưng Bảo Uyên không hề nghĩ vậy, cô ấy yêu mày.

Trung Nam thở dài :

- Cô ấy đã tự chuốc khổ cho mình, tao thật sự không biết phải nói gì.

Tao chỉ hy vọng sớm tìm được Ưc Mi để Bảo Uyên không còn nuôi hy vọng nữa. Cô ấy quên hẳn, tao mới tìm được hạnh phúc cho mình.

Chí Tường lắc đầu :

- Muốn quên không phải dễ. Tình yêu là mật ngọt cũng là nỗi đau.

Trung Nam so vai :

- Có như vậy mới cân bằng chứ.

Chợt cả hai rơi vào im lặng, mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ riêng :

Chí Tường vu vơ nghĩ về tương lai, nghĩ về người con gái mình yêu cùng mình đi hết quãng đường còn lại.

Có giống như Trung Nam hiện giờ không nhỉ ? Nếu giống thì mình giải quyết mọi chuyện khó khăn như thế nào đây ? Có được bình tĩnh và bản lĩnh như Trung Nam không ?

Nhưng chắc gì gặp được người con gái cá tính như Tô Ưc Mị Những kỷ niệm ngày nào ở căn biệt thự họ Tô rất khó quên trong lòng chàng trai trẻ Du Chí Tường.

Không biết từ lúc nào, anh đã thêu dệt cho mình một thiên đường hạnh phúc. Nhưng khi chợt nhận ra cảm giác của Trung Nam, thì Chí Tường đã không nghĩ tới nữa. Bởi anh biết anh không thể nào vượt qua bạn của mình được.

Rồi một chút xíu tình cảm đã vội biến mất, thay vào đó là một tình bạn chân thành. Chí Tường chưa bao giờ ganh tỵ với Trung Nam cả.

Trung Nam được nhiều người biết đến, vì anh tài giỏi, được nhiều cô gái đeo đuổi, là vì anh quá đẹp trai, giàu có.

Chí Tường nể bạn vì bạn có tài, tôn trọng bạn vì bạn nghiêm túc rõ ràng.

Xem ra anh, Trung Nam, Thế Khiêm thì chỉ có Trung Nam là người có điểm phúc nhất.

Trung Nam sanh ra trong một gia đình giàu có, được yêu thương được chăm sóc không biết lấy một lần đau khổ. Giờ anh lại có một cuộc tình đẹp như ý muốn. Đó cũng là số phận của mỗi con người, thôi thì ... đó là một người bạn tốt anh phải giúp Trung Nam sớm tìm được Ưc Mị Đưa cô bé trở về với chính mình với cuộc sống của mình.

Nhìn người ta hạnh phúc, mình cũng hạnh phúc dù rằng hạnh phúc đó không ở nơi mình.

Chí Tường lắc bạn :

- Nghĩ gì mà đờ người ra thế không biết ? Nhớ đến Ưc Mi rồi chứ gì ? Thật, một người đàn ông bản lĩnh đến đâu đi chăng nữa, cũng có một lúc yếu đuối vì trái tim của mình.

Mặc kệ cho Trung Nam xuôi dòng suy nghĩ, Chí Tường soạn quần áo vào nhà tắm. Một ngày đường đầy gió bụi, anh thấy khó chịu làm sao.

Cốc ... cốc ... cốc...

- Chí Tường.

Chí Tường ló đầu ra :

- Mẹ.

- Con đã xong hết chưa ? Ba con đã về và chờ con ở phòng ăn đó.

Gọi Trung Nam nhé.

- Dạ, tụi con sẽ xuống liền.

Chí Tường quay vào trong gõ cửa phòng tắm :

- Xong chưa Nam ?

- Rồi.

- Nhanh đi, ba tao đang đợi.

- Bác trai về rồi à ?

- Ủ.

Trung Nam hiện ra với bộ đồ mặc đi phố, anh giải thích :

- Như vậy không cần mất thêm thời gian.

Chí Tường không nói gì, cả hai sánh bước xuống cầu thang. Ra lối phòng ăn, Chí Tường mừng rỡ :

- Ba.

Trung Nam thì lễ phép :

- Cháu chào bác.

- Chào cháu.

Ông Tâm sửa lại gọng kính trên khuôn mặt :

- Bác đã nghe bác gái nói qua về chuyện của cháu và Chí Tường về đây.

Ông chỉ :

- Ngồi vào bàn đi, rồi chúng ta vừa ăn vừa nói. Bác nghĩ cháu cũng đã biết sơ rồi, không cần phải dài dòng, phải không ?

- Dạ.

Chí Tường, Trung Nam ngồi đối diện với ông bà Tâm . Họ có một buổi ăn thật là ngon miệng.

Thấy bạn hơi lơ là một chút, Chí Tường đùa khi gấp thức ăn cho bạn :

- Đừng nôn nóng quá, ăn cho nhiều vào, kéo tới nay lục cơm nguội đây. Mà ở nhà tao chẳng bao giờ còn cơm nguội cho mày ăn đâu.

Trung Nam liếc bạn :

- Mày không nói xấu tao trước mặt mọi người là không được sao ?

- O', con người tao chân thật lắm, có sao nói vậy thôi.

- Hừ.

Ông Tâm chợt hỏi :

- Căn biệt thự họ Tô, cháu có đến bao giờ chưa ?

- Dạ chưa, cháu chỉ nghe mọi người nói và cháu muốn tìm hiểu.

- Căn biệt thự ấy là nơi lý tưởng nhất, không có gì đáng sợ cả. Nó chỉ yên lặng không ồn ào, nhưng nó càng yên lặng hơn khi Tô Ưc Mi rời khỏi ngôi biệt thự. Cháu cứ đến đó đi, rồi cháu sẽ thấy lời bác không sai. Mọi người đồn vì căn biệt thự lúc nào cũng biệt lập, họ không hiểu gì cả.

Ông thở dài :

- Không biết Ưc Mi bây giờ đang ở đâu nữa ? Con bé không chịu suy nghĩ gì hết.

Trung Nam trách mình :

- Cháu mà biết sớm thì Ưc Mi đâu ra đi một lần nữa. Nhưng mọi người hãy cứ tin cháu, cháu nhất định sẽ tìm gặp Ưc Mi.

- Thế cháu có nghĩ có bao giờ Ưc Mi trở về Đà Lạt không ?

- Cũng có thể.

- Con bé mà cố tình trốn tránh thì chúng ta phải bó tay.

Trung Nam tự tin :

- Cháu cũng đã có duyên gặp nhau thì sẽ gặp nhau thôi.

Chí Tường buông đũa, vươn vai :

- No quá là no.

Anh liếc sang bạn :

- Mà y no chưa vậy ?

- No rồi.

Bà Tâm đặt đĩa trái cây xuống bàn :

- Hai đứa ăn tráng miệng đi.

Trung Nam không khách sáo, anh nhón một miếng lê bỏ vào miệng :

- Ôi, trái cây Đà Lạt có khác. Ngon và ngọt ghê.

Chí Tường hất tay :

- Mà y có ngắc kị con gái Đà Lạt chưa ? Họ đẹp và duyên dáng lắm.

Trái cây ở đây khác, thì con gái Đà Lạt cũng khác. Ê, nếu như không tìm được Ước Mi, thì mà y chọn một cô gái Đà Lạt đi.

Trung Nam chưa kịp trả lời thì bà Tâm chen vào :

- Con nói, mẹ mới nhớ. Lúc con và Trung Nam nghỉ ngơi trên phòng, có một cô gái gọi điện tìm.

Chí Tường tròn mắt :

- Một cô gái ?

- Ừm.

- Tìm cả hai chúng con ?

- Ừm, cô ấy nói sáng mai, cô ấy sẽ có mặt tại Đà Lạt.

Chí Tường lăm nhăm :

- Chẳng lẽ là Bảo Uyên sao ?

- Xui cho mà y rồi, Trung Nam ơi.

- Bảo Uyên là bạn của tụi con à ?

- Dạ.

- Thêm một người bạn ra chơi thì có gì đâu. Sao mẹ thấy khuôn mặt của hai đứa không được tươi vậy ?

- Mẹ à. Bảo Uyên yêu thầm Trung Nam từ lâu. Cô ấy lên đây sẽ gây nhiều trở ngại cho Trung Nam trong việc tìm kiếm Ước Mi.

- Thế à ? Nhưng trốn tránh đâu phải là cách.

- Chuyện tình cảm đúng là đau buồn.

Trung Nam giơ tay :

- Mọi người yên tâm. Bảo Uyên sẽ không cản trở được tôi đâu. Hơn nữa, cô ấy sẽ không làm được gì khi trong tim tôi, lúc nào cũng có hình bóng Ước Mi .

Sương Đêm

Chương 12

Trung Nam nói thì nói vậy, nhưng anh cũng chưa biết được mục đích của Bảo Uyên lên đây làm gì. Trong thời gian này, cô ấy đâu rảnh rang mà đi du lịch. Nếu cô ấy cố tình làm vật chướng ngại thì sao ? Anh chợt ước anh không phải là Từ Trung Nam thì hay biết mấy.

Ông Tâm phá tan bầu không khí im lặng :

- Cháu đã có kế hoạch gì chưa Trung Nam ?
- Việc đầu tiên là cháu đến thăm ngôi biệt thự. Sau đó, cháu muốn tìm hiểu rõ hơn việc Ưc Mi bỏ nhà ra đi, để sớm đưa cô bé trở về với cuộc sống của mình ngày nào.
- Theo cháu, Ưc Mi có hận ông nội của mình không ?

Trung Nam lắc nhẹ :

- Cô bé muốn quên đi tất cả, chứ không giận những người tạo ra sóng gió. Bởi vì những người ấy đã nuôi cô bé khôn lớn.

Ông Tâm gục gặc :

- Bác cũng nghĩ như vậy.
- À đúng rồi. Nếu bác nhớ không lầm thì ngày mai là ngày giỗ của mẹ Ưc Mi đấy.

Chí Tường vui mừng :

- Đúng rồi.

Anh quay sang Trung Nam :

- Ưc Mi tuy bướng bỉnh thật, nhưng cô bé là người sống có tình cảm và là một đứa con có hiếu. Tao nhất định ngày mai, cô bé sẽ về cúng mẹ. Mày cứ chờ đi.

Ông Tâm phụ họa :

- Điều Chí Tường nói rất có lý đấy. Bác cũng tin niềm vui đến với mọi người sẽ không xa, và cháu không cần phải thấp thỏm lo âu.

Trung Nam gãi đầu :

- Cháu chỉ lo Ưc Mi ở ngoài sống không được tốt thôi. Cháu ...

Chí Tường chọc ghẹo :

- Đừng làm bộ hoài. Yêu người ta, lo lắng cứ cuống lên mà còn bày đặt.

Trung Nam trừng mắt :

- Mày không nói đâu ai nói mày câm.

Chí Tường ngân nga :

- "Yêu em, anh sợ mất em

Yêu nhiều thì phải khổ đau cho mình

Nếu chọn được một mối tình

Mối tình chân thật trở thành tương lai

Anh sẽ khép tim em chặt lại

Để muôn đời không nói tiếng yêu ai"

Yêu thì nói yêu, nhớ thì nói nhớ có ai cười mày đâu. Tình cảm của mày dành cho Tô Ưc Mi cả thế giới này đều biết rồi thì phải.

Trung Nam bậm môi :

- Du Chí Tường !

Ông Tâm xua tay :

- Thôi con đừng chọc ghẹo Trung Nam nữa. Bây giờ con chọc người ta, sau này ai chọc con đây.

Ông nghiêm mặt :

- Chuyện tình cảm là chuyện riêng tư của mỗi con người, nên tôn trọng người ta một chút, con không thể đem ra làm trò đùa được.

Chí Tường đá vào chân bạn :

- Ê, tao nói đùa một chút thôi, bộ giận tao thiệt hả ?

- Giận mà có vụ giận giả, giận chơi sao ? Hôm nay, tao mới biết mồm mép của mày đấy.

- Vậy bây giờ tao phải làm gì để mày hả cơn giận đây ?

Trung Nam nói nhỏ :

- Chúng ta đi ra ngoài đi.

- Đến ngôi biệt thự ấy hả ?

- Ừ, vớ lại, tao muốn ngắm Đà Lạt về đêm.

- Mày biết lẳng mạn từ khi nào vậy ?

- Kệ tao không hà.

Trung Nam đẩy vai bạn :

- Xin phép ra ngoài thôi, nếu không thì khuya lắm đấy.

Chí Tường và Trung Nam đồng đứng dậy :

- Tụi con ra ngoài chút ạ.

Ông Tâm dễ dãi :

- Lúc nào cũng bận rộn, nếu có được chút thời gian, cứ tận dụng.

Bà Tâm dặn dò :

- Trời lúc này lạnh lắm, hai đứa đi, nhớ mang theo áo ấm.

- Dạ.

Thoát được ra ngoài, Trung Nam nắm bạn :

- Thằng mắc dịch, mày ăn nhằm thứ gì mà nói không chớ dừng vậy ?

- Bùa ganh tỵ và lòng ngưỡng mộ đấy :

- Hừ vậy mà cũng nói được.

Chí Tường cười vang. Tiếng cười của anh gieo vào lòng người cả một sự rộn ràng.

o o o

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của bạn, Chí Tường hỏi :

- Đêm qua, mày ngủ không được à ?

- Ừ tao cứ bị ám ảnh mãi hình bóng của Úc Mi, nên gần sáng mới chợp mắt được. Cô bé hình như đang ở gần chúng ta lắm.
- Tại mày quá lo lắng cho Úc Mi đó thôi. Mày tệ quá ! Có cần ngủ thêm không ?

Trung Nam lắc đầu :

- Với tao, thiếu ngủ một chút đâu có sao. Tao không muốn bê trễ công việc nữa. Chúng ta đi sớm đến ngôi biệt thự đi.
- Với tao, thiếu ngủ một chút đâu có sao . Tao không muốn bê trễ công việc nữa . Chúng ta đi sớm đến ngôi biệt thự đi.
- Đi thì phải đi rồi, nhưng ít ra chúng ta cũng phải ăn sáng cái đã. Còn mày, uống thêm chút café cho tỉnh táo.

Chí Tường quảng cáo:

- Café ở đây chính hiệu đấy. Mày dùng thử xem.

Trung Nam bưng ly café nghi ngút khói đưa vào miệng. Chí Tường hỏi :

- Đắng không?
- Sao mày hỏi vậy?
- Vì café tao chưa bỏ đường.
- Thế à? Nhưng tao chẳng thấy đắng gì cả.
- Vậy lưỡi của mày vô tri vô giác rồi.
- Cũng có thể. À, café ngon thật đấy . Bác gái pha, phải không ?

Chí Tường gật đầu:

- Ừ cũng vì thế mà ba tao nghiện món café của mẹ tao đấy . Ông ấy chưa bao giờ uống một tách café ở ngoài . Có lần, tao nghe ba tao nói, café ngon hay không ngon cũng tùy theo người biết cách pha hay không.
- Mày nói tao mới nhớ. Tô Úc Mi cũng có món café tuyệt vời . Lúc trước, khi Úc Mi đến ở, mẹ tao có bao giờ uống café đâu . Thế mà bây giờ, sáng nào không có là không được.

Chí Tường nheo mắt:

- Thế mày có nghiện không?
- Tao ghiện cả hai.
- Nhìn mắt mày là tao biết rồi.

Chuông điện thoại chọt reo, Chí Tường nhíu mày:

- Mới có sáu giờ mà ai gọi vậy kìa.

Nhưng anh vẫn nhắc ông nghe:

- Alô.

Đầu dây bên kia là giọng một người phụ nữ:

- Xin lỗi, có phải nhà riêng của luật sư Du Chí Tường âm không ạ.
- Dạ phải.

Chí Tường ngờ ngợ :

- Bác Hân?
- Cháu là...
- Chí Tường đây.
- Ô may quá, Trung Nam có ở bên cháu không?
- Dạ có.
- Cháu chuyển ống nghe cho Trung Nam nói chuyện với bác một chút nhé.
- Thừa vâng.

Chí Tường trao ống nghe cho bạn:

- Mẹ của mày.

Trung Nam cầm ống nghe, giọng đầy lỡ làng :

- Alô, mẹ à. Ở nhà đã xảy ra chuyện gì rồi phải không ?

Bà Hân trấn an :

- Ô không, số là bà nội con nhận được điện thoại của Lệ Châu, nên sáng nay tài xế đã đưa nội con về Bảo Lộc rồi.
- Trên ấy lại có chuyện?
- Không, tất cả đều bình thường. Lệ Châu gọi điện cho nội con hay là hôm qua, Ưc Mi có ghé Bảo Lộc, nhưng chỉ một giờ sau là đi . Cô bé nói về giỗ mẹ.

Trung Nam thở phào:

- Chuyện ấy, bà Tâm cũng đã cho con biết. Con dự định chốc nữa sang biệt thự của dòng họ Tô . Con hy vọng hôm nay gặp được Ưc Mi.
- Bà nội con dặn tìm được Ưc Mi thì đưa về gặp nội trước. Nội ở Bảo Lộc chờ.
- Dạ con biết rồi.
- Cố gắng đừng để Ưc Mi tổn thương nhé.
- Dạ.
- Mẹ chờ tin con.

Trung Nam vừa gác máy thì Chí Tường hỏi ngay:

- Có chuyện gì à ?
- Không. Mẹ tao gọi điện thoại cho biết bà nội đã về Bảo Lộc sáng nay, và còn cho biết Ưc Mi có ghé qua Bảo Lộc, hôm nay sẽ về giỗ mẹ.
- Vậy là tin tức chính xác rồi, còn chần chờ gì nữa.
- Tao chợt nghĩ, Ưc Mi đã cố tình trốn tránh chúng ta . Về giỗ mẹ, cô bé sẽ không ra mặt đâu.
- Mày muốn nói...
- Thông minh như mày, đâu cần tao phải giải thích.

- Ô , tao hiểu rồi.

Chí Tường ra dấu:

- Chúng ta lên đường thôi.

Chí Tường vừa đứng dậy thì chuông cổng reo. Anh nhú mào:

- Ai mà đến sớm vậy.

- Thì ra mở cổng đi thì biết. Bạn của mào hoặc của gia đình mào thôi . Tao thì... không cần phải nói

Chí Tường ra cổng. Khi cánh cổng vừa được kéo ra, anh giật mình ngăn người :

- Bảo Uyên.

Cô gái mỉm cười:

- Anh không hoan nghênh em đến hay sao? Các anh đi Đà Lạt mà không cho em theo . Xấu ời là xấu.

Chí Tường phản ứng nhẹ :

- Em còn phải làm việc mà.

- Nhưng nghỉ vài ngày đâu có sao . - Cô tự nhiên kéo tay Chí Tường

- Chúng ta vào nhà đi anh. Ngồi xe gần một ngày đường, em mệt mỏi quá rồi.

Chí Tường còn đang lừng khững thì Bảo Uyên hỏi:

- Ba mẹ anh đâu . Còn Trung Nam nữa . Em muốn gặp họ để chào hỏi.

Chí Tường nghiêm mặt :

- Thật ra, em ra đây với mục đích gì? Đi chơi hay là tìm Trung Nam.

- Em đi chơi.

- Thật vậy chứ.

Bảo Uyên quay chỗ khác :

- Anh hỏi vậy là ý gì?

- Nếu em tìm Trung Nam thì anh nghĩ... em đừng nên hy vọng. Em cũng biết Trung Nam ra đây để tìm...

- Tô Ưc Mi chứ gì ? - Bảo Uyên cắt ngang - Em biết điều đó chứ.

Nhưng em sẽ không đầu hàng đâu . Ngày nào Trung Nam còn chưa khẳng định tình yêu của mình, thì ngày đó em vẫn còn tìm kiếm anh ấy.

- Chẳng lẽ những hành động của Trung Nam em lại không hiểu sao?

- Biết đâu đó là một trách nhiệm, hay tình thương mến thương.

Chí Tường gờ tay:

- Thôi, anh không tranh cãi với em nữa . Nếu em đã nói ra đây chơi thì cứ việc vui chơi . Ba mẹ anh rất quý khách. Còn công việc của tui anh, xin em đừng xem vào . Anh cũng muốn nhắc nhở em một điều . Một khi Trung Nam đã công nhận một nửa của mình, thì em đừng

gây phiền hà cho họ.

Bảo Uyên mím môi:

- Thì ra bấy lâu nay, mọi người vẫn nghĩ em là kẻ gieo rắc rối cho người khác.

- Anh không có ý đó.

- Được rồi Chí Tường . Em không muốn bàn cãi nữa. Bây giờ, anh có thể cho em vào nhà không?

- Anh xin lỗi về những gì mình quá thẳng thắn. Thôi, chúng ta vào nhà đi, kéo Trung Nam nó la toáng lên vì anh quá chậm chạp.

Chí Tường và Bảo Uyên vào tới phòng khách. Trông thấy Bảo Uyên, Trung Nam liền nhồm dậy :

- Là em à ?

- Anh tưởng Úc Mi sao?

Khuôn mặt Trung Nam sầm xuống. Chí Tường lên giọng:

- Em đừng nói lung tung nữa, được không. Ngồi xuống đó đi.

Bảo Uyên buông người xuống salon, Trung Nam không bỏ qua, anh hỏi tới :

- Em ra đây làm gì?

- Các anh đi chơi được, chẳng lẽ em không đi được sao?

Trung Nam cau mặt:

- Anh nghiêm chỉnh đấy.

- Thì em cũng đang nghiêm chỉnh. Đà Lạt là một nơi lý tưởng và tuyệt vời, các anh đừng quá ích kỷ quá. Em ra đây được, thì dĩ nhiên em lo cho mình được, đừng bận tâm vì em. Em chỉ xin một điều . Chí Tường, anh cho em tạm trú ở đây vài ngày chứ.

- OK, nếu em thích.

Bảo Uyên hớn hờ:

- Cám ơn anh.

- Nhưng em nói những gì thì em phải nhớ đó nghe.

- Đương nhiên rồi.

Chí Tường thở dài, rồi lặng lẽ đứng lên:

- Bây giờ em nghĩ tạm ở đây, mẹ anh về đến sẽ sắp xếp phòng cho em. Bọn anh phải ra ngoài ngay.

- Em đi nữa.

- Bọn anh không phải đi chơi.

Bảo Uyên suy nghĩ:

- Các anh đến biệt thự họ Tô, vậy cho em theo đi . Em cũng muốn biết về nó.

Trung Nam bực dọc:

- Tội anh không phải đi chơi, em đừng phiền phức nữa.

Rồi anh bỏ đi ra ngoài . Chí Tường lắc đầu rồi cùng bước theo bạn, bỏ lại Bảo Uyên một mình nhìn theo với đôi mắt khó chịu.

Hai chàng trai trẻ đùa nhau trên chiếc Wave xanh. Đường từ nhà đến ngôi biệt thự không xa lắm, nên chẳng mấy chốc, hai người đã có mặt trước cánh cổng đóng im lìm.

Đêm qua có đến rồi, nhưng hôm nay Trung Nam mới nhìn rõ nó. Căn biệt thự được bảo bọc bởi hàng rào như trường thành vạn lý.

Trung Nam xuống xe, ghé mắt qua sông cửa . Bên trong thì vô số hoa lá đang vươn mình trong cái nắng ban mai . Lối kiến trúc của căn biệt thự tạo nên một sự kiêu hãnh không bao giờ phai.

Nét ngoài của căn biệt thự đã thu hút Trung Nam ngay từ đầu . Anh nghĩ bên trong còn có những nét độc đáo khác nữa.

Lúc này, có nhiều người đi ngang qua . Họ nhìn Trung Nam và Chí Tường, nửa tò mò nửa ngạc nhiên. Vì lâu lắm rồi, đâu có ai bước chân tới căn biệt thự này . Việc Tô Ước Mi bỏ đi, chắc họ cũng không làm sao biết được.

Một người phụ nữ đến gần:

- Hai cháu muốn vào đây à ?
- Dạ phải.
- Thôi đừng vào.
- Tại sao ạ ?

Người phụ nữ rùng mình:

- Trong căn biệt thự này toàn là ma quái . Lúc trước còn thấy hai người già ra vào, bây giờ thì không thấy nữa . Chắc họ đã không còn... Chúng tôi thường nghe những tiếng kêu rợn người và những luồng gió mang mùi chết chóc.

Bà vừa dứt lời thì có một cơn gió mạnh thổi ngang. Không kịp nói gì thêm, bà bỏ chạy như ma đuổi.

Chí Tường lắc đầu, rồi anh đưa tay nhấn chuông. Sau một hồi chuông dài thì cánh cổng kia có động tĩnh. Một người phụ nữ ngoài sáu mươi ló đầu ra.

- Cậu tìm ai ?

Chí Tường nghiêng đầu:

- Vú không nhận ra con sao?

Bà vú già nheo đôi mắt già nua:

- Cậu là...
- Chí Tường, con là Du Chí Tường đây.
- Du Chí Tường ?

Vú Năm lẩm bẩm rồi chợt nhiên mắt bà sáng lên:

- Đúng rồi, Chí Tường... con của luật sư Du Chí Tâm.

Chí Tường cười:

- Vú còn nhớ con thì tốt rồi.

Bà vú mở rộng cánh cổng:

- Vào trong đi con.

Chí Tường quay lại gọi bạn:

- Ê, sao còn đứng đó nữa.

Bà vú hỏi:

- Còn ai nữa sao?

- Dạ một người bạn của con.

Khi Trung Nam bước tới, Chí Tường vội nói:

- Đây là Từ Trung Nam, cháu nội duy nhất của bà Ái Bình, mà trong thư ông cụ có nhờ ba cháu tìm kiếm.

Trong khi bà vú còn đang ngẩn người, thì Trung Nam lễ phép:

- Con chào vú.

- Ô, chào con. Con đúng là cháu của bà Ái Bình chứ ?

- Dạ.

- Vú có được tin Chí Tường cho biết, gia đình con đã lo lắng cho Tô Ưc Mi trong thời gian qua.

Trung Nam thở dài:

- Rất tiếc, con biết được thân thế của Ưc Mi hơi trễ.

- Đừng nên trách mình. Đó chẳng qua là sự thử thách của cuộc đời.

Bà vú nhắc nhở :

- Chúng ta vào nhà đi, có gì nói chuyện sau . Đứng ngoài này lạnh lắm.

- Dạ.

Trung Nam và Chí Tường vừa đi, vừa ngắm cảnh. Đối với Chí Tường thì cảnh vật ở biệt thự này không có gì thay đổi.

Nhưng với Trung Nam thì khung cảnh ở đây rất đẹp và đầy thơ mộng. Nó đã hơn ngoài sự tưởng tượng của anh.

Vào phòng khách, đập vào mắt Trung Nam là bàn thờ của ông cụ Tô, kế bên thêm một cái bàn thờ nữ. Di ảnh một nam, một nữ rất còn trẻ, Trung Nam đoán chắc là ba mẹ của Ưc Mi.

Nhìn kỹ một chút, Ưc Mi có nét giống mẹ nhiều hơn giống cha . Xem ra, bác gái cũng đã có một thời oanh liệt đó chứ.

Chí Tường và Trung Nam đồng bước đến thấp nhang khấn vái như an ủi vong linh người đã khuất.

Căn phòng khách sang trọng và rộng lớn, nhưng thiếu đi hơi hám của con người thấy nó trở nên lạnh lẽo . Hèn gì người ta không đồn ầm lên sao được.

Trung Nam đến bên cửa sổ. Nơi đây, anh có thể quan sát được cảnh

vật trong khu vườn trải dài . Và anh chợt nhìn thấy hai ngôi mộ được xây bằng đá quý nằm kế nhau . Một trong hai ngôi mộ đó được đặt một bó cúc trắng.

Anh chưa kịp hỏi Chí Tường thì bà vú đã lên tới . Đặt hai ly nước lên bàn, bà nói:

- Ngoài trời lạnh, hai đứa uống trà cho ấm.

- Dạ cảm ơn vú.

Bà vú gọi chuyện:

- Hai đứa về đây lúc nào vậy ?

Chí Tường trả lời :

- Hôm qua điện cho vú xong, là con đi ngay.

Anh nhìn quanh:

- Sao con không thấy lão quản gia?

- À, lão ấy đã xuống chợ mua một ít đồ, vì hôm nay là ngày giỗ của mẹ Ưc Mi.

- Con có nghe ba nói . Vú nghĩ Ưc Mi trở về đây không?

- Vú không biết nữa. Con bé đã không có tin một thời gian.

Trung Nam cúi đầu:

- Xin lỗi vú, đáng lý ra cô bé sẽ cùng về với tụi cháu . Nhưng khi phát hiện được, cô bé lại một lần nữa trốn đi . Con nghĩ Ưc Mi sẽ quay về đây, nên tụi con mới gấp rút lên đây.

- Không sao, hai đứa biết được tin tức Ưc Mi vẫn bình thường là vú yên tâm rồi . Dù con bé ở nơi đâu, phương trời nào, chúng ta cũng sẽ tìm được. Điều quan trọng là làm sao để Ưc Mi không còn giận ông cụ nữa mà chịu quay về, để ngôi nhà bớt hiu quạnh và trống vắng.

Chí Tường ôm vai bà vú:

- Sống chung một mái nhà tuy thời gian không dài lắm, nhưng phần nào cũng hiểu được tâm tư của Ưc Mi. Cô bé đã lớn lên trong môi trường sống và biết nhận thức. Con tin Ưc Mi không còn giận ông cụ.

Bà vú thở dài.

- Dù Ưc Mi có giận chúng ta cũng không thể trách con bé. Mọi chuyện đều bắt đầu từ giàu sang, giai cấp, sĩ diện mà nên. Ưc Mi vừa bị tổn thương, vừa phải gánh lấy đau khổ của số phận. Vú càng nghĩ càng thương con bé. Lúc nhỏ, những đứa trẻ cùng trang lứa cô bé mẹ yêu thương lo lắng chăm sóc. Còn Ưc Mi cô đơn độc hành, vú thấu đau xót làm sao.

- Cho nên bây giờ, chúng ta không thể làm tổn thương Ưc Mi nữa .

Hãy yêu thương cô bé bằng trái tim chân thành.

Bà vú chấp tay:

- Thượng đế ơi, ngày là đáng tối cao, ngài có thể vì mọi người và làm tất cả cho con người . Vậy ngày hãy sớm đưa Úc Mi quay về, để con bé được sống trong vòng tay yêu thương và che chở.

Chí Tường quan tâm:

- Thời gian vừa qua, vú và lão quản gia không gặp trở ngại gì khi sống ở đây chứ.

- Không. Luật sư Tâm đã cho vú niềm tin và vú tin vào ngày mai.

- Tụi con cũng vậy.

Bà vú chợt nhìn Trung Nam:

- Gia đình con khỏe chứ Trung Nam?

- Cám ơn vú. Bà nội và mẹ con vẫn khỏe. Họ rất yêu thương Úc Mi.

- Thế còn con?

- Dạ...

Chí Tường nhanh miệng

- Vú không biết thôi . Trung Nam yêu Úc Mi còn hơn cả sinh mạng của mình. Nó bỏ cả công việc ở thành phố lặn lội lên đây là vú biết rồi.

Trung Nam trừng mắt:

- Tao đâu mượn mày quảng cáo . Nhiều chuyện.

Bà vú giơ tay:

- Không sao . Vú cũng đâu có cười con. Con yêu Úc Mi đó cũng là ý nguyện của ông cụ từ lâu . Tốt lắm. Vú mừng cho hai con.

Trung Nam gật đầu:

- Con...

- Vẫn không biết Úc Mi có yêu con không chứ gì ?

- Dạ.

- Gặp được con bé, con sẽ biết ngay thôi . Nhưng con đừng hỏi vì sao vú hiểu được nhé. Vú không nói đâu.

Nhìn khuôn mặt Trung Nam, Chí Tường thấy tức cười làm sao.

Với thương trường, Trung Nam là một nhà doanh nghiệp có tầm cỡ.

Còn nói đến tình yêu... Ôi thôi... Bản lĩnh người đàn ông tự nhiên biến đâu mất tiêu.

Bắt gặp cái nhìn của bạn, Trung Nam mím môi :

- Suy nghĩ của mày lúc này sai rồi. Tao yêu Úc Mi, tại sao tao không dám thừa nhận? Tao tìm cô bé đó sự thúc giục của trái tim mình.

Chí Tường vỗ tay:

- Tao không làm khi làm bạn với mày.

- Hừ, dẹp cặp mắt tò mò và đầu óc suy diễn của mày sang bên đi.

Trung Nam đứng lên:

- Con muốn ra thăm mộ Ông cụ và hai bác.

- Để Chí Tường hướng dẫn con nhé. Chí Tường khá rành nơi này đấy.

- Xin phép vú.

Trung Nam và Chí Tường vừa khuất thì chuông điện thoại reo . Vú Năm nhắc ống nghe.

- Alô.

- ...

- Alô.

Đầu dây bên kia là một giọng nữ rất nhỏ :

- Thừa vú là con đây.

- Nhỏ quá, tôi không nghe gì hết.

- Vú còn nhớ Ưc Mi không?

Bà vú lẩm nhẩm:

- Ưc Mi... Ưc Mi... Con đang ở đâu vậy ?

- Gần mà cũng như xa thôi . Vú và lão quản gia vẫn khỏe chứ? Xin lỗi thời gian qua con đã không một lời hỏi thăm.

- Không ai buồn trách con cả, nhưng tại sao con không chịu về? Nơi đây là nhà của con mà.

- Con muốn về lắm chứ, nhưng con vẫn chưa vượt qua được chính mình. Con cần thời gian vú à.

- Con không tha thứ cho ông cụ sao?

- Ồ , vào vai trò làm con, làm cháu, con không có quyền oán trách ai . Nhưng nỗi đau kia làm con luôn nhức nhói . Hình ảnh cha mẹ và cái chết của họ làm con đau buốt.

- Thế con có biết hôm nay là ngày gì không ?

- Ngày giỗ mẹ con.

- Vậy con không về cúng mẹ sao?

-

Ưc Mi im lặng, một lúc sau con mới nói:

- Nhờ vú thấp nhang cho mẹ giúp con. Con sợ bây giờ con về là có người tìm thấy con ngay Từ Trung Nam và Du Chí Tường đã lên Đà Lạt rồi.

- Họ lên thì mặc họ, có liên quan gì đến con? Hay điều con trốn tránh không phải là ngôi nhà mà là Từ Trung Nam, chàng trai trẻ kia đã chiếm trọn linh hồn và cả trái tim con?

- Không có, không có.

- Cho con hay, nếu con không thừa nhận điều của trái tim mình thì con sẽ phải đau khổ. Và đến một lúc nào đó con sẽ phải ân hận. Vú không giấu con, Từ Trung Nam và Du Chí Tường đang ở đây . Vú dám chắc Trung Nam sẽ lục tung Đà Lạt này để tìm con đấy.

- Nói với Trung Nam đừng tìm vô ích. Vẫn có người xứng đáng lấy anh ấy hơn con. Vú và lão quản gia giúp con chăm sóc biệt thự thêm một thời gian nữa nhé. con đã nắm nó, vẫn không có gì thay đổi . À, con có gởi mấy chậu hoa đồng tử, vú chăm sóc giúp con nhé. Chào vú.

- Ưc Mi... Ưc Mi....

Bà vú gác máy, vội vã chạy ra cổng. Quả thật, mấy chậu hoa đồng tử đã được đặt sẵn ở đây . Vậy Ưc Mi...

Bà vú nhìn quanh không thấy bóng dáng Ưc Mi, nên bà trở vào và vội vã ra vườn:

- Trung Nam, Chí Tường.

- Vú.

Bà vú vừa thở vừa nói:

- Ưc Mi...

Trung Nam chụp lấy tay bà vú :

- Ưc Mi trở về phải không?

- Không, con bé vừa gọi điện thoại cho ta, còn nhờ ta chăm sóc mấy chậu hoa đồng tử giùm. Ta có cảm giác con bé đang ở gần đây. Đâu, hai đứa thử tìm kiếm xem.

Chí Tường nhanh chân :

- Vú ở nhà, con và Trung Nam đi được rồi.

Hai chàng trai chạy nhanh ra ngoài đường lộ. Họ ráo dác tìm kiếm, hy vọng Ưc Mi vẫn chưa đi đâu xa . Mấy chậu hoa đồng tử còn để đó. Anh chạy ngược con đường dẫn lên đồi xa xa có một nhóm người bu đông, lại tai nạn xảy ra nữa rồi.

Bây giờ không có thời gian đâu nữa mà tò mò. Trung Nam vừa lướt qua đám đông ấy thì bỗng có tiếng gọi :

- Trung Nam !

Rì một cánh tay từ đám đông ấy đưa lên

- Ưc Mi ở đây nè. Anh mau cứu cô ấy.

Trung Nam dụi mắt. Là Bảo Uyên. Tại sao cô ấy lại ở đây?

Không cần nghĩ ngợi thêm, Trung Nam trở lại, vệt đám đông.

Cảnh tượng đập vào mắt anh là Ưc Mi đang nằm bất tỉnh, Trung Nam hốt hoảng quỳ gối đỡ Ưc Mi dậy:

- Tại sao lại như vậy?

- Ưc Mi từ trạm điện thoại băng qua đường. Thấy cô bé, em gọi, nhưng Ưc Mi đã bỏ chạy... và một chiếc xe honda đã tông phải cô bé Bảo Uyên run giọng:

- Anh Nam, bây giờ phải làm sao?

Trung Nam hét lớn:

- Gọi xe cho tôi !

Phòng cấp cứu.

Bảo Uyên ray rứt

- Nếu em không gọi Úc Mi, thì cô bé đâu bỏ chạy và xảy ra tai nạn.

Tại em tất cả. Úc Mi có gì, em ân hận lắm.

Chí Tường thông cảm:

- Đừng tự trách mình nữa . Lỗi không phải tại ai . Úc Mi muốn trốn tránh chúng ta... nhưng nếu không có tai nạn này mọi người đâu tìm gặp được Úc Mi Chúng ta phải cảm ơn ông trời nữa là khác.

Chí Tường đến bên vú Năm đang sụt sùi ở góc hành lang:

- Úc Mi sẽ không sao đâu, vú đừng lo lắng quá.

- Vú không ngờ tìm được con bé trong hoàn cảnh này . Chẳng lẽ tai họa và sự đau khổ cứ đeo bám con bé mãi sao? Vú trách mình đã không làm gì được cho Úc Mi Trước và bây giờ cũng vậy.

- Vú yêu thương chăm sóc và lo lắng cho Úc Mi như thế đã quá đủ rồi . Con nghĩ Úc Mi không đòi hỏi ở vú hay mọi người bất cứ điều gì cả, cho dù là tình yêu thương. Bắt đầu từ bây giờ, Úc Mi sẽ được bù đắp với tình yêu chân thành của Trung Nam. Úc Mi sẽ tìm thấy niềm vui và hạnh phúc.

Chí Tường vỗ vai bạn:

- Đừng căng thẳng. Tao tin thượng đế rất công bằng.

Đúng lúc, cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Trung Nam là người nhanh nhất, anh đến bên vị bác sĩ già. - Cô ấy sao rồi thưa bác sĩ ?

Vị bác sĩ mỉm cười:

- Cô bé chỉ bị xây sát nhẹ, và do hốt hoảng nên bị ngất thôi . Bây giờ thì không sao rồi . Nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi.

- Vậy chúng tôi có thể vào thăm cô bé không?

- Được chứ, nhưng không được ở quá nhiều trong ấy.

- Cảm ơn bác sĩ.

Trước mắt Úc Mi là Từ Trung Nam, Du Chí Tường, Bảo Uyên và vú Năm . Cô chớp mắt :

- Tại sao?

Bà vú ôm chầm lấy Úc Mi :

- Tại sao con trốn tránh mọi người và trốn tránh cả vú nữa? Chẳng lẽ mọi người không xứng đáng cho con đặt niềm tin hay sao?

- Không phải . Biết được sự thật về cái chết của ba mẹ, làm con luôn tái tê trong lòng. Con không muốn quay về, vì con sợ mình không chịu đựng được trước những kỷ niệm đau thương.

- Vậy mãi mãi con sẽ không quay về?

- Con ...

- Chuyện đã là quá khứ thì nhớ làm gì. Con hãy xem nó như một giấc mơ.

- Khủng khiếp. Con từng nghĩ... nếu ngày đó không có một chút tình thương của ông nội thì con có sinh tồn hay không? Nhưng ông nội nuôi lớn con để làm gì? Muốn cho con sống mãi trong đau khổ hay sao?

- Ông cụ cũng đã ray rứt, ân hận trong mười mấy năm, con không thấy ư?

Ức Mi nhắm mắt:

- Con không buồn giận ai, chỉ trách mình sinh nhầm ngôi sao xấu.

Trung Nam bước đến:

- Không, em không là ngôi sao xấu mà là ngôi sao của ban mai, niềm tin và hy vọng. Em luôn được mọi người trân trọng và yêu thương.

Anh nắm tay cô:

- Ức Mi, hãy về với anh và trở về với mọi người nghe em. Bà nội và mẹ đang rất mong em.

Chí Tường chen vào:

- Em có biết đâu từ lúc em bỏ đi, Trung Nam lo lắng như thế nào. Hắn ta bỏ tất cả công việc ở thành phố lên đây tìm em. Nếu em không về, anh không dám tin... Trung Nam có thể bỏ tất cả vì em đấy.

Ức Mi cúi đầu

- Em không xứng đáng, em đã từng dối gạt mọi người.

Trung Nam che miệng cô bé:

- Đừng nói vậy. Anh không cần biết trước kia em làm gì và người như thế nào. Anh chỉ biết hiện tại, anh rất yêu em và muốn có em bên anh thôi. Hứa với anh, đừng trốn nữa nhé.

- Em...

Bảo Uyên nhìn Ức Mi với khuôn mặt rất buồn:

- Hãy nắm chặt những gì trong tay mình, Ức Mi nhé. Có thể trước kia em là người đau khổ, nhưng bây giờ chị thấy em là người hạnh phúc nhất. Trung Nam yêu em và chị biết em cũng yêu anh ấy. Trên đời này, không gì đẹp bằng khi mọi người yêu nhau và san sẻ cùng nhau.

Chí Tường và Trung Nam nhìn Bảo Uyên bằng đôi mắt ánh lên niềm vui. Cuối cùng thì cô ấy cũng hiểu ra, để không phải dấn thân vào những sai lầm.

Ức Mi chớp mắt:

- Chị không ghét em sao?

- Có một lúc chị rất ghét em, nhưng bây giờ chị đã hiểu. Tình yêu

không chỉ ở một người, và điều bí mật của trái tim chỉ có những người thật lòng yêu nhau mới biết được thôi.

Chí Tường vỗ tay:

- Được rồi Hôm khác chúng ta sẽ nói tiếp. Bây giờ đừng nên làm phiền Úc Mi nghỉ ngơi.

Anh quay sang Bảo Uyên :

- Bảo Uyên, chúng ta cùng đưa vú về đi.

- Vâng.

Chí Tường kể tai cô:

- Hành động của em hôm nay đẹp lắm. Anh nhất định sẽ tìm một chàng trai khác cho em.

- Em muốn theo anh cơ.

- Ủy trời.

Tiếng kêu của Chí Tường làm Trung Nam quay lại:

- Chuyện gì thế.

Chí Tường nhăn nhó:

Bảo Uyên véo tai:

- Cho đáng đời.

Nhìn bọn trẻ cười mở vui vẻ, vú Năm cũng vui lây, bà hỏi :

- Mấy đứa thích ăn gì, vú nấu cho.

Chí Tường...

- Con muốn ăn món gà luộc chấm muối tiêu chanh.

Bảo Uyên :

- Con muốn món gà nấu nấm.

Trung Nam :

- Úc Mi muốn gì, con muốn cái đó.

- Khôn tổ cha.

Úc Mi :

- Con chỉ muốn về nhà thôi.

Mọi người cười ầm lên. Bà vú để tay lên miệng :

- Đây là bệnh viện đó.

Rồi họ lục đục kéo nhau về, bỏ lại sau lưng những nụ cười và những cái nhìn đầy ăn ý.

Còn lại hai người trong phòng, Úc Mi rụt rè hỏi :

- Bao giờ anh về thành phố?

- Bao giờ em về thì anh về.

- Anh bỏ công việc ở trên ấy sao?

- Có Thế Khiêm rồi . Nhưng trên đường về thành phố, chúng ta phải ghé qua Bảo Lộc.

- Để thăm Lệ Châu à ?

Trung Nam bẹo má cô:

- Ờ, thì ra bấy lâu nay, trong đầu em luôn có tính toán. Hèn gì lúc bỏ đi, bảo anh tìm gặp Lệ Châu. Em ghê gớm lắm nghe. Nhưng không ai có thể thay thế hình bóng em trong trái tim anh đâu cô bé ạ.

- Ai mà tin nổi các anh.

- Tin anh đi. Anh chỉ yêu và yêu chỉ mình em, đóa hoa đồng tử của anh.

Ức Mi xúc động:

- Anh còn nhớ ngày đầu mình gặp nhau à ?

- Nhớ chứ. Rất là ấn tượng.

- Chắc là em dữ lắm.

- Không. Giống như con nhím thôi.

- Quỷ anh à !

Trung Nam âu yếm :

- Ức Mi, anh yêu em.

Né tránh ánh mắt nồng nàn của Trung Nam, Ức Mi phụng phịu :

- Anh chưa nói cho em biết ghé Bảo Lộc để làm gì ?

- Thăm nội.

Ức Mi tròn mắt:

- Nội về Bảo Lộc rồi à ?

- Ừ, nội về hôm qua. Nội còn dặn tìm được em, phải đưa em về gặp nội.

Thấy Ức Mi yên lặng. Trung Nam cúi xuống:

- Sao hả ?

- Em lỡ hứa với chị Lệ Châu giúp anh và chị ấy gặp nhau. Bây giờ về Bảo Lộc với vai trò khác... em...

- Giỏi thật tài lanh. Nhưng mà đừng bắn khoăn cứ để cho anh.

- Anh làm gì?

- Rồi em sẽ biết. Bây giờ thì em nhắm mắt lại giùm anh đi.

- Chi vậy?

Trung Nam thì thầm:

- Anh muốn hôn em, bù lại những ngày nhớ nhung.

- Ờ...

Ức Mi chưa kịp phản ứng thì môi Trung Nam đã đáp xuống môi cô.

Nụ hôn tình yêu ngọt ngào và mang hương vị hạnh phúc.

Khi hai người rời môi nhau, Ức Mi đỏ mặt:

- Anh xấu quá đi.

Trung Nam nheo mắt:

- Em chưa biết hôn.

- Anh...

- Để anh dạy em nghe.

Trung Nam lại cúi xuống... Và điều bí mật của trái tim đã được nói ra khi hai người hôn nhau . Đâu đây quanh họ, hoa đồng tử bắt đầu nở rộ.

Hết

Nguồn: vietlangdu

Người đăng: mickey

Thời gian: 25/01/2004 6:30:19 SA